

Tüm bölgeye yayılan direnişin, fitilini ateşleyen Tunus'ta halkın öfkesi üç hükümet devirdi, daha da devirecek gibi görünüyor. Halk ise eylemlerine devam ediyor ve sokakları terk etmekte acele etmeyecek gibi görünüyor. ➤ 23

Halk hala sokakta

Mısır'da Hüsnü Mübarek'i 25 Ocak günü deviren fakat talepleri kabul edilmeyen işçiler grev ve eylemlere devam ediyor. Halk, yaşadığı korkunç yoksulluğun giderilmesini, gelir dağılımındaki adaletsizliğin çözülmesini, ifade ve eylem özgürlüğü ile her türden siyasi baskının ortadan kaldırılmasını istiyor. ➤ 23

Özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Sayı: 05 Yaygın süresi

18-31 Mart 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Taşeron işçiler direnişte!

CHP'li İzmir Konak Belediyesi'ne bağlı taşeron işçileri iki aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi için ve sendikası, güvencesiz çalışmaya karşı 25 Şubat'ta direnişe geçtiler. ➤ 4

Ontex'e boykot!

8 Mart günü Ontex direnişini ziyaret ettik. 8 Mart'ın kızılığını direniş çadırına taşıyan Ontex işçileri içinde tek kadın direnişçi olmanın onurunu taşıdığını belirten Gamze Kayhan ile bir röportaj gerçekleştirdik. ➤ 5

KCK ateşkesi...

KCK'nin 13 Ağustos'ta ilan ettiği eylemsizlik süreci "saldırı konumunda olmayan güçlere karşı" eylemsizlik süreci biçimine dönüştürüldü. Türk devleti, her tek taraflı ateşkes/eylemsizlik döneminde takındığı tavır yeniden takındı. Ancak bu defa tek farkla! ➤ 10

"Erkekliğin dibine vuranlar"

Sabah gazetesi yazarı Ardiç, tam bir "erkek dayanışması" göstererek, Emre Aköz'ü protesto eden eylemci kadınlara karşı kin kustu!

Hem de "erkekliğin dibine vurarak!" Devrimcilere, soğa çıkan kadına yönelik nefretini göstererek! ➤ 13

Mart bahara çağrıdır, bahar isyana...

Hemen her gün "boşanmak istediği", "tartıştığı", "karşı geldiği" için öldürülen kadın sayısının katliam derecesinde arttığı bir dönemde karşıladık 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü! Başbakan Erdoğan'ın "kadına şiddet abartılıyor" söylemleri arasında emekçi kadınlara yönelik baskı, ayrımcılık ve şiddet artarken kadınlar bir kez daha alanlardaydı!

TC'nin katliamlarla dolu tarihini özetleyen Gazi katliamının yıldönümü olan 12 Mart'ı geride bırakırken "ileri demokrasi" söylemleri ile halkı refaha kavuşturduğunu iddia eden ege-

menler, Kürt coğrafyasında ortaya çıkan toplu mezarlara suçlu sessizliğini sürdürüyor ve Yüksekova'da yeni kanlı olaylar tezgahlıyor.

Egemenlerin "demokrasi" oyununun Ergenekon sahnesinde yaşanan 18. dalga, her ne kadar PKK'nin ateşkes sürecini örtmüş gibi görünse de Nedim Şener ve Ahmet Şık gibi gazetecilerin tutuklanması ile Ergenekon davasının inandırıcılığı bir kez daha ortadan kalkmıştır!

Önümüz 21 Mart! Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar politikaları karşısında Ortadoğu halklarının isyan ruhu ile Newroz ateşi tutuşturmak için alanlarda olalım!

İçinden geçtiğimiz Mart ayı ülkemizde sistemle yaşadığımız çelişkilerin anatomisini sereren bir süreç adeta...

4 kıtada mücadele eden kadınlardan tüm emekçi kadınlara selam!

Dünyanın dört bir yanında, tüm ülkelerinde, bu ülkelerin şehirlerinde, kırlarında, fabrikalarında, tarlalarında, sokaklarında, evlerinde yani emekçi kadınların tüm yaşam alanlarında yaşamakta kadın sorunu. Bu yaşam alanlarının tüm gözeneklerinden bir değil onlarca kadın dramı çıkartmak mümkün, görmemek ise imkansızdır.

Bunca ortak sorunu paylaşan dünyanın tüm ülkelerinden ezilen emekçi kadınlarının mücadeleyi de paylaşması, sorunlarını ortak irade ve akılla çözmek için bir araya gelmesi ise gerçek bir çabayı, emeği gerektirir. İşte 4-8 Mart tarihleri arasında gerçekleştirilen ve 8

Mart yürüyüşü ile sonlandırılan Dünya Kadın Konferansı da böyle bir ihtiyacı ürünü olarak doğdu, gelişti ve tüm eksik ve hatalarına rağmen 8 Mart'ta yapılan yürüyüşle sonlandırıldı.

➤ 24-25

Bu gençlikte iş var!

TÜRK Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD), "Bu Gençlikte İş Var" adı altında bir faaliyete başlamış bulunuyor. Süslü ifadeler ve pembe hayallerle gündeme getirilen proje, yeni girişimcilerin önünü açma iddiasıyla devreye sokulmuş durumda. TÜSİAD'ın Bologna Projesi adlı emperyalist projeye tam uyumlu "Bu Gençlikte İş Var" adlı projesinin görünümünün arkasındaki yüzünde işsizliği azaltma değil ücretli köleliği artırma hedefi bulunmakta. TÜSİAD, proje kapsamında gençliğe önem verdiğini bir kez daha vurguladı. ➤ 15

Özgür gelecek'ten

Gazeteciler "objektif" ve "tarafsız" mı? ✓ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Parlamento seçimlerine yönelik... ➤ Sayfa 16-17-18

Emekçinin Gündemi

Kürt ulusal sorunu ve DDSB'nin yönelimi... ➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Kadının görünmeyen emeği ve örgütlenme ➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

Libya isyanı ve emperyalist işgal... ➤ Sayfa 22

Pusula

Düzelme önce kendimizden başlamalıyız ➤ Sayfa 26

GAZETECİLER "OBJEKTİF" VE "TARAFSIZ MI?"

Gazeteci Ahmet Şık ve Nedim Şener'in tutuklanması; gazetecilik-gazeteciler tartışmasının, parantezine daha geniş bir kesimi alarak büyümesine vesile oldu. Şık ve Şener'i tutuklanması yalnızca AKP karşıtlarında değil AKP'nin kendi tabanında da rahatsızlık yarattı. Bunu, AKP basın bürosu gibi çalşan gazetelerin yazdıklarından da anlamak mümkün. Görünen o ki AKP hem de genel seçimler öncesi ayağına bir kurşun sıktı, bindiği dalı kesti. AKP eliyle yürüten Ergenekon operasyonlarının "devletin temizlenmesi", "darbecilerden hesap sorulması" retoriğinden çıktığı algısı son gözaltılarla daha pekişmiş oldu.

İfade ve basın özgürlüğünden dem vuranlara her zamanki üslubu ile "çatan" Erdoğan, gazetecilerin gazetecilik yaptıkları için değil, "terör örgütü üyesi" oldukları gerekçesiyle tutuklandıklarını ilan etti. Erdoğan'ın konuşması henüz bitmeden, AKP sözcüsü basın bir anda gazetecilerinde suç işleyebileceğini keşfetti.

Tartışma bu kısır döngü içine çekilerek darlaştırıldı. Erdoğan'ın bu "ilginç" yaklaşımına geçmeden daha enteresan olanına bakalım; "8 yıldır kimin manşetine karıştık!" Erdoğan oldukça iddialı! Ülkemiz gazetecileri için adeta bir özgürlük cennetiymiş!? Öyle mi gerçekten?

Uluslararası Sınır Tanımayan

Gazeteciler raporuna göre; Türkiye, basın özgürlüğü sıralamasında 178 ülke arasında 138'inci. AKP'nin hükümet olduğu 2002 yılında **108** radyo ve televizyon 3 bin 220 gün yayın durdurma cezası aldı, iki radyo da kapatıldı. **75** radyo ve televizyon uyarı alırken, **10** gazete ve dergi toplam **78 gün** kapatıldı. Yıl içerisinde 27 yayın organına baskın gerçekleştirildi, 23 kitap ve 61 dergi, 80 günlük ve haftalık gazete de toplatıldı ya da yasak yayınlar kapsamına alındı. 2010 yılında ifade özgürlüğü kapsamında **790 kişiye** para cezası kesildi. Adalet Bakanlığı verilerine göre; 2010'un ilk 6 ayında basın alanında açılan soruşturma sayısı **5 bini** geçerken, bunların 2 bini davaya dönüştü. Halen **50'den fazla gazeteci hapisanede**. 29 gazeteci ve kuruluşa hakkında da hapis ve para cezaları bulunuyor. Örneğin yalnızca **Günlük gazetesi** 2006 yılından bu yana 35 kez kapatıldı, 83 kez de yayın durdurma cezası aldı. Sözü ettiğimiz; yayın durdurma, kapatma, para cezaları ve baskınların hedefinde **devrimci-sosyalist ve yurtsever basının** olduğunu ise sanırsız hatırlatmaya gerek yok. Ortaya çıkan tablonun da gösterdiği gibi Erdoğan açıkça demagoji yapıyor, yalan söylüyor!

Öte yandan basın-yayın yoluyla iş-

lenen suçlar daha önce yalnızca Basın Kanunu kapsamında değerlendirilirken yapılan değişikliklerle kapsam genişletildi. Basın yoluyla işlenen suçlar, Terörle Mücadele Kanunu (TMK) kapsamında Ağır Ceza mahkemelerinde görülmeye başladı. Gazetecileri, yazdıkları yazılar yüzünden, ama TMK kapsamında örgüt üyesi olmak suçuyla yargıyorsanız elbette kimse gazetecilikten kimse içerde olmamış olur! Ne kadar akıllıca değil mi? Erdoğan'ın "kimse gazetecilikten içerde değil" söyleminin arka planında da bu gerçek yatıyor.

Oldukça kapsamlı ve çokça su kaldıracak bu konudan yine gazetecilik-gazeteciler tartışmasına odaklanalım. Zira tartışmanın sağlıklı ilerleyebilmesi için güzergahın ve zeminin doğru olması gerekir. Öncelikle bugün "Basın Özgürlüğü yok" çığlıkları atanların önemli bir kısmının haklı ama aynı zamanda tutarsız olduklarını dile getirmeliyiz. Yukarıda bir kısmına yer verdiğimiz bu hak ihlallerine karşı İstiklal Caddesinde "basın özgürlüğü" miğrefi takmış Cumhuriyet, Aydınlık ve benzerleri neredeydi? O zaman da insanlar haber yaptıkları, yazı yazdıkları ve fotoğraf çektikleri için gözaltına alınıyor, baskı görüyor, tutuklanıyordu!

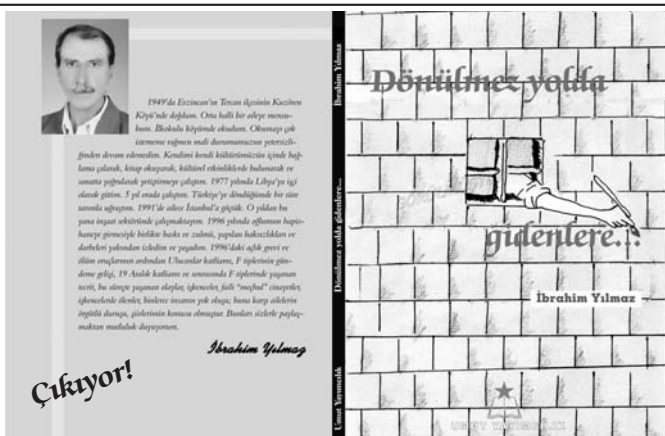
AKP ile klik dalaşında yenilgi alan, mevzilerini kaybeden ve bu yüzden daha sert bir muhalefet yürüten bu kesimlerin gerçek anlamda ülkemizde

"ifade özgürlüğü" istediğine inanmak oldukça zor. Mızrak'ın ucu onlara dokunduğuna "özgürlük", "dikta-törlük" çığlıkları atmaktadır. Peki bu şaşırtıcı mı? Elbette değil. Çünkü gerçekte "tarafsız basın", "gazetecilik" yoktur. Her söylem, haber ve yazı sınıflardan oluşan toplumun bir kesiminin rengini taşır. Bu yüzden de sözcülüğünü yaptığı sınıfın çıkarları ekseninde bir taraf seçer.

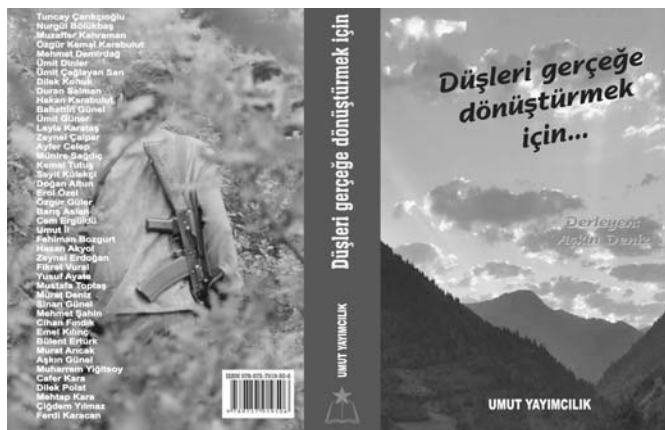
"Tarafsız", "objektif", "güvenilir" basın popüler ve ajitatif söylemler olmanın ötesinde gerçek yaşamda hiçbir anlam ifade etmez. Bu yanıyla elbette biz de tarafsız değiliz. Aksine taraf olduğumuzu büyük harflerle, kalın çizgilerle net bir şekilde ifade ediyoruz! Tarafız; ezilenden, sömürülenden, işçi ve emekçilerin özgürlük kavgasından, imha ve inkâra maruz kalan tüm milliyetlerden yana tarafız! Daha da önemlisi bu mücadelenin bir parçasıyız. Bataklığın kurutulması ve sömürünün bir bütün olarak ortadan kaldırılmasını hedefliyoruz.

Bunu da gazetecilik mesleğinin elverdiği çerçevede yaşama geçirmeye çalışıyoruz. İşçilerin direnişlerini, köylülerin eylemlerini, Kürt halkının serhildanlarını, zulme uğramış herkesin isyanını yazıyoruz, yayımlıyoruz. Ve gerçek gazetecilik yaptığımız için tutuklanıyoruz. Tıpkı **Suzan Zengin** gibi.

Ama yine de itiraf etmeliyiz ki "ifade ve basın özgürlüğünü" yalnızca taraf olduklarımız için istiyoruz!

Çocuklarını savunmak için düştükleri yollarda devletin gerçek yüzünü gören Partizan Şehit ve Tutsak Ailelerinden **İbrahim Yılmaz**, *yalın bir dille yaşadıklarını, tank olduklarını "Dönülmez Yolda Gidenler" adlı şiir kitabında derleyerek tarihe not düşü...* Bu çalışmayı evlatlarına siper olan onurlu ailelerine atfediyoruz.

Esası Tokat'ta olmak üzere Amasya, Ordu, Giresun ve Derim'de farklı zamanlarda yaşanan çatışmalarda şehit düşen 44 gerillanın, 19 başlık altında anlatıldığı anı-anlatı türündeki "Düşleri gerçeğe dönüştürmek için..." Umud Yayımçılık bürolarında ve kitapevlerinde...

Yayına hazırlanan kitaplarımız

- ★ Afgan Kızı Rubina (Mircan Karaali)
- ★ Çocuklar, krallar ve kardeşim mavi martı (Mircan Karaali)
- ★ Kan Lekesi (Cafer Demir)

Tutuklu gazetecilere özgürlük!

İstanbul: Gazetecilere Özgürlük Platformu'nun çağrısı ile 13 Mart Pazar günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kitle sloganlarla Taksim'e yürüdü. Tutuklu gazetecilerin resimlerinin ve basına yönelik yasakları temsilen bir zincirin taşındığı eylemde sık sık "Tutuklu gazeteciler serbest bırakılsın" sloganları atıldı. Oldukça

kitlesel geçen eyleme Uğur Dündar gibi medyatik isimler de katıldı.

CHP ve bayraklarının açıldığı eyleme Aydınlık çevresi ve TKP'liler de kitlesel katıldı. Eylemde tutuklu Azadiye Welat, DİHA, Bilim ve Gelecek, Atılım ve İşçi-Köylü Gazetesi çalışanlarının da resmi açıldı. Eyleme Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu da destek verdi.

Yaygın süreli **Umud Yayımçılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 **İzmir:** 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3
Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel,
Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Seçim Rantiyesi

Genel seçim gündemine bizi gark eyleyecek eşiği aşmış olduk birkaç gündür. Sistemin en cazip rant kapısına dadanmaya hevesli nice bürokrat görevlerinden istifa ettiler. Aday aday olmak istemenin bile toplamda ciddi paralar dökmeyi zorunlu kıldığı koşullarda gizli kapılar ardında nasıl bir vurgunun döndüğünü tahmin etmek zor olmasa gerek. Hâlihazırda en yağlı kapı olan AKP, doğal olarak en fazla parayı talep etmektedir. Kadın sorununa yaklaşımına bizzat da kadın vekillerinin erkeksi tutumları sayesinde daha net tanık olduğumuz bu parti, güya pozitif ayrımcılık gereği, erkek aday adaylarından aldığı (3000 lira) miktarın yarısını kadınlardan istemektedir.

Mebusluğun tüm milletin vekili gibi albenili bir ifadeyle halka arzında, yani herkesin parlamenter olabileceği safatasına, işsizlik ve yoksulluk cenderesindeki halkın talebi neredeyse yok derecesindedir. Sadece AKP'den aday aday olabilmemizin kaporası bile (net) asgari ücretin dört katından fazladır. Bırakalım mebus olmayı, sadakaya alıştırmaya çalışılan; sadaka verilme de tanrıdan rıza diletilen yoksullar, seçim dönemlerinde bir nebze olsun yüzlerine bakılmaya değer bulunmaktadır. Durumu en vahim olanlar da yine sadakaya en çok alıştıranlar olmaktadır.

Çünkü her seçim dönemi "**bizim adam kazanırsa, iş de gelir kapımıza, aş da gelir**" beklentisi kaçınılmaz olarak fikrini zehirlemektedir mülksüzlerin.

Yüzlerle ifade edilen milyon liralardan üç parti arasında paylaştırıldığı tabloda; zaman zaman "demokrasimizin vazgeçilmezleri" olarak anılan, % 10 oranındaki seçim barajını aşıp parlamento kapısına yaklaşamayan irili ufaklı diğer siyasi partiler bütçenin bu payından nasiplenememektedir. Parlamento girebilmek bile tek başına hazine desteği almaya yetmiyor zira. "Bölgesel" niteliğinin seçim sistemiyle tezatlık oluşturduğu BDP açısından durum böyledir. Zira bağımsız adaylarla parlamentoda grup oluşturacak yeterli sayıyı yakalamasına rağmen hazine desteği alamamaktadır. Faşizm eşitsizliği **derinleştirmek** için vardır ne de olsa.

Son genel seçimlere katıldığında kısıtlanmış adı DTP olan Kürt Ulusal Hareketi'nin legal siyasi partisinin adının bugün farklı olması bile devletin BDP şahsında Kürtlere yaklaşımını gösteriyor. Zira ortalama üç yılda bir kapatılmakla kar-

Mesele devletin legalleşmeyi isteyip istememesi değildir.

Mesele legal de olsa her türlü muhalefetin devletin faşist karakteri gereği şiddetle karşılaşacak olmasıdır. Kürt parantezinde bu şiddetin yoğunluğu üst derecededir.

Kürde zulüm!

şılardan bu legal parti zincirinin son halkası BDP, zaten faşizmin bu alışkanlığını boşa çıkarmak amacıyla kurulan yedek partiydi önceleri. Sistemin fikri ve pratiği öylesine nettir ki, DTP'nin kapatılacağı öngörüsünde bulunmak hiç de zor olmamıştı. Kendi cephesinden, tam olarak olmasa da, seçim barajında açtığı geldikten parlamento dâhil olan DTP'ye devletin cevabındaki sertlik yerel seçimlerde kazanılan başarının ardından BDP'ye verilen cevaba durmaksızın sirayet etmiştir. İsmi yasaklamaktan medet umulamayacağımı gören iktidar ilk defa bu kadar yoğun bir şekilde **cismi** yasak eylemiştir. Aslında her seçim döneminde BDP ve öncellerinin çalışanlarını gözaltına alarak ve çoğu zaman tutuklayarak seçim çalışmalarını sabote eden devlet bu defa KCK'ye üye olmak iddiasıyla neredeyse bütün aktif çalışanları hedefine almıştır. Mesaj verilmiştir: Hiç arzu etmezsek de parlamento girebilirsiniz, belediyeleri kazanabilirsiniz ama sınırları biz çiziyoruz.

KCK tutuklamaları, sınırların yeniden hatırlatılması olmuştur bir ba-

Kürdü zapt

kıma. Düzene radikal karşı çıkışları geride bırakıp düzene iç içe ama tam anlamıyla düzene de dâhil olmamak olarak okunabilecek **demokratik özerkliğe** ilişkin devletin tutumu bekaasını korumaya ilişkin diğer tutumlarına paraleldir. Katliamcılık sonlandırılmamış sadece frenlenmiş de, Kürt hareketinin tabiriyle **siyasi soykırıma** ferman çıkarılmıştır.

Öz kurumlarını teşkil etmeyi siyasal hattının başlıca yönelimi olarak ortaya koyan Kürt hareketi, devasa engeller yumağını bertaraf etmek için ısrarlı bir çabaya soyunmaktadır. Ancak farklı sınıfsal bileşenlerin engeller karşısında meyledeceği çizgi bu çabanın semeresini tayinde belirleyici role sahiptir. Bir yanda halkın kendi kurumlarını kurarken devletle girişilen mütebariz çatışma, diğer yanda devletin bahsettiği statülere olan rağbet. Bir yandan bakınca düşman karargâhını gören açıklık, diğer yandan bakınca açıkça düşmanı gören ama "düşman mı acaba" yanlıgısına düşüren bulanık bir bilinç.

Kürt hareketi yaklaşık yirmi yıldır

parlamento seçeneğini pratik değerlendirmeye almıştır. Gündemi bir de meclisten belirleyerek sürece müdahale olanağı tanıyan bu seçeneğin gelinen noktada çok da getirisi olduğu söylenemez. Getiriyi sınırlayan siyasal linç kapsamındaki saldırılar bir yana faşist diktatörlüğün parlamentoya biçtiği işlevdir. Şuna dikkat çekmekte fayda var: Bugün BDP'ye parlamento çatısı altında varlık şansı tanınmasının en önemli nedeni silahlı mücadele karşısında devletin yaşadığı sıkışmadır. Kürt hareketi cephesinden ise parlamento seçeneği, kendi ifadeleriyle değişen dünya koşulları ve silahların yetmezliği sonucu ileri sürülmüştür. Nedeni ne olursa olsun bu da bir **sıkışmadır**.

İfade olunandan öte PKK'ye bir şekilde bağlı kitlelerinin algı ve konumlanması parlamento henüz asli bir misyon biçilmediğini göstermektedir. Ancak ifade olunan, yani parlamento olmazsa olmaz derecesinde bir anlam biçen siyasal hat öyle kenara atılacak cinsten değildir. O yüzden algı ve konumlanışın bünyede taşınan eğilime paralel değişiklikler yaşaması kuvvetle muhtemeldir. Bugün ancak bir grup kurmaya yetecek sayıda parlamenterleri bulunan BDP'nin daha fazla parlamenterleri hedeflemesi ve daha fazla vekil aday adayının başvuru yapmış olması bu eğilimden bağımsız değildir. Ateşkes sürelerinin seçimlere göre ayarlanması, AKP şahsında devletin seçimlerden sonraya bıraktıkları "çözüm" vaa-diyle ilişkin olmakla beraber yine bu eğilimin bir neticesidir.

Parlamentoyu kitlelerin yönetime katılmaları şeklinde bir aldatmacayla kitlelere sunan sistem, bahsini ettiğimiz eğilimden memnundur. Şimdiden başlayan BDP çalışanlarına yönelik gözaltı ve tutuklamalar bu iddiayı çürütmez. Mesele devletin legalleşmeyi isteyip istememesi değildir. Mesele legal de olsa her türlü muhalefetin devletin faşist karakteri gereği şiddetle karşılaşacak olmasıdır. **Kürt parantezinde bu şiddetin yoğunluğu üst derecededir**. Bir yandan kendi sınırlarında zapt etmek, diğer yandan sınırları dâhilinde, haricinde zulmetmektiler yıllardır yapılan.

Bizi sorunla hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde kopmaz bağlarla ilişkilerinden en önemli husus işte bu zulüm olmaktadır. Sadece bu değil, yokluk ve yoksulluk dayatılan Kürt halkının parçası veya kendisiyiz biz. Zira sadece bir bakış açısı değil bir savaşımız var bizim.

Belediye taşeron işçileri direnişte!

İzmir: Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına getirilmesinden sonra hemen hemen her konuşmasında dile getirdiği "CHP'li belediyelerde taşeronu bitireceğiz" söylemi somutta karşılığı olmayan bir aldatmadan ibarettir. CHP'li Belediyelerin taşeron cenneti halinin devam etmesi bu durumun göstergesidir. Bunun yanında taşeron işçilerinin direnişlerinde takındıkları tutum da görmezlikten gelinemez boyuttadır.

CHP'li İzmir Konak Belediyesi'ne bağlı taşeron işçileri iki aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi ve sendikası, güvencesiz ça-

lışmaya karşı **25 Şubat**'ta direnişe geçtiler. İşçiler gece-gündüz Konak Belediyesi önünde bekleyerek haklarını talep etmekte. Yaklaşık 70 işçinin vardiya halinde devam ettirdiği direniş 20'li günlerine yaklaşmakta. Kurdukları ses sistemiyle halaylar çekerek, türküler söyleyerek direnişlerine devam eden işçiler haklarını alana kadar mücadele etmekte kararlılar.

İşçilerin taleplerini duymazlıktan gelen Konak Belediyesi Başkanı **Hakan Tartan**, işçileri tanımadığını, sorunun belediyeyle ilgisi olmadığını söyleyerek direnişteki işçilerin sesini duymazlıktan gelmeye çalışmakta, sorunu taşeron firmanın üzerine atıp kendisini kurtarmak istemektedir.

Taşeron firma çalışmaya devam edecek olan işçilere para verileceği vaadiyle işçileri kandırmaya çalışmakta, direnişi bölmek istemektedir. Alanları dolaşan, çalışan işçilere direnişi anlatan direnişteki beş işçiye pat-

ronların yönlendirmesi sonucu diğer işçiler saldırmış, çıkan kavga sonucu direnişteki iki işçi polis tarafından gözaltına alınmıştır.

Bu olay sonrasında yine çalışma alanlarını dolaşan dört işçi yeniden saldırıya uğradı. Efekent taşeron firması patronları tarafından yönlendirilen diğer çalışan işçilerin şiddetine maruz kaldılar.

Taşeron firma ve belediye, işbirliği ile direnişi bölüp, bitirmek için ellerinden geleni yapmaktalar. Tüm bu saldırılara karşı direnişteki işçiler **yaşasın onurlu mücadelemiz** diyerek direnişlerini her ne koşulda olursa olsun devam ettireceklerini haykırdılar. İşçiler İzmir halkından ve devrimci ve demokratik güçlerden daha fazla destek beklemekteler. Yaklaşan seçimleri de düşündüğümüzde direnişe destek olmak, halkın gündemine sokmak direnişin yönelimi ve kazanımı için önemli bir yerde durmaktadır.

Çoğu CHP'ye üye olan direnişteki işçiler, bu durum karşısında CHP'nin gerçek yüzünü pratikte yaşayarak öğrenme fırsatı bulmuşlardır. Binlerce taşeron işçisinin bulunduğu İzmir'de Konak Belediyesi taşeron işçilerinin direnişinin seyri, önemli bir adım olacaktır.

İşçilerden, direnişçilere destek

Bursa: Bursa'nın Kestel ilçesi Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu İspanyol sermayeli **Tecasa** fabrikasındaki işçiler, kölece çalışma koşullarına dur demek için Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Sendikanın yeterli çoğunluğu sağlayarak, Çalışma Bakanlığı'na yetki başvurusu beklenirken sendikal örgütlülüğe öncülük yapan 3 işçi işten atma saldırısı ile karşı karşıya kaldı.

Patronun bu saldırısına karşı işçiler **27 Ocak**'tan itibaren fabrika önünde çadır kurarak direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Direnişteki işçilere 10 Mart günü DİSK Tekstil Sendikası'na üye olduklarından dolayı işten atılan Işıksoy işçileri, Tekstil-Sen Bursa Şube yöneticileri, BDSP ve Partizan "**Tecasa işçileri yalnız değildir**", "Direne direne kazanacağız", "**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek**" vb. slogan ve alkışlarla yürüyerek dayanışma ziyaretinde bulundular.

Burada DİSK Tekstil-Sen Bursa Şube Başkan'ı **Celal Çam** işçilerin direnişini selamlayarak "patronların bu saldırılarına karşı ancak direnerek, örgütlenerek bu saldırıları püskürteceğiz" dedi. Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkan'ı Ayhan Ekinci de "dayanışmamızın anlamlı olduğunu ve güç kattığını" ifade etti.

Ziyaret esnasında vardiyaya gelen ve vardiyadan çıkan işçiler "**İşten atılanlar geri alınsın**", "Direne direne kazanacağız", "**Ya bu iş masada bitecek ya da şartel inecek**" vb. slogan ve alkışlarla kararlılıklarını ifade ettiler.

İzmir: Gün geçmiyor ki CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu'ndan yeni inciler dökülsün. TV reklamlarında, açılışlarda, mitinglerde bizlere rahat, onurlu bir yaşam sağlayacak projelerini tek tek açıklarken, insan "ne kadar da güzel şeyler söylüyor" sorusunu sormadan edemiyor. Aile sigortası, onurlu yaşam, herkese iş, aş, eşit paylaşım, güvenli gelecek... Tüm bunları kazanmamız için yapmamız gereken tek şey "bir ıslık da" bizim çalmamız. Evet, yapacağımız tek şey bu. Zira CHP'nin seçim sloganı bu.

Geçtiğimiz günleri İzmir-Mardin hattında geçiren "umudun adı Kemal", Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla Mardinli kadınlara seslendi. "Evdeki tencerenin kaynamasının" önemine vurgu yapan "işçi Kemal" toplumsal huzurun, mutluluğun, kısacası tüm sorunların çözümünün evdeki tencerenin kaynamasında gizli olduğunu Mardinli kadınlar nezdinde bizlere ilan etti. Aile sigortasını anlatan "aile babası Kemal" kitle içinde ki bir kişinin "söylüyorsunuz güzel de, bunların kaynağını nereden bulacaksınız?" sorusuna, "**bu size Kemalizin sözü**" diyerek merak edilen kaynağın "Kemali(z)min sözü" olduğunu açıkladı. Mardin'e gitmeden önceki durağı İzmir'de T. Erdoğan'la beraber İzmir Banliyö hattının açılışını yapan "demokrat Kemal" açılıştaki konuşmasında İz-

Kılıçdaroğlu'na bakınca ne görüyorsunuz?

mir'e ve CHP'li olan İzmir belediyelilerine övgüler yağdırdı.

2500 taşeron işçisini kadroya alan Büyükşehir Belediyesini cesaretinden dolayı tebrik eden Kılıçdaroğlu "İzmir'e bakınca herkesin yaşam tarzını, kültürünü, inancını yaşadığını görüyorum. İzmir'e bakınca hukuk üstünlüğünü, basın özgürlüğünü, insan haklarını, hoşgörüyü görüyorum. İzmir'e bakınca Türkiye'nin dört bir yanından gelen insanların hoşgörüsüyle yaşadığı bir kent görüyorum. Ben İzmir'e bakınca doğayı, denizi, havayı seven insanlar görüyorum. İzmir'den bakınca gazetelerinde özgürce yazılarını yazan gazetecilerin, kürsülerinde düşüncelerini özgürce açıklayan öğretim üyelerinin, sokaklarda özgürce yürüyen insanları görebiliyorum. Ülkede yaratılan zenginliklerden herkesin eşitçe pay alabildiği ülke istiyorum" diyerek İzmir'e baktığında gördüklerini ve nasıl bir ülke istediğini belirtti.

"Umudun adı Kemal" in İzmir'e baktığı yerin kapalı bir alan olması (Alsancak Garı) görüş açısını daraltmış olsa gerek! Keza hemen garın iki sokak ötesinde geceli gündüzlü, soğuklara rağmen, iki aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi, taşeronun kaldırılması, sendikalı ve güvencesizli çalışmak için CHP'li Konak Belediyesi-

nin önünde direnişte olan işçileri görmemektedir. Harç parasını ödemek için İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışmak zorunda kalan üniversite öğrencisinin bir taşeron işçisiyle beraber 20 metre yüksekten düşüp ölmesini görememektedir. Direnişteki işçilerin iş alanlarında görüşlerini açıklarken "özgür" bir şekilde dövülüp gözaltına alınmasını görememektedir.

"CHP'li belediyelerde taşeron kalmayacak, taşeronu karşıyız" derken binlerce taşeron işçisinin varlığını görememektedir. Binlerce çocuğun gece yatağa aç girdiğini görememektedir.

Tıpkı Kent A.Ş direnişini, Buca taşeron işçilerinin direnişini, Park-Bahçe işçilerinin direnişini görmediği gibi bunları da görmemekte, görmezlikten gelmektedir.

Peki Kemal Kılıçdaroğlu'na bakınca biz neler görmekteyiz... Biz "işçi Kemal"e bakınca, daha fazla sömürülen işçiler görüyoruz; biz "Gandi Kemal"e bakınca güvencesiz, onursuz bir yaşam görüyoruz; biz "devrimci Kemal"e bakınca daha fazla zulüm görüyoruz; biz "umudun adı Kemal"e bakınca, gelecekle ellerinden alınmış, yatağa aç giren çocuklar görüyoruz; biz Kemal Kılıçdaroğlu'na bakınca, ezenin safında, ona hizmet edeni görüyoruz. Evet biz bunları görüyoruz.

12 Eylül referandumunun çalışma yaşamına etkileri-2

Memurlar ve Diğer Kamu Görevlilerinin

Toplu İş Sözleşme Hakkı: Anayasa'nın 53. Maddesinde yapılan değişik-

likle memurlar ve diğer kamu görevlilerine toplu iş sözleşmesi yapma hakkı tanınmıştır. Bu madde değişikliği ile toplu sözleşme hakkına yasada geniş bir yer verilmiş ancak grev hakkı tanınmamıştır. Grevsiz bir toplu sözleşme kağıt üzerinde yaptırım gücü olmayan bir düzenlemedir. Bu maddede yapılan düzenlemelerle kamu görevlilerinin nasıl sendikalaşacakları ve idare ile nasıl

toplular sözleşme yapacakları düzenlenmiştir. Buna göre idare ve kamu görevlileri ile sendikalarının görüşmeleri sonucunda mutabakat metni düzenlenecek ve bu metin taraflarca imzalanacaktır. Anlaşamama durumunda Uzlaştırma Kuruluna gitme hakları vardır. Uzlaştırma Kurulu'nun hazırladığı metin taraflarca kabul edilse dahi Bakanlar Kurulu'nun takdirine sunulacaktır. Bu

durumun Türkiye'nin imzaladığı İLO sözleşmesine aykırı olduğu açıktır. Sadece görünürde, şekli bir takım süreçlerin ardından toplu sözleşme niteliğinde emredici bir hukuk kaynağı oluşturmayan bir metnin Bakanlar Kurulu'na sunulması, yasama organına sınırlama yetkisi vermektedir.

Anayasa'nın 53. Maddesinde memurların grev hakkı yoktur. Eskiden yapılan toplu görüşmenin adı toplu sözleşme haline çevrilmiştir, hepsi bu.

Emekçinin gündemi

Kürt ulusal sorunu ve DDSB'nin yönelimi üzerine

Ülkemizde sınıf mücadelesini geliştirmenin bir yolu işçi ve emekçilerin sınıfsal sorun ve taleplerini sahiplenip örgütlülüklerini güçlendirmekten, diğer yönü ise demokrasi mücadelesinin her alanında aktif bir tutum almaktan geçmektedir. Bu mücadeleler içinde Kürt ulusal mücadelesinin özgün ve ağırlıklı bir yeri vardır. Kürt ulusunun ulusal baskıya, yok sayılmaya, asimilasyona ve anadilde eğitim gibi en temel insan haklarının gasp edilmesine karşı verdiği mücadeleyi sahiplenmek devrimci ve demokrat kimliğimizin olmazsa olmaz koşuludur. Sınıf bilinçli devrimcilerin avantajı sınıfsal mücadele ile ulusal mesele de dahil diğer demokratik mücadelelerin ortak bir hatta ilerlemesine imkan tanınması, sahip olduğu bilimsel ve geniş bakış açısıyla parçalarda verilen mücadeleyi ortak hedef doğrultusunda birleştirme yeteneğine sahip olmasıdır. Ancak DDSB'nin bu konuda yetersiz kaldığı ve ileriye doğru net adımlar atması gerektiği de açıktır.

Bunun bir yönü Kürt ulusundan işçi ve emekçileri örgütlemeye özel bir önem vermektir. Kürt ulusundan işçiler, zorunlu göçün de etkisiyle özellikle Batı illerinde güvencesiz işlerde yoğun şekilde çalışmaktadır. Önemli bir kesimin sisteme karşı tepkisi, ulusal mücadeleye sempatisi olsa da sınıfsal sorun ve taleplerini ifade edebilecekleri sendikal ve devrimci, demokrat örgütlenmelerde yer alırları zayıftır. Güvencesiz işçileri örgütlemeye gündemimize alırken güvencesiz işçiler içinde Kürt ulusundan işçilerin örgütlenmesinin özgünlüğünü fark etmemiz gereklidir. İşçi sınıfının mücadelesinin enternasyonalist olması ve sınıf mücadelesinde milliyet ve inanç ayrımcılığı yapmamak ile Kürt ulusundan işçilerin ulusal sorundan kaynaklı çelişkilerinin dikkate alınması ayrı konulardır. **Bizler sisteme karşı öfke ve tepkisi daha gelişkin olan, çalıştığı işyerlerinde Kürt olmasından kaynaklı daha fazla ayrımcılığa ve baskıya maruz kalan Kürt işçilerin özgün sorunlara sahip olması ve devrimci düşüncelere daha yakın olması sebebiyle örgütlenmelerinin önemine vurgu yapıyoruz.**

Sınıf içindeki çalışmalarımızda konuyla ilgili olarak ikinci yön ise şovenizme ve milliyetçiliğe karşı mücadele etmektir. Özellikle patronların işçiler arasında milliyet ayrımcılığı yapması, Kürt ulusundan işçileri terörist olarak yaftalaması ve Türk ulusundan ve diğer milliyetlerden işçileri karşı karşıya getirme çabası işçi sınıfının örgütsüzlüğünün sürmesi açısından gereklidir. Bu nedenle sınıf içinde her türlü ayrımcılığa, milliyetçiliğe, şovenizme karşı mücadele etmek, sınıf bilincini geliştirmek ve patronun ve sistemin işçileri bölme çabasını boşa çıkarmak için yalnızca ekonomik talepleri işlememeli; ulusal sorunu, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını gündemleştirmeli, milliyetçiliğe ve ayrımcılığa karşı çıkmalıyız. Çalışmalarımızı bu kapsamda ele almak ekonomizme düşme tehlikesini bertaraf etmek ve demokratik devrimin fikirlerini yaymak için de şarttır. İşçi sınıfı ve emekçiler arasındaki çalışmalarımızın üçüncü yönü ise DDSB içinde ulusal soruna dair bilinç düzeyimizi yükseltmektir. Bu, yukarıda bahsini ettiğimiz Kürt işçilerin örgütlenmesi ve milliyetçiliğe karşı mücadele etmek açısından da zaten belirleyicidir. Saflarımızda ulusal soruna ilgisiz kalma veya şovenizmden-Kemalizmden etkilenmenin olduğunu vurgulamamız gerekmektedir. Bu devrimci işçi ve emekçi hareketi için yola çıkanlar için kabul edilemez bir konudur. Bu anlamda çalışmalarımızı yalnızca sınıfın ekonomik talepleriyle sınırlamamalı, aynı zamanda ulusal sorun gündemine de özel bir yoğunluk vermeliyiz.

Kürt ulusal hareketinin sınıfsal sorunlara duyarsızlığını eleştirmek yetmez. Kürt ulusundan gençler katledilirken, Kürt siyasetçiler tutuklanırken, Kürt coğrafyasının her yerinden toplu mezarlar çıkarken, askeri operasyonlar yapılırken DDSB'lilerin bu saldırılara karşı hareketsiz kalması, seslendiği işçilere ve emekçilere bu konularda politika sunmaması savunulması mümkün olmayan eksiklerimizdir. Bu eksikleri aşmak için atacağımız adımların ilki 21 Mart Newroz bayramına DDSB'lilerin, işçi ve emekçilerin yaygın katılımı için emek vererek gerçekleşecektir.

Canbebe-Canped-Ontex'e boykot!

GAMZE KAYHAN

İstanbul: Selüloz-İş Sendikasının patron yanlısı tutumu ve patronun baskısına karşı örgütlenme ve mücadele etme kararı alan 15 Ontex işçisi, **24 Şubat** günü işten atıldı. Fabrika önünde direniş çadırı kuran işçiler, soğuk havaya rağmen direnişi sürdürüyor. Ontex ürünleri olan Canbebe, Canped ve Ontex'i yaptıkları eylemlerle boykot eden işçiler, tüm kamuoyunu boykot kampanyasına destek vermeye çağırıyor.

Boykot çalışmalarından rahatsız olan Ontex patronu yaptığı açıklamada "**İşçilerin tazminatlarının ödendiğini ve direnişin farklı bir niyet arz ettiğini**" ifade ediyor.

Ontex'te yaşanan gelişmeler hakkında bilgi almak için **8 Mart** günü Ontex direnişini ziyaret ettik. 8 Mart'ın kızılığını direniş çadırına taşıyan ve ateşi yürek sıcaklığı ile harmanlayan Ontex işçileri "**Kadın erkek el ele; örgütlü mücadeleye**" sloganını atıyorlardı. 15 işçi içinde tek kadın direnişçi olmanın onurunu taşıdığını belirten **Gamze Kayhan** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Bir kadın direnişçi ola-

rak duygu ve düşüncelerinizi anlatır mısınız?

- Lisedeyken bile emekçi bir aileden geldiğim için işçi olacağımı biliyordum. Bir işçi olarak yaşadığım sürece her an direnmeye hazır olmam gerektiğini de biliyordum. Novamed'li kadınların açtığı yol bende çok büyük bir etki yarattı. DESA, Paşabahçe, TEKEL vb. direnişler de direnmenin çok önemli olduğunu öğretti bana. Biz kadınların toplumsal bir baskı altında olması direnme gibi güçlü bir silahtan mahrum kalmamıza da neden olabiliyor. **Ama kadınlar direndikleri oranda özgürleşebilir.** Ben direnince baskı hissetmiyorum diyemem ama baskıyı daha az hissediyorum diyebilirim. Çünkü ona karşı savaşım içindeyim. 15 erkek içinde tek direnişçi kadınıyım. Ve erkek arkadaşlarımla omuz omuza mücadele içindeyim. Hedef bizleri baskı altında tutan sömürü çarkına kendi çapımızda bir darbe vurmak.

- Ontex patronu direnişin niyetinin farklı olduğunu söylüyor...

- Direnişimiz sadece patrona karşı değil işbirlikçi sendika yönetimine de yöneliktir. Çünkü sendika yönetimi patron yanlısı yaklaşımı ile işçileri satmıştır.

Sendikalar bizimdir. Bu anlamda sendika bürokrasisinin çabaları nafiledir. Biz direniş içinde direnişlerin sadece patrona karşı olmadığını öğrendik. Çünkü patronlar sömürü düzeninin parçalarıdır. Esas mücadele-

miz sömürücü düzene karşı da devam edecek. Bu açıdan Ontex patronunun farklı niyet olarak söylediği şey aslında bizim **gerçeği görmemiz ve ona karşı mücadele adımlarını atmamızdır.**

- Sendika direniş hakkında bir açıklama yaptınız mı?

- Bizim direnişimizin bir hedefi de sendikal bürokrasidir. Süren toplu sözleşmelerin bir türlü sonuçlanmaması bizlerin sabrını tashiran son damla oldu. Bu saltanata, bu işbirliğine dur demek için başlattığımız örgütlenme, patronu ve işbirlikçi sendika yönetimini korkuttu. Sonuçta işten atıldık. Sendikamızın direniş hakkında bir açıklama yapması anlamsız. Çünkü direnişin hedefinde duruyorlar.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Direnişimiz devam edecek. Zafere olan inancımız her gün gelen dayanışma mesajları ile daha da büyüyor. Baskılar ve saldırılar bizleri yıldırılmaz. Boykot çalışmalarımızı güçlü bir şekilde devam ediyor. Soğuk hava bizim direnişimizin, işçi sınıfının direnişinin bir simgesidir. Çünkü birçok direniş soğuk havada başlamıştır.

PTT direnişi destek bekliyor

PTT'de "**iş daralması var**" bahanesi ile özelleştirme için atılan adımların kurbanı PTT emekçileri olmuştu. Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok yerde PTT işçileri işten atıldı. Taşeron çalışma sahalarında alışık olduğumuz bu durum PTT'de direnişleri beraberinde getirdi. PTT'de taşeron işçiler asgari ücret karşılığında yoğun bir çalışmaya tabii tutulmaktadır. PTT işçileri bu durumu "ağalık sistemi"ne benzetiyor. Yaşanan bir diğer sorun ise işçiler arasında bir bölünmüşlüğü yaratılmasıdır. Taşeron ve kadrolu işçiler alt-üst şeklinde bir ayrım ile birbirine düşürülüyor. Kadrolu işçilerin 8 saat çalışmasının yanında taşeron işçiler 12-13 saat çalıştırılıyor. Yetiştirilemeyen işlerin sorumlusu taşeron işçiler olarak gösteriliyor ve kadrolu işçilere yaptırım yetkisi veriliyor. Bu açıdan PTT direnişleri taşeron sömürüsüne karşı bir isyan bayrağıdır.

İstanbul'da Sarıyer ve Topkapı Avrupa Yakası Posta İşletme Baş Müdürlüğü önünde devam eden direniş, ayları deviriyor. Son bir hafta içinde İstanbul'a hâkim olan soğuk hava, sokakları ıssızlaştırırken direniş tüm kararlılığı ile devam etti. Her direnişte yaşanan sıkıntılardan biri olan maddi yetersizlik işçilerin "**Direnise destek ol! 1 TL'ni paylaş!**" şiarıyla bir kampanya başlatarak bu sıkıntıyı aşmanın ilk adımlarını atıyorlar. Ayrıca işçiler 18 ve 24 Mart'ta görülecek olan işe iade davasına kitlesel bir katılım gerçekleştirmeyi planlıyor.

(Bir ÖG okuru)

UZEL'de sabır taşı çatladı

İstanbul: UZEL Grup'ta işçilerin maaşları 3 yıldır verilmiyor. Bunun üzerine işçiler eyleme geçti. Türk-Metal üyesi işçilerin 2008 yılında başlayan mücadelesi Uzel Grup Başkanı **Önder Uzel** ve Türk Metal-Sen'i bir masada buluşturmuştu. Yapılan görüşmelerde maaşların taksitle ödeneceği yönünde taahhütname imzalanmış ve üretimin devam etmesi kararı alınmıştı. Ancak 3 yıl geçmesine rağmen işçilere herhangi bir ödeme yapılmadı. İşçilerin toplam alacakları 50.000.000 TL'ye ulaşmış durumda. Alacaklarının ödemesi talebiyle **27 Şubat** günü Taksim Meydanı'nda bir araya gelen işçiler "**Bize Her yer Uzel**", "**Hepimiz 'Uzel'zedeyiz**" yazılı pankart açarak Galatasaray Lisesi önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Eylemde açıklama yapan Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi **Faruk Büyükkucak**, Mısır'da yaşananlara dair cüretkâr konuşmalar yapan Başbakan'ın aynı cüreti UZEL işçileri için göstermediğini belirtti. İşçiler adına açıklama yapan **Murat Salar**, 3 yıllık bekleyişin ardından sabır taşının çatladığını ve Murat Uzel'e meydanları dar edeceklerini belirtti.

Hak-İş, işçi sınıfının düşmanıdır!

İstanbul: Büyükşehir Belediyesi'nde Hak-İş, patronlarla el ele vererek işçilere sendika değiştirmeleri için baskı uyguluyor. İşçiler, odalara çekiliyor, çeşitli yaptırımlarla tehdit ediliyor. Büyükşehir Belediyesi'nde daha önce 1 ve 5 No'lu Şube Başkanı olan **Cafer Özkul** ve **Nihat Altaş**'la birlikte yürütülen bu zorla "sendikalaşma" çalışması bugün için Belediye-İş'in altını boşaltmayı hedeflese de mesele çok daha kapsamlı.

Özgür Gelecek olarak Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm'e, Hizmet-İş Sendikası'nın bu yönelimini ve Büyükşehir'de yaşananları sorduk.

- Nihat Altaş ve Cafer Özkul'un Hizmet-İş'e geçmesinden sonra neler yaşandı?

- 1 ve 5 no'lu şube başkanları Belediye-İş'ten istifa ettikten sonra işyerlerinde Hizmet-İş sendikasının çalışmaları da yoğunlaştı. Aslında işverenle yapılan bir anlaşmanın işyerlerine yansıdığı görüldük. Büyükşehir Belediye Başkanlığı ve altında müdür, amir, daire başkanları ile birlikte Hizmet-İş'i örgütlemeye başladılar. İşe, işverenlerin en fazla iletişimde oldukları işçilerle başladılar. Bu örgütlenme işyerlerinde işverenle işçinin karşı karşıya geldiği bir dönemi başlattı.

Yeni dönemin sendikal hareketinin nasıl olacağını tartışıyorduk. İşte yeni dönemin sendikası Hak-İş'tir. Sermayenin sözcülüğünü yapan, onlar adına hareket eden, bir sendika olarak Hak-İş öne sürülüyordu. Bunu açıktan gördüğümüz yerlerden biri oldu Büyükşehir Belediyesi. Büyükşehir Belediyesi, önümüzdeki süreç için Hak-İş'i büyütme hedefliyor. İETT işçilerinin Belediye-İş'e geçmeyi tartıştığı bir dönemi yaşıyorduk. Bugün için tartışma tersine döndü. Son TİS sürecinde işveren İETT'yi özellikle öne alarak erkenden bitirdi. Yeni dönemin sendikası Büyükşehir'de hazırlanıyor. İstanbul'da yaşananlar önümüzdeki süreçte yaşanacaklar için bir laboratuvar anlamına geliyor. Belediye-İş, İstanbul'da önemli bir mevziydi. Bu yüzden böyle bir süreç başlatıldı.

- Belediye-İş'te bir iç tartışma süreci yaşandı. Bunun akabinde Hizmet-İş Büyükşehir'de örgütlenmeye başladı. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

- Nihat Altaş ve Cafer Özkul'un, Hizmet-İş'e geçmesi işverenlerin bu politikayı daha erken uygulamalarına vesile oldu. Yoksa bunlar olmasaydı da Temmuz gibi bunu hayata geçirmeyi hedefli-

yorlardı. Bunlar yaşanınca bu amaçlarını hazırlama almış oldular. Belediye-İş sendikasında yaşanan iç tartışmalardan yararlanan Hizmet-İş, daha erken davranmıştı. Nihat Altaş ve Cafer Özkul bu işin sadece birer piyonu, aracıdır.

Belediye-İş'te demokrasi isteyenler, Hizmet-İş'i örgütleyebilir mi? Burada "demokrasi yok" diyerek sendika olmayan bir yere gidilebilir mi? Bu sendikacılar müdürlerin yanına gidiyorlar. Müdürler aracılığı ile işverenden selam söyletiyorlar, işçileri odalara çekiyorlar. Bunu yapanlar da Belediye-İş'te demokrasi yok diyorlar! Bu ancak Belediye-İş'te kalıp mücadele edenlerin söyleyeceği bir şeydir. Onların hakkıdır!

İşçi sınıfının düşmanı ne kadar patronlarsa Hak-İş de o kadar düşmanıdır. Düşmanın bulunduğu yerde duran, burayı eleştiremez.

- Hak-İş işyerlerinde nasıl "örgütleniyor"?

- İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde İETT hariç, kalan işçilerin tamamı Belediye-İş üyesidir. Hak-İş'in İETT'de yaklaşık 6 bin üyesi bulunuyor. Bizim işyerlerimize gidiyorlar; daire başkanları, müdürlerle. İşçileri çağırıyorlar, Hak-İş'e geçmelerini, aksi durumda mesailerin kesileceğini, torba yasa ile birlikte buradan gönderileceklerini, işten de atılabileceklerini söyleyerek çalışma barışını bozan bir baskı oluşturuyorlar. Noteri işyerine getiriyorlar. Yasal olarak böyle bir hakkı yok. İşyerlerimizde toplantı yapma hakkı yok. Müdür vasıtası ile Hizmet-İş sendikacılarını işçilerle tanıştıyorlar. Siyasal olarak işçilerin alt kimlikleri ile oynuyorlar. "İnanmayanların sendikasında ne işiniz var? Sizin paranız PKK'ya gidiyor, siz böyle bir sendikada nasıl kalabilirsiniz? Bu paralar nereye gidiyor?" gibi sermayenin yaptığı politik oyunların tümünü oynayarak işçilerin sınıfsal kimliklerini yok sayan bir politika izliyorlar. Örneğin; torba yasa için "Hak-İş ne yapıyor" sorusunun cevabı yok. "Sosyal güvenlik yasasına karşı ne yapıyorsunuz" sorusunun onlar açısından cevabı yok. Adalet burada, hak burada. Sendikayı sendika yapan bunlara karşı koyuşudur.

- Siz de Belediye-İş Genel Merkezine muhalefet eden ve demokratik bir sendika isteyen Demokratik Değişim Hareketi içinde yer aldınız. Geline nokta nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Belediye-İş, bu yaşadıklarına dair bir tartışma yapıyor kendi içinde. Bize düşen pay nedir? Merkez yöneticilerimize düşen pay nedir? Bunları tartışıyoruz. Biz çok daha ileri bir Belediye-İş talebi ile yola çıktık. Eleştirilerimizi bu doğrultuda yaptık. Ancak beraber hareket ettiğimiz arkadaşların ihaneti bu mücadeleyi daha geri noktalara düşürdü.

- Tekel'den sonra belki de ilk kez Türk-İş'e bağlı sendikaların genel merkezleri ortak bir eylem örgütlediler...

- Sendikal harekette parça parça karşı koyuşlar yaşanıyor. Diğerleri ise bunu izlemekle yetiniyor daha çok. Bu eylemle biz Tekel'de yaşayıp gördüğümüz birlikteliğin önemine dikkat çekmek istedik bir kez daha. Saldırı, yalnızca Büyükşehir Belediyesi işçilerine, Belediye-İş'e yönelik değildir. Kapsamlı bir tasfiye yönelimi vardır. Sendikal alanın, bunun içindeki ilerici, demokrat şubelerin tasfiye edilmeye çalışılması söz konusudur. Saldırıya ancak ortak bir mücadele hattı ile karşı konulabilir. Bu eylem yaşananlara sessiz kalan Türk-İş Genel Merkezine karşı da bir başkaldırıdır. "AKP'nin arka bahçesi olmayacağız" çığlığıdır.

- Tüm bunlara karşı neler yapıyorsunuz? Önümüzdeki süreç için neler düşünüyorsunuz?

- Biz işyerlerinde Hizmet-İş'in bir sendika olmadığını söylüyor ve işçilerimizin harekete geçmesini istiyoruz. İşçilerin aydınlatılması için çalışmalar yapıyoruz. Hizmet-İş'in çalışmalarına fiili müdahalelerde bulunarak, arkadaşlarımızı cesaretlendiriyoruz.

Eğitim süreci başlatıyoruz. Bu sürecin bir hak kaybı süreci olduğunu, önümüzdeki günlerde 2820-21 sayılı yasaların ve kıdem tazminatının geleceğini, yaşananların bu yasaların sermayenin istediği gibi geçmesi için yapılan hazırlıklar olduğunu anlatıyoruz. Şu an 1540 işçi Belediye-İş'ten istifa etti, Hizmet-İş'e geçti. Bunun 250 tanesi geri geldi. Geri gelişler giderek artıyor. Özellikle Mart ayı sonunda 1000 işçiyi yeniden örgütlemek gibi bir hedefimiz var.

HES paneline vali tehdidi!

Ankara: Ankara'da Artvin günleri kapsamında yapılacak olan HES paneli, Artvin Valisi Mustafa Yemlihalıoğlu tehdidi sonucu iptal edildi.

Artvin Kültür Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği Başkanı **Gürbüz Akyüz**'ü arayan Vali Yemlihalıoğlu, panelin iptal edilmesini istedi.

Vali, aksi halde Atatürk Kültür Merkezi'nin kullanılmasını engelleyeceğini ve verdiği tüm maddi desteği keseceğini söyleyerek "**Dereler ve Hidroelektrik Santralleri**" başlıklı paneli iptal ettirildi.

Bunun üzerine Derelerin kardeşliği platformu bileşenleri 5 Mart günü

"Patron Hizmet (İŞ)çisi sendika istemiyoruz!"

İstanbul: Büyükşehir Belediyesi'nde, Hizmet-İş'in işçiler üzerindeki baskıları yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi.

9 Mart günü saat 12.00'de Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubelerinin Saraçhane'de bulunan binası önünde biraraya gelen işçiler, buradan Büyükşehir Belediyesine yürüdü. Türk-İş'e bağlı; **Hava-İş**, **Deri-İş**, **Petrol-İş**, **Tek Gıda-İş**, **Kristal-İş**, **Dok Gemi-İş**, **TÜMTİS**, **OLEYİS**, **Türkiye Gazeteciler Sendikası Genel Merkezleri** "**Birlikte Daha Güçlüyüz**" yazılı pankart arkasında "**Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz**" sloganını haykırarak yürüyüşe geçti. Yürüyüşte Hizmet-İş'in işçilere yönelik baskılarını eli kırbaç bir işçi temsil etti. İşçiler, işyerlerinde karşılaştıkları baskıları temsilen ağızlarına siyah bant taktı, ellerini zincirleyerek üstünde "**Özgürlük, önce hizmet-iş sonra iş, zulüm, demokrasi ekme**" yazan sandıklar taşıdı.

Soğuk havaya ve kar yağışına rağmen coşkulu geçen eylemde işçiler belediye önünde, taşıdıkları sandıkları suya fırlattı. Burada konuşan Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı **Nihat Yurdakul**, Hizmet-İş sendikasının patronlarla birlikte çalıştığını, işçiler üzerinde tehditle baskı kurduğunu ancak buna tepki göstermeye devam edeceklerini dile getirdi. Hava-İş Sendikası Genel Başkanı **Atilay Ayçin** de, AKP hükümetinin son gözalıtı ve tutuklamalarının "ya benden olursunuz ya da yok olursunuz" mantığının sonucu olduğunu, bunun AKP'nin bu felsefe ile hareket ettiğini sendikal alanda bu işin Hizmet-İş'e verildiğini ifade etti.

etkinliklerin yapıldığı Atatürk Kültür Merkezi önünde basın açıklaması yapıldı. İptal edilen panelde konuşmak üzere davet edilenlerden biri olan Artvin Ardanuç Derelerini Koruma Platformu adına Kamile Kaya'da yapılan eyleme katılarak bir açıklama yaptı.

Kaya açıklamasında; Artvin'i, Artvin'in geleceğini talan etmek isteyen ağızlı şirketlere karşı mücadele edenlerin, yaşam alanlarını korumaya çalışan insanların yok sayıldığını belirterek içerde yapacağı konuşmasını burada yapacağını söyledi.

Kaya, "Artvin'in %80'inin maden ve HES şirketleri tarafından paylaşıldığını bile bile, tarumar edilmiş bir doğadan ne ekolojik tarımın ne de doğa turizminin yapılması söz konusu olamaz" dedi.

Birleşik Metal-İş Kocaeli'de grev kararı astı

Kartal: Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli'de Beakert ve Standart Raf fabrikalarına grev kararı astı. Toplu iş sözleşme sürecine giren **Beakert ve Standart Raf** fabrikalarında MESS ile Birleşik Metal arasında uzlaşmazlıkla sonuçlanması sonucu fabrikalarda grev kararı asıldı. 33 işyerinde 15 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesinde, sendika sanayide gerçekleşen büyümenin işçilere yansıtılmasını ve ayrıca esnek çalışmanın kaldırılmasını ve iş güvencesinin sağlanmasını istiyor. Grev kararının asılmasının ardından yürüyüş gerçekleştiren sendika yaklaşık 2 saatlik yürüyüşün ardından İzmit merkezde basın açıklaması yaptı.

Yürüyüşe Avrupa Metal İşçileri Federasyonu Başkanı **Renzo Ambrozzetti** ve Genel Sekreteri **Peter Scherrer** de destek verdi. Yapılan basın açıklamasında Adnan Serdaroglu büyümenin kaynağı işçiler olmasına rağmen ekonomik büyümeden işçilerin hak ettikleri payı alamadıklarını belirtti ve "20 kuruşluk toplu sözleşmeyi kabul et-

miyoruz. Bu nedenle sözleşmeyi imzalamadık. Sarı sendika Türk Metal'le Koç'un sendikası MESS bir araya geldiler, bu işçilerin alınterini nasıl çalarız diye hesap ettiler, kitap ettiler; bugün Ford'taki işçinin alınterini Koç'a peşkeş çektiler. Ama Birleşik Metal-İş üyelerinin kazanımı yarın Türk Metal üyesi işçilerin de

kazanımı olacaktır" dedi. Serdaroglu "O karanlık yerlerde sözleşme imzalayanlara karşı bilin ki cesaretle, kararlılıkla, bu ülkede bizler de varız, bizleri dikkate alın, bizler bunların hesabını sizden sorarız diyorlar.

Bizlerin alınterini pazarlamayın diyorlar. Bizim aيداتlarımızla lüks içerisinde, mal varlıklarımızı kat be kat çoğaltarak yaşamayın diyorlar. Mısır halkı Mübarek'i nasıl devirmişse, işçiler de o sarı sendikal anlayışı, sahte sendika anlayışı, taşeron sendika anlayışını mutlaka devirecekler" şeklinde sözlerine devam etti.

Serdaroglu'nun ardından söz alan Avrupa Metal İşçileri Federasyonu Genel Sekreteri **Peter Scherrer** ise Türkiye'de yaşanan sorunların Avrupa'da da yaşandığını belirterek "Avrupa'nın her yerinde, neredeyse her ülkede, krizin olumsuz etkileri ortada" dedi. MESS grevini değerlendiren Standart Raf ve Boru Sistemleri Fabrikası İş Yeri Baş Temsilcisi **İbrahim Gezgin** de, MESS'in telifinin kabul edilemez olduğunu belirterek "Grevde kararlıyız. Bize greve çıkmazsınız diyorlardı, ancak, verdikleri zammı kabul etmemiz mümkün değil. Bizim geri adım atmaya niyetimiz yok. Mücadelemizde sonuna kadar gideceğiz" dedi.

Tepe Klima'da direniş kazandı

Kartal: Bir direniş daha kazanımla sonuçlandı. Kriz gerekçesiyle haklarının gasp edilmesi sonucu direniş geçiren **Tepe Klima Denizcilik** çalışanları iş durdurarak direniş başlatan ve 17 Ocak'ta 3 aydır maaş alamadıkları için merkez binanın önünde direniş geçmişlerdi. Ve eylemler yaparak direnişlerini duyuran işçiler son olarak da işyerinin merkez binasını işgal edip kapılarını kaynakla kapatmışlardı. Direniş geçtikten 3 gün sonra Limter-İş sendikasında örgütlenmiş ve sendikayla birlikte hareket etmişlerdi. Binanın işgali sonucu patron sendikayla görüşme talep ederek masaya oturdu. Limter-İş, işçilerin alacaklarını maddi sıkıntılar sebebiyle veremeyeceğini iddia eden patrona, alacaklara karşı işyerine talip olduklarını açıkladı. Bunun üzerine patron işçilerin alacaklarını ödeyeceğini söyledi ve senet imzaladı. Ardından işçiler işyeri işgalini bitirdi.

İşçiler bu süreci örerken aileleri de patron Necati Tepe'nin evinin önünde de eylemler yaptı. İşgalin sonlanmasının ardından işçiler Esenyalı Polis Karakolu'nda ifade verip eş ve çocuklarıyla birlikte evlerine döndüler.

ORDU

Ordu'nun Gökömer Köyü Kovanlık mahallesinde bulunan Turna Suyu ırmağına yapılacak olan Büben HES inşaatı için ölçüm yapan ekibi köylüler kovaladı.

Turna suyu ırmağı üzerine yapılması planlanan 3 HES'ten biri olan Büben HES inşaatının yapımı için ölçüm yapmak isteyen 2 kişilik ekip, ırmağa ölçüm yapmak istedi. Köylüler ölçüm yapıldığını haber almaları üzerine 2 kişilik ekibe tepki göstererek, köylülerine HES inşaatının yapılmamasını isteyerek gitmelerini istedi. Köylüler ile ekip arasında yaşanan tartışmanın büyümesi üzerine, cihazlarını ve ekipmanlarını bırakan 2 kişilik ekip kaçtı.

İSTANBUL

Elazığ, Tunceli ve Bingöl sınırında bulunan Peri Suyu üzerine yapılan Pembelik barajı ve yapılması planlanan diğer barajların durdurulması talebiyle Peri Suyu Koruma Platformu tarafından 6

Köylüler HES'lere karşı ayakta!

Mart günü bir yürüyüş gerçekleştirildi. "Doğayı, kültürümüzü, tarihimizi ve geleceğimizi yok eden (Pembelik) barajları istemiyoruz" pankartı açarak, Beyoğlu Tünel Meydanı'ndan slogan ve alkışlar eşliğinde Taksim Meydanı'na yürüyen kitle sıklıkla "Barajlara geçit vermeyeceğiz", "Peri özgür akacak" sloganlarını attı. Yürüyüşün ardından açıklama yapan Platform üyesi Özgür Eren, baraj inşaatında ormanların yok edildiğini, onlarca köyün yaşam alanlarına ciddi zararlar verildiğini ve barajın su toplamasıyla beraber birçok balık, bitki ve canlı çeşidinin varlığının tehlikeye girdiğini ifade etti.

ANTAKYA

Antakya'ya bağlı Dadük köyünde kurulan baz istasyonlarına karşı tepkiler Dadük köylüle-

rini biraraya getirdi. Kurulan baz istasyonlarını protesto etmek amacıyla basın açıklaması düzenleyen Dadük köylülerine karşı jandarma ekipleri, ağır makineli silahlar ve 15 araçlık eskort ile yoğun "güvenlik" önlemi aldı. Köylüler adına konuşan Soydan Dadük eskiden temiz ve sağlıklı bir havalarının olduğunu ancak şimdi baz istasyonlarının havayı kirletmesi ile kanser vakalarının arttığını söyledi, ayrıca çocuk ölümleri ve hamile kadınlarda düşük oranlarının arttığına dikkat çekti.

Deri-İş Düzce Temsilciliği açıldı

İstanbul: 2008'den bu yana Düzce'de DESA işyerinde mücadele yürüten Deri-İş Sendikası mücadelesini bir adım ileriye taşıyarak Düzce Temsilciliğini 12 Mart günü açtı. 28 Ocak'tan bu yana işten çıkarılan iki sendika üyesinin direnişinin de sürdüğü DESA'da tüm baskılara karşın haksızlığa tepki gösteren çok sayıda işçinin üye olmasıyla örgütlülüğünü güçlendiren Deri-İş Sendikası coşkulu bir açılışla temsilciliğini açmış ve bir sonraki hedef olarak şubeleşmeyi önüne koymuştur.

Desa işçilerinin aileleriyle katıldıkları açılışa Birleşik Metal İş ve Masdaf işçileri, Petrol-İş, Belediye-İş, Eğitim-Sen,

Eğitim-İş, Türk Metal, Basın-İş gibi çok sayıda sendika ile Abhaza Kültür Derneği ve çeşitli siyasi partiler de katıldı. Desa fabrika müdürü Caner Aypar'ın Çerkez kökenli olmasından kaynaklı fabrika içinde Çerkez-Abhaza işçileri diğer işçilere karşı kışkırtma çabasına karşın Abhaza Kültür Derneği'nin destek vermesi önemliken, her konfederasyondan işçi ve memur sendikaları ile MHP'sinden CHP'sine siyasi partilerin de açılışa yer alması, Deri-İş Sendikasının 2008'den bu yana verdiği mücadelede ilk baştaki izole edilmiş ve dışlanan durumundan Düzce'de nasıl geniş bir meşruiyet kazandığının göstergesi olmuştur.

Fabrika içinde sendika yöneticileri ve uzmanları aleyhinde "terörizm" temalı karalama bildirilerinin dağıtıldığı, üye

olanlar üzerinde baskı ve tehditlerin yoğunluk kazandığı bir dönemde sendika temsilciliğinin geniş bir katılımı açılması direnci güçlendirmiştir.

Tuzla ve Çorlu'dan temsilci ve yöneticilerin de katıldığı açılış sendika temsilciliğinin dışarısında caddede slogan ve konuşmalarla başladı. Daha sonrasında temsilcilikte üyelere ve misafirlere ikramlarda bulunuldu ve ardından sendika üyeleri ve aileleri toplantı yaparak mücadeledeki kararlılıklarını ifade ettiler. Sendika yetkililerinin konuşmalarının ardından işçiler tarafından sendikanın Düzce temsilcisi seçilen direnişçi işçilerden **Hakan Lermi** de konuşma yaparak teşekkür etti ve artık işçilerin ikinci evi olarak sendikanın temsilciliğinin ortak şekilde sahiplenileceğine vurgu yaptı.

"Doğa için isyandayız!"

14 Mart Uluslararası Nehirler, Su ve Yaşam İçin Barajlara Karşı Eylem Günü kapsamında 13 Mart 2011 tarihinde bir araya gelen Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu üyeleri AKP İstanbul İl Başkanlığına yürüdü. Miniatürk önünde toplanan DEDEF Munzur Koruma Kurulu, Derelerin Kardeşliği Platformu, Hopa Dereleri Koruma Platformu-İstanbul, Yaşam İçin İsyen, Munzur Çevre Derneği, Loç Vadisi Halkı, Halk Cephesi vb. kurumlar açtıkları pankartlar ve taşıdıkları dövizlerle çevre katliamının her biçimine karşı alanlara çıkmaya çağrı yaptı.

Sloganlarla yürüyen yaklaşık 800 çevreci, yaşamın temeli olan suyun ticarileştirilmesine dönük saldırılara karşı hep bir ağızdan "Siz yapın biz yıkarız" sloganını da dillendirdi. Yöresel kıyafetleri, anadillerinde yazılmış dövizleri, tulumu, davulu, yazmasıyla toplanan çevreci kitle adına açıklama yapan Hasan Şen, Aralık ayında mecliste görüşülen Yenilenebilir Enerji Kanunu'yla milli parklar, muhafaza ormanları, yaban hayatı geliştirme sahaları ve doğal SİT alanlarının enerji bahanesiyle şirketlerin talanına açıldığını söyledi.

Platform adına yapılan açıklamanın ardından Loç Vadisi'nde yapılması planlanan hidroelektrik santralının yok edeceği bilinen ayçiçeğin maket çelengi AKP önüne bırakılmak istendi. Çevrecileri engelleyen polise ise taşlarla karşılık verildi. Kısa bir arbedenin ardından çevreciler toplanma alanına dönerek tulum-davul eşliğinde halay ve horonlarına kaldıkları yerden devam etti.

Gıda ve tarımsal sanayilerin ilk aşaması olan tohumculuktan, üretime, dağıtımına kadar belli sayıda şirket pazarlara hakimdir. Ve borsalara istedikleri gibi yön verebilmektedirler.

Tarımda dışa bağımlılık derinleştiriliyor!

Dünyada gıda fiyatları özellikle gelişmekte olan ülkeler diye tanımlanan yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde hızlı bir şekilde artıyor. Öyle ki son birkaç ayda buğday fiyatları ikiye katlandı, mısır fiyatları % 73 arttı, şeker ve zeytinyağı fiyatı % 20-22 arttı. BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) ve Dünya Bankası'nın yoksulluk ve açlığın artışıyla ilgili açıklamaları peş peşe geliyor. En son DB Başkanı Zoellicle; **"Fiyatlar tehlikeli seviyelerde... Durum, küresel güvenlik konusudur"** uyarısı yaptı.

Tüm "yetkililerin" yaptıkları açıklamalarda iklimsel koşullar sorunun ana nedeni olarak konulmaktadır. Fakat esas neden, kapitalizmde en temel ihtiyaçların dahi meta haline getirilmesi ve spekülasyon aracı olarak kullanılmasıdır. Gıda ve tarımsal sanayilerin ilk aşaması olan tohumculuktan, üretime, dağıtımına kadar belli sayıda şirket pazarlara hakimdir. Ve borsalara istedikleri gibi yön verebilmektedirler.

Fiyat artışları esasta yarı-feodal ülkeleri etkilemektedir. Çünkü 1970'lerden sonra, IMF, DB, BM gibi kurumların eliyle dayatılan yeniden yapılandırma, tarım, emperyalist ülkelerin ihtiyaçlarına paralel olarak yapılmaya (veya yapılmamaya) başlandı. Tarım arazilerinin başka amaçlarla kullanımının yaygınlaştırılması (mesela TOKİ en fazla tarım arazileri üzerinde inşaat yapıyor. Çeşitli tesisler tarım arazilerine rahatça konduruluyor) veya özellikle son 15 yıldır biyoyakıt için gerekli olan yağlı tohumlu bitkilerin üretilmesi söz konusu oldu. Böylece bu ülkeler temel gıda maddelerinde (hububat, baklagil, et vs.) dışarıya bağımlı hale geldi.

Hâlihazırda en büyük 5 tarım ihracatçısının ABD, Hollanda, Fransa, Almanya ve Kanada olması

yıllardır uygulanan tarım politikalarında hedefe varıldığını gösteriyor.

Türkiye'de tarımda yapılandırma süreci 2000'li yıllardan sonra hız kazandı. Kooperatiflerin kapatılması, desteklerin kaldırılması veya azaltılması, girdi fiyatlarının serbest piyasaya bırakılması gibi birçok uygulamaya peyderpey yaşama sokuldu-sokuluyor. Bunun sonucunda Türkiye et, buğday, pamuk gibi birçok temel tarımsal ürünü ithal etmeye başladı. Gıda krizinin daha da boyutlanacağı beklentisi dolayısıyla birçok ülke desteklerde, gümrük vergilerinde önlemler alırken AKP hükümeti geçtiğimiz günlerde açıkladığı 2011 tarım destekleriyle dışarıya bağımlılık politikasını derinleştirerek artıracaklarını ilan etmiş oldu.

"HAYVANCILIKTA İTHALATA DEVAM"

2011 yılı tarımsal destekleri, Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker tarafından açıklandı. Tarımsal desteklerin miktarı AKP'nin 2006'da çıkardığı tarımsal kanunda yer alan **"destekler GSMH'nin % 1'inden az olmayacak"** maddesine yine uymadı. Kanuna göre destekler için en az 12 milyar 270 milyon lira ayrılması gerekirken 6 milyar ayrıldı. Yani yasaya göre verilmesi gereken miktarın yarısından az.

Verilen (verilmeyen) desteklere yakından bakıldığında çıkarılacak en belirgin sonuç, "hayvancılıkta ithal politikasına devam" denilmiştir. Besiciler, hükümetin gümrük vergisini % 60-70'lere çıkararak en büyük desteği vereceğini açıklamışlardı. Fakat bu talepleri reddedilmekle kalmayıp, sadece mandalar için (Türkiye'de 87 bin baş var) destek geçen yıla göre 50 lira artırıldı. Oysa Türkiye'de 10 milyon 750 bin sığır ve 268 milyon küçükbaş hayvan var. Yani sığır ve küçükbaş yetiştiricilerine desteğin artırılmasının ancak bir etkisi olabilirdi. Ayrıca desteğin hayvan başına verilmesi, son yıllarda olduğu gibi desteğin

yine araçlara, büyük çiftlik sahiplerine gitmesi anlamına gelecektir. Ki bir baş için verilen destek mandada 300, sığırdaki 250 TL'dir. Yani çiftçiye yardımcı olabilecek bir miktar değildir.

Hayvancılıkta ithalata yapılan diğer bir destek de, bu yıla kadar verilen kilo başına 1,5 liralık et teşvik priminin kaldırılması oldu. Desteklerin açıklanmasından

sonra besiciler yapılan ithalatla kilo başına 6 lira zararlarının olduğunu ve toplamda 2.6 milyar lira zarar ederken verilen desteğin 390 milyon lira olduğunu söylediler.

Aslında M. Eker, "ithalata yapılan destekleri açıkladı" dersek, yapılanları doğru olarak tanımlamış oluruz.

Mehdi Eker'in açıklamalarda üzerinde durduğu bir diğer destek, süt tozu için 60 milyon lira ayrılması oldu. **Sütün üreticiden alınma fiyatı sanayicilerin tekel oluşturması yüzünden 60 kuruşa düştükten sonra yapılan açıklamada; piyasadan süt çekilmesi için sanayicilere destek verileceği belirtildi.** Yani yine üretici desteklenmiyor, aksine tekeller oluşturarak üreticinin belini kıran kesimler palazlandırılıyor. Bu durumda yine birçok üretici süt ineklerini kesime yollayacaktır. Bu da hayvan sayısında azalma ve ithalatta artma demektir.

MAZOT DESTEĞİ AZALTILDI

Tarım desteklerinin emperyalistlerin ihtiyacına göre belirlenmesi diğer desteklerde de ortaya çıkıyor. Mesela Türkiye'de 1 milyon ton üretim açığı olan ve fiyatı dünya borsalarında rekorlar kıran pamuğa 3 yıldır aynı destek veriliyor. Hububat, yem bitkileri, baklagiller, yumru bitkiler ve sebze-meyve üreticilerine geçen yıl dekar başına 4 lira 25 kuruş olarak verilen destek, bu yıl 50 kuruş azaltılarak 3 lira 75 kuruş oldu. Yani zaten yetersiz olan ve sembolik olarak verilen destekler temel gıda ürünlerinde azaltılmış oldu. Bunun yanında soya fasulyesinin 35 kuruş olan desteği 50 kuruşa, kanolanınki 27,5 kuruştan 40 kuruşa çıkarıldı.

Yağlı tohumlu bitkilerde desteğin düzenli olarak, yıldan yıla arttırıldığını görüyoruz. En fazla artış yapılan ürünse midye oldu. Türkiye'de yıllık üretimin 100 tonu bile bulamadığı ve çok az sayıda midye yetiştiricisi varken destekler 10 kuruştan 20 kuruşa çıkarıldı.

Köylüler açısından çok önemli olan mazot desteği ise; hububat, yem bitkileri, baklagiller, yumru bitkiler ve sebze-meyve alanlarında 4.25 liradan 3.75 liraya düştü. Ve tıpkı ürün desteğinde olduğu gibi yağlı tohumlu bitki-

ler ve endüstri bitki alanlarında 5.50 liradan 6 liraya çıkarıldı.

Tarımda tüketilen mazotun ÖTV ve KDV'sinden alınan dolaylı vergi 5 milyar lirayı buluyor. Ki bu rakam hemen hemen verilen tüm destekleri karşılıyor. Yani "keçpeyle alınıp, kaşıkla verilmesi" deyimini bile durumu anlatmakta yetersiz kalıyor.

Özcesi **2011 tarım desteklerinden; hayvancılıkta ithalata devam, temel ürünlerde dışarıya bağımlılık, yağlı tohumlu ve endüstriyel bitkilerin üretiminde tam gaz ileri, küçük üreticilere ölüm, halkımıza sağlıksız, yetersiz gıda sonuçları çıkmaktadır.**

Köylülerde yaşanan huzursuzluk ise gittikçe artmaktadır. Her zaman olduğu gibi egemenler, oluşan tepkiyi azaltmak için sistem içi çeşitli alternatifler üretmeye çalışıyorlar. Bu dönemde CHP bu görevi üstlenmiş görünüyor. CHP açıkladığı tarım programında en başta mazotun 1,5 liraya düşürülmesini vaat etti.

CHP programında dikkat çekici bir diğer madde ise şöyle: *"Arazi edinme ofisi çalışmalarını topraksız ya da yeter toprağı bulunmayan köylüye toprak dağıtan yeni bir toprak reformu anlayışı hayata geçirilecektir."* Yıllarca ZMO Genel Başkanlığını yapmış Gökhan Günaydın CHP PM üyesi olmuştur ve programı hazırlayandır. Yani köylünün huzursuzluğunu iyi bilmektedir ve bu nedenle can alıcı vaatleri sıralayabilmektedir.

Gıda krizi tüm dünyada boyutlanmaya devam edecektir. Türkiye'de uygulanan politikalar sonucu kırsal kesimde büyük bir tepki söz konusudur. Karaoğlan'ın "toprak işleyen" formülü yıllar sonra tekrar ortaya çıkarılıyorsa, CHP'nin Ödemiş'teki mitingine on binler katılıyorsa; kitlelerin sistem tarafından tekrardan manipülasyonu söz konusu demektir. Sınıf mücadelesi boşluk tanımıyor, var olan çelişkilerin sahte sol söylemlerle yönlendirilip, halkımızın daha fazla ezilmesi ve kandırılmasına karşı daha etkin harekete geçilmesi gerekliliği açıktır.

Devletin Katliamlar Zincirine Bir Yenisini Daha Ekleme Girişimi

Faşizmin egemen olduğu ülkelerde, ezilen halk ve ulusların haksızlıklara karşı muhalif yanını, mücadelesini sindirmeye yönelik politikalar, birçok saldırının yanında katliam planları üzerinden şekillenir. Bu politikaların uygulanması için çeşitli silahlar kullanılır. Bunlardan biri de etnik, kültürel alanda farklılık gösteren halk kesimleri içinde düşmanlık yaratarak halkları birbirine kırdırma. Bu temelde provokasyon kültürü oldukça gelişmiş olan TC, dün mezhepler üzerinden Alevi-Sünni çatışması yaratarak ötekileştirdiği Alevilerin katliamına imza atmışken, bugün ise milliyet temelinde Türk-Kürt ulusu üzerinden provokasyon geliştiriyor. Bu temelde Maraş ve Sivas katliamına ve nicelerine, yakın süreçte ise 9 kişinin hayatını kaybettiği Şemdinli olayına tanık olduk.

Kürtlere karşı sürekli inkâr ve imha politikası güden devlet, bu zihniyet etrafında çeşitli hamleler geliştiriyor. Geline aşamada Kürt ulusal sorununun çözümü için çabaladığını iddia eden TC, asıl niyetini bu sorunun muhatabı olan Kürt ulusunun iradesini parti kapatmalar ve birçok tutuklamalar ile reddederek ve Kürt ulusu üzerinde kirli oyunlar sergileyerek gösteriyor. Şimdi ise Hakkâri üzerinde oynanan kirli bir oyuna şahit oluyoruz.

Yüksekova'da gece plakasız araba-

Hakkari'deki provokasyon girişimi, Kürt halkını ayrıştırarak katliam tarihine bir yenisini daha ekleme çabasıdır.

lar ile "Mezit" imzalı bildirimler dağıtılmış, halk içinde bölünme amaçlayan provokasyon niteliğindeki bu bildirimlerin kim tarafından dağıtıldığına dair ne gariptir ki, polisin, askerinin "kuş uçurtmadığı" Yüksekova'da hiçbir ipucu bulunamamıştır. Bildiride polis olan çatışmalara, eylemlere dair "Bunlar sonradan gelen ve burada yaşama hakkı olmayan ve medeniyetten nasibini almamış bizden yaklaşık 500-700 yıl geri yaşayan hala vahşi, barbarlık dönemi zihniyetinden kurtulamamış yarı insan yarı hayvan olarak yaşayan asalaklar tarafından yapılıyor. Bir avuç zibidi, it ve çakalın yaptığı anarşik olaylar halka mal edilemez" şeklinde hakaret içerikli ifadeler kullanılmıştır.

Bununla birlikte PKK-KCK'yi Kürt

sorununun çözümüne yönelik barışı istemeyen "anarşik" gruplar ilan ederek bundan sonraki kıyımların haberi niteliğinde "pazartesi" eylemlerinin başlayacağı bildirilmiştir. Tam olarak devletin Kürt halkına ve Kürt sorununa yönelik mantığıyla hareket eden bu grup, açık bir şekilde olacakların haberini verirken devletin kolluk kuvvetlerinin ilgisizliği de dikkat çekicidir.

Ardından konulan bomba ise olayların birbirinden bağımsız olmadığını ve "Mezit" isimli gruba ilişkin belirsizliklere açıklık getirirken devletin özellikle hareketliliğin artacağı sürece ilişkin izlediği politikayı açığa vuruyor. Devletin 21 Mart ve sonrası gelecek eylemlere ilişkin politikasının kıyım ve katliamlar ile şekilleneceği görülüyor. Bunu Kürt halkı ve PKK'yi birbirinden

ayrı göstermek, halk içinde ayrışma yaratmak için planladığı provokasyonlardan görüyoruz. Devlet, katliam planları yaparak Kürt ulusuna dair imha ve inkâr zihniyetini yineliyor.

Kürt halkı bu tür provokasyonları fazlasıyla tanıyor. 1990'lı yıllarda JİTEM gerçekliğini yaşayan halk birçok katliama, faili "meçhul" cinayete, köy yakmaya maruz kaldı. Aynı şekilde devlet eliyle oluşturulan Hizbullah vahşetini yaşadı. Görülüyor ki; devletin Kürt halkına yaklaşımı ve Kürt sorunu eksenindeki politikalarında bir değişiklik yok. PKK'yi Kürt halkının iradesi olarak kabul etmek istemeyip, Kürt halkını ve PKK'yi ayrıştırma politikası izlemektedir.

Bu kapsamda Hakkari'deki provokasyon girişimi, Kürt halkını ayrıştırarak katliam tarihine bir yenisini daha ekleme çabasıdır.

Erdoğan, referandumda Hakkari'de boykotun yüksek çıkması üzerine bunun hesabını soracağını söylemişti. Sözüne sadık kalınarak referandum sonrası birçok BDP yöneticisi ve çalışanı tutuklandı. Şimdi ise bu söylemini destekler nitelikte Yüksekova halkını birbirine kırdırmanın hesabını yapıyor. Unutmayalım ki katliamlara, vahşetlere yabancı olmayan bu halk, faşist devletten bunun hesabını sormaya gün be gün yaklaşmaktadır. (Amed YDG)

Polis yine bir Kürt çocuğunu yaraladı!

Mersin: Artan faşist saldırılara bir yenisini daha ekledi. Mersin'de Kürtlerin yoğun yaşadığı Şevket Sümer'de 15 yaşındaki **Mahmut Uygur** isimli çocuk polisin sıkı sıkıya plastik mermi sonucu sol gözünü kaybetti. Çok değil 7 ay önce yine aynı mahallede polisin yakın mesafeden sıkı sıkıya kurşun sonucu **Nezir Borak** başına isabet eden plastik mermiden dolayı ağır yaralanmıştı. Mersin Devlet Hastanesi'nde tedavisi süren Uygur'un babası Abdülhade Uygur, olayın sorumlularının yargı karşısına çıkarılarak cezalandırılmasını istedi. Olayla ilgili bilgi veren İHD Mersin Şube yöneticilerinden **Ömer Serin** olayın 1996 yılında yaşamını yitiren 5 PKK'li için kurulan taziye çadırının yakınında gerçekleştiğine dikkat çekti ve olayın araştırılmaya devam edeceğini söyledi.

PKK'lilerin kıyafetleriyle köyleri geziyorlar

Erzincan: Devletin Türkiye Kürdistanı'nda 1990'lı yıllarda gayri resmi bir şekilde kurduğu JİTEM, yüzlerce insan kaybetmiş ve yıllar sonrası bulunan toplu mezarlarda topluca gömülmüş insanların olduğu görülmüştür.

Evlerinden alınan insanlardan bir daha haber alınmazken, daha sonra öldürülmüş halde yol kenarlarında cesetler bulunmuştur.

İçişleri Bakanı Beşir Atalay, 26 Şubat tarihinde Emniyet Genel Müdürü **Oğuz Kağan Köksal**, Mardin, Şırnak, Siirt, Diyarbakır, Batman valileri, emniyet müdürleri, garnizon komutanları, MİT başkanları ve MİT Bölge Başkanı ile birlikte, TPAO Kristal Park Toplantı Salonu'nda "Seçim Güvenliği" adı altında toplantı düzenlemişti. Toplantı basına kapalı olarak gerçekleşir-

ken sonrası yaşanan kimi gelişmeler, halkı tedirgin etmeye başladı. Bölgede JİTEM elemanları oldukları belirtilen kişilerin Jeep tipi araçlarla Batman merkez, Sason ve Kozluk (Hezo) ilçelerine bağlı köylerde dolaştıkları iddia edildi. Bu şahısların Kozluk ilçesine bağlı Şedirkê, Xedirê, Zengoviyê, Eynhisar, Gundê Nû, Rêşedara, Şikeftan, Petêxiyê, Bamekuşa köyleri çevresinde görüldüğü belirtilirken, özellikle Jeep tipi kurşun renkli o2 ile başlayan plakalar ile gezdikleri ve üzerlerinde PKK'lilerin giydiği elbiseler olduğu iddia edildi. Zengoviyê, Baqirzayê köyleri çevresinde ise JİTEM elemanları oldukları belirtilen kişilerin sürekli 09 S 7409 plakalı araçla akşam saatlerinde gezdiği belirtilmiştir.

Sözleşmeli askerlik geldi!

H. Merkezi: Sözleşmeli Erbaş ve Er Alınmasına İlişkin Yasa Tasarısı **11 Mart** günü Meclis Genel Kurulunda "görüşülerek" kabul edildi. Buna göre; en az ilköğretim mezunu, askerliklerini erbaş ve er olarak tamamlayan, terhislerinin üzerinden 3 yıldan fazla süre geçmeyen ve 26 yaşından gün almayan "Türk" vatandaşları sözleşmeli er olabilecek. Sözleşmeli er adayları ön sözleşme yapılarak askeri eğitime alınacak. Askeri eğitimi "başarıyla" tamamlayanlarla 4 yıldan fazla olmamak kaydıyla en az 3 yıllık sözleşme yapılacak. Sözleşmeli erbaş ve erler ile sözleşmeli er adayları asker sayılacak. Sözleşmeli erbaş ve erler, sözleşme süreleri sona ermeden sözleşmelerini tek taraflı olarak feshedemeyecek. Sözleşmeli er adayları ile sözleşmeli erbaş ve erler sigortalı sayılacak. Bu kapsamda 50 bin kişilik bir gücün oluşturulması hedefleniyor. "Teröre karşı" savaşmak üzere eğitilecek bu küçük ordunun ne tür icraatların altına imza atacağını kestirmek ise zor olmasa gerek. "Milli birlik" ve "bütünlüğü" korumak üzere silahlandırılmış bu ordu, sözünü ettiğimiz kırmızı çizgileri aşanlara istediğini yapabilecek. Bunun ise bir kırmızı çizginin olmadığı herkesin malumu!

Alevilerin İzmir buluşması

İzmir: Eşit yurttaşlık, cemevlerinin ibadethane kabul edilmesi, zorunlu din derslerinin kaldırılması, Kürt ulusal sorununun evrensel değerler çerçevesinde çözülmesi, devrimci ve demokrat tutsakların serbest bırakılması, laik, bilim-

sel, anadilde eğitim, Alevi kimliğinin tanınması vb. taleplerle örgütlenen merkezî Alevi mitinglerinin 3.sü 6 Mart Pazartesi günü Gündoğdu Meydanında gerçekleşti.

On binlerce kişinin katıldığı mitinge Basmane, Eski Sümerbank ve Cumhuriyet Meydanından yürüyüşlerle çeşitli kitle örgütleri ve devrimciler de destek

verdi. Biz de Partizan ve YDG olarak Sümerbank önünden "Türküler susmaz, Pir Sultanlar ölmez", "Zorunlu din dersi faşizmin eseri" vb. sloganlarla miting alanına yürüdük. Miting alanında YDG imzalı çeşitli sloganlarımızın bulunduğu kuşlamalar yaptık. Ayrıca alanda gazete, dergi ve kalem dağıtımını yaptık. Mitinge Konak Belediyesi önünde direnişte olan

taşeron işçileri de; "Sendika Hakkı İçin Mücadele Eden Konak Belediyesi Taşeron İşçileri Alevilerin Yanında" pankartıyla katıldı. İlk söz alan Ali Balkız "Bizim taleplerimiz belli; Zorunlu Din Dersi kaldırılmalı, Cemevleri ibadethane kabul edilsin" dedi. KESK Genel Başkanı **Döndü Taka Çınar** ise 8 Mart'ta alanlara çağırıldı.

Eylemsizlikten eylemsizliğe KCK ateşkesi

KCK'nin 13 Ağustos'ta ilan ettiği eylemsizlik süreci "saldırı konumunda olmayan güçlere karşı" eylemsizlik süreci biçimine dönüştürüldü. Türk devleti, her tek taraflı ateşkes/eylemsizlik döneminde takındığı tavrı yeniden takındı. Ancak bu defa tek farkla: Eylemsizlik pozisyonu karşısında gerillaya dönük askeri operasyonlarını minimum düzeye çekti.

Alınan "geçici" eylemsizlik kararının sürekli bir hale kavuşturulması için sunulan şartların hiçbiri yerine getirilmedi oysa. Hatırlatmak amacıyla belirtmek gerekirse:

- 1- Askeri ve siyasi operasyonların durdurulması,
- 2- KCK tutsaklarının serbest bırakılması,
- 3- Abdullah Öcalan'ın Kürt sorununun çözümünde muhatap alınması ve bu bağlamda daha etkin rol oynayabilmesi için koşullarının düzeltilmesi,

4- Anayasa Komisyonu ile Hakikatleri Araştırma ve Adalet Komisyonu'nun kurulması,

5- Seçim barajının kaldırılması.

Askeri operasyonlar minimum düzeye çekilmiştir. Siyasi operasyon olarak addedilen tutuklamalarda ise farklı bir tutumu tespit edecek herhangi bir veri yoktur. KCK tutsaklarının serbest bırakılması mevzubahis olmamakla birlikte anadillerine vurulan kelepçeyle savunma hakları da bariz bir şekilde ihlal edilmiştir. Kürt sorununda "demokratik" bir çözüme yanaşmayan devlet, haliyle Öcalan'ı açıktan muhatap almamış ve İmralı diplomatik heyetinin alt dereceden yetkililerden oluşmasına dikkat edilmiştir. Anayasa Komisyonu'yla esaslı bir problemi olmayan AKP nezdinde devletin Hakikatleri Araştırma ve Adalet Komisyonu'na bakış açısını birkaç tutumundan anlamak mümkün olacaktır. Faili meçhul cinayetleri araştırmak için Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu bünyesinde bir alt komisyon kurulmuştur. Toplu mezarlar inşaat kazarcasına açılmaktadır. Seçim barajıyla ilgili yalan da olsa ortada verilmiş bir vaat bile yoktur.

Tüm bunlara, hatta tüm önceki tek taraflı ateşkes süreçlerine rağmen hangi gerekçeyle ateşkes kararı alındığını anlamak gittikçe güçleşmektedir. Durum böyle olunca ateşkes kararını gözden geçirip tam da "ateş" emri verir gibi yapıp ateşkesi güncellemek de bir o kadar anlaşılmalıdır.

Artık taktik niteliğini çok gerilerde bırakarak, handiyse

müstakil bir ateşkesler tarihi oluşturulan bu taktikler toplamının stratejik nitelik arz ettiği açıktır. Dahası talep edilen ya da uğruna mücadele edilen ana hak üzerinde girişilen ameliyatın doğrudan neticesi olarak ortaya çıkan, silahlı tali plana atan bir "savaş" stratejisi oluşturulmuştur. Hareketin merkezden karşı çıkmasına rağmen daraltılmış haklar için tam da hareketin bağrından silahlara miat doldurulanların çıkması da kaçınılmaz olmaktadır.

Gerilla gücünün adeta pazarlık konusu/kozu edildiği bir gerçeklikte silahların sorgu bahis olmasında şaşılacak bir şey yoktur. Silahlı eylemlere dönüş sinyali bile sorunun yoğun tartışılmasını sağlamaya yetmektedir. Hatta devlet sinyali alır almaz, o zamana kadar suskun kalarak sansüre uğrattığı sürece müdahale etmekte, üstü kapalı da olsa doğrudan devreye girerek müzakere havası yaratmakta, durumu lehine çe-

virmektedir. Silahların görece ve geçici olarak susturulmasından en çok AKP nemalanmaktadır. Kürt yakasından çözüme dair adım atılmadığının görülmesinin yanında diğer kısımda "terör"ün bitirileceği algısı iyi prim yapmaktadır.

Sosyalizmi tıkanan unsurlarından tamirata soyunan Kürt Ulusal Hareketinin bu uğurda yöneldiği hat, ne acıdır ki, arzu edilen karşılığın alamayan ateşkeslere boğulmuştur. Serhildanlar aracılığıyla halkın ileriye taşıyacağı öngörülen "IV. Dönem" içerisinde, halkı serhildanlara yöneltmek için gerilla vuruşlarına ihtiyaç duyulması uzak bir olasılık olmayacaktır.

Yeniden başlanırsa çatışmaya, tepkileri çok sert olacakmış, öyle buyurdu muktedir. Sertlikten kasıt nedir? Savaş, sert değil midir, onlara göre yeterince? Öyle değilmiş anlaşılabilir... Topraktan çıkan kemikler şahittir ki, öyle değilmiş...

Canan'ın katillerine jet hızıyla beraat

16 yaşındaki **Canan Saldık**, 21 Temmuz 2010 tarihinde Van Hacıbekir Kışlası yakınında ailesiyle piknikten dönerken başına isabet eden tek kurşunla hayatını kaybetmişti. Uğur Kaymaz davasında polisleri aklayan adalet sistemi, yargılama sürelerinin uzunluğu tartışma konusu olan Türkiye'de Canan'ın katili olan 5 asker, 7 ayda beraat etti. Kamuoyunun yoğun baskısı sonucunda Van Askeri Mahkemesi'nde 1'i albay 5 asker hakkında "ölüme sebebiyet vermek" ve "görevi kötüye kullanmak" gerekçesiyle 2 yıldan 6 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. Askeri bilirkişi 5 ay sonra Canan Saldık'a isabet eden kurşunun askeriye ait olduğu yönünde bir rapor hazırladı. Askeri Mahkeme'ye sunu-

lan raporda kurşunun 2.500 metre uzaklıktan atıldığına ve silahın ilk kez kullanıldığına vurgu yapıldı. Bu raporla Canan Saldık'ı öldürenlerin asker olduğunun kanıtlanmasına rağmen Van Askeri Mahkeme'si 25 Şubat 2011'deki duruşmada 5 askeri "suçsuz" bulup beraat ettirdi. Karara tepki gösteren Canan Saldık'ın ailesi ve avukatları kararı Askeri Yargıtay'a götüreceklerini söyledi.

(Amed YDG)

"Newala Qesaba ile yüzleş!"

Aralarında İlkay Akkaya, Suavi, Mikail Aslan, Şanar Yurdatapan'ın da bulunduğu 70 sanatçı toplu mezarlar için Newala Qesaba'ya (Kasaplar Deresi) yürüdü. Sanatçılar 11 Mart günü Siirt'e giderek devleti toplu mezar gerçekliği ile yüzleşmeye davet etti.

"Acıların değil sevinçlerin ve barışın sanatını yapmak istiyoruz", "Toplu mezarlar açılın, failer yargılansın" pankartlarının açıldığı eylemde binlerce insan Zeriye Mezarlığına kadar yaklaşık bir kilometre yürüdü. Yürüyüşün sonunda burada bir açıklama yapan **Ferhat Tunç**, toplu mezarlara dikkat çekmek amacıyla Newala Qesaba'ya gideceklerini söyledi. Bölgeye ulaşan sanatçılar yoğun yağmura rağmen yüksek bir tepeye çıkarak oradan bütün Newala Qesaba'yı seyretti ve hep birlikte Dersim katliamını anlatan Zazaki "Daye daye" ağdını söyledi. Burada bir konuşma yapan **İlkay Ak-**

kaya; Toplumların hafızasında büyük katliamların, büyük acı ve yıkımların hep toplu mezarlarla anıldığını dile getirerek "Bu Nazi Almanyası'nda, Bosna ve Halepçe'de de böyleydi. Şimdi de toplu mezarlarla anılan yer Kürdistan'dır" sözleriyle bölgede yaşanan katliamlara dikkat çekti. Akkaya'nın ardından **Kemal Orgun** da Kürtçe bir açıklama yaptı.

Dersim'de yazılama

Elimize e-posta yoluyla ulaşan bir habere göre TKP/ML TMLGB militanları 3. Kongre coşkusuyla Dersim'in duvarlarına taşıdı. Dersim'in **Moğoltay Mahallesi** ile **Cumhuriyet Mahallesi** duvarları TKP/ML TMLGB imzalı ve TMLGB amblemlili "**Şan Olsun 3. Kongremize**" yazılmaları ile donatıldı. Merkezi yerlere yapılan yazılmalar ilgi çekti.

Nazîmiye halkı koruculuğu reddetti

Devlet yıllardır halka karşı en acımasız savaş yöntemlerini kullanmaktadır. Bununla da yetinmeyip korkuyu egemen kılmak amacıyla, saldırılarını daha da azgınlıştırarak halkı bölmek ve karşı karşıya getirmek için Dersim halkına koruculuk dayatılmaktadır. Devlet açısından Dersim hep bir çıbanbaşı olarak görülmüştür. Bu çıbana nasıl neşter vuracağını her defasında farklı yöntemlerle denemiş, ancak bunu başaramamıştır.

12 Eylül AFC'si ile birlikte Dersim'i tümünden bir kuşatma altına alıp, bütün askeri olanaklarını kullanarak halka karşı yasaklamalar getirmiştir. '90'lı

yıllarla beraber köyler boşaltılıp, yakılmış halk zorunlu göçe tabi tutulmuştur. Yapılan ba-

rajlarla, yakılan ormanlarla doğa tahrip edilmiştir. Dersim'in doğasını tahrip etmeye dönük saldırılar günümüze kadar hız kesmeden devam etmiştir. "Güvenli bölgeler" ilan eden devlet yayla yasaklarıyla köylülerin geçim kaynağı olan hayvancılığı bitirmeye çalışmaktadır. Neredeyse her vadi başına, kendisine göre stratejik gördüğü her teppe karakollar inşa ederek Dersim'i açık bir hapis hane görünümüne sokmuştur.

Tüm bu saldırıların yanı sıra geçmişte pek başarılı olamadığı koruculuk dayatmasını yeniden gündeme getirmiştir. Bazı ilçelerinde kısmen hayat bulmasına rağmen, Dersimlilerin ezici çoğunluğu koruculuk dayatmasına karşı çıkmıştır. Son olarak Nazîmiye ilçesinde 100 kişilik korucu kadrosu açılmıştır. Muhtarlar aracılığıyla korucu listesi oluşturmaya çalışılmıştır. 24 köy muhtarlığına astırılan ilanlara tek kişi bile başvuruda bulunmamıştır. Nazîmiye halkı koruculuğun halka karşı olduğunu bildiğinden bunu kabul etmemiştir. Bunun üzerine devlet, Kaymakamlık aracılığıyla ilçede anons yaparak korucu bulma arayışına girişmiştir. Bu girişim de Nazîmiye halkı tarafından boşa çıkartılmıştır. Yoksulluğa ve işsizliğe bir çare olarak, koruculuk şî-

rin gösterilmeye çalışılmaktadır. Dersim halkı koruculuğun işsizliğe çare olmayacağını, halkı birbirine düşürme politikası olduğunu, kendi içinde bir düşman yaratma anlayışı ve politikası olduğunu çok iyi bilmektedir.

Hali hazırda durum böyle olmasına rağmen yine karakollar ve köylerde ilçe güvenlik birimleri üzerinden koruculuğu kabullendirmek için halkın yoksulluğunu bir zaaf olarak görüp kabullenmeleri doğrultusunda çaba sarf ettiklerini biliyoruz. Bu konuda devletin izlenmiş olduğu koruculuk sistemine karşı demokratik kamuoyunun oluşturulması ve karşı çıkılması önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Bir "çare" olarak halka dayatılan koruculuk, Dersim coğrafyasını insansızlaştırma ve halkını birbirine düşürme/kırma politikasının bir parçasıdır.

Dersim halkı yıllardan beri devletin oyunlarına ve şiddet politikalarına karşı tavrı geliştirdikleri gibi bugün de gündemde olan ilçe güvenlik birimleri ve işsizliğe çözüm adı altında dayatılan koruculuk sistemine karşı gerekli tavrı alacaktır. Devletin bu ikiyüzlü politikalarını teşhir edip açığa çıkarmak için gerekli çabayı ve dik duruşunu ortaya koyacağını dost da görecektir düşman da!

(Dersim Partizan)

İsmail Beşikçi'ye "Kürdistan" cezası!

Mersin: Sistem ve onun yerellerdeki uşakları, hükümlerinin altında bulunan ve kendisine muhalefet olan kesimleri baskı ve zorla yıldırıma çalışmaktadır. Yine bu kesimlerin ve halkın haklı taleplerinin göz ardı edilmesi, gerçekleşmemesi adına farklı kılıflarla sunulmaktadır. Geçtiğimiz günlerde "Çağımızda Hukuk ve Toplum" adlı dergide yayımlanan bir yazıdan dolayı "terör örgütü propagandası yapmak" iddiasıyla yargılanan yazar İsmail Beşikçi 1 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Duruşmada kararını açıklayan mahkeme heyeti, Beşikçi'yi "terör örgütü propagandası yapmak" suçundan 1 yıl 3 ay hapis cezasına mahkum etti. Mahkeme heyeti, Zeycan Balcı Şimşek'i de aynı suçlamayla 16 bin 660 TL para cezasına çarptırdı.

Davanın 12 Kasım 2010 tarihindeki duruşmasında İstanbul Cumhuriyet Savcısı Celal Kara tarafından mahkemeye sunulan esas hakkındaki mütalaada, Zeycan Balcı Şimşek'in sorumlu yazı işleri müdürü olduğu, "Çağımızda Hukuk ve Toplum" adlı derginin, Kış-2010 tarihli sayısının 5 ve 12. sayfalarında yer alan sanık İsmail Beşikçi'ye ait "Ulusların kendi geleceğini tayin hakkı ve Kürtler" başlıklı bir yazı yayımlandığı ve yazıda Türkiye'nin güneydoğusunun da yer aldığı coğrafyanın "Kürdistan" olarak nitelenmesi suretiyle örgüt propagandasının yapıldığı kaydedildi.

Mustafa Muğlalı adı kışladan kaldırılıyor!

Erzincan: Seçim sürecinin yaklaşması egemenler ve sözcülerini halka karşı "tath dilli" kıldı. Tayyip Erdoğan seçimlerin yaklaşması ile oy tabanını genişletmek için özellikle Türkiye Kürdistanı'nda birçok manevrada bulunmaya başladı. Erdoğan'ın manevralarından birisi de Van'ın Özalp ilçesinde bulunan sınır jandarma taburu Orjeneral Mustafa Muğlalı Kışlası'nın adını değiştirmek istemesi. Bölge halkının,

33 köylüyü öldürten Muğlalı'nın ismini, kışlada görmek istemediği, ancak Haziran'daki seçimler öncesi görülmüştür nedense!

30 Temmuz 1943'de Van'ın Özalp ilçesinde İran sınırını izinsiz geçerek hayvan ticareti yapan 33 Kürt köylü, dönemin 3. Ordu Müfettişi Org. Muğlalı'nın emri ile kurşuna dizilir. Olaydan sonra İçişleri Bakanlığı gerek valiliğe, gerekse de jandarma komutanlığına yaptıklarından dolayı teşekkür yazısı sunar. 2004 yılında Genelkurmay Başkanlığı Van'ın Özalp İlçesi sınır jandarma komutanlığının adını değiştirerek Mustafa Muğlalı'nın adını verir.

33 Kürt köylüsünün katledilmesinden sorumlu olan birinin adının kışlaya verilmesi bölge halkının tepkisine yol açmış ve bunun üzerine uzun bir süre egemenler buna tepkisiz kalmış ancak Haziran'daki seçimler öncesi T. Erdoğan, Genelkurmay'a kışlanın adının değiştirilmesi talimatını vermiştir.

Kürt siyasetçilere 149 yıl 9 ay hapis cezası

Erzincan: TC devleti tutukladığı birçok devrimci, demokrat ve yurtseveri formalite icabı mahkemelere çıkartıp en baştan karar verdikleri ağır hapis cezalarına mahkum etmektedir. "KCK davası"ndan yargılanan Iğdır Belediye Başkanı Mehmet Nuri Güneş ile BDP il yöneticileri ve belediye meclis üyelerinin de aralarında bulunduğu 14 kişiye ağır hapis cezaları verilmesi egemenlerin mahkemelerinin "adaletini" bir kez

daha ortaya koymuştur.

Duruşmada kimlik bilgilerinin alınmasının ardından sanıklar, Kürtçe savunma yapmak istemiş fakat mahkeme heyeti, sözlü Kürtçe savunmayı reddederken, yazılı Kürtçe savunmayı kabul etmiştir. Ve mahkeme sonucunda da BDP il yöneticileri ve belediye meclis üyelerinin de içlerinde olduğu 14 kişiye toplam 149 yıl 9 ay hapis cezası verilmiştir.

Kerkük'te 3 bin kişilik bir toplu mezar bulundu

Erzincan: Egemen sınıfların Irak Kürdistanı'nda da yıllarca katliamlar gerçekleştirmiş ve demokrasi havariliği yapan emperyalistler buna sadece sessiz kalmıştır. 16 Mart tarihinde Saddam faşizminin Halepçe'ye attığı kimyasal bombalar ile 5 bin Kürt katledilmiştir. Tabii bilanço bununla da kalmamış Irak Kürdistanı'nın Kerkük kentinde 3 bin kişinin içinde bulunduğu yeni bir toplu mezar bulunmuştur. Ve bulunan toplu mezarın 1980'li yıllarda öldürülen Kürtlere ait olduğu belirtilmiştir.

Kerkük'te peşmergeler tarafından yeni bir toplu mezar bulundu. Peşmerge Bakan Vekili Enur Hacı Osman, Peşmergelerin Kerkük merkezde bulunan Cola Fabrikasının arka kısmında güvenliğin sağlanması için yerleştikleri esnada, bir peşmergenin bölgede bir çukur bulması üzerine yapılan kazıda en az 3 bin kişiye ait toplu mezara rastladıklarını söyledi.

Osman, toplu mezarın 1980 ile 1988 yıllarında idam edilen Irak'ın eski lideri Saddam Hüseyin'in talimatıyla öldürülen Kürtlere ait olabileceğini belirtti.

Van'da toplu mezar

Erzincan: TC kanlı tarihinde birçok katliam gerçekleştirmiştir. Kürt ulusuna dönük gerçekleştirilen katliamlar son süreçte T. Kürdistanı'nda açılan toplu mezarlar ile gün yüzüne çıkmaktadır. Büyük çoğunluğu toplu halde katledildikten sonra kepeçlerle gömülen ve gerillalara ait olduğu belirtilen mezarların sonuncusu Van'ın Çatak ilçesine bağlı Görentaş köyü kırsalında bulunmuştur. 1998 yılında yaşanan bir çatışmada yaşamını yitiren PKK gerillası Kamuran İnalkaç'ın ailesinin Van İHD Şubesi'ne başvurusuyla ortaya çıkan toplu mezarın açılması için girişimlere başlanmış, toplu mezar olayın görgü tanıklarının verdiği bilgiler ile bulunmuştur. Toplu mezarın açılması ile 28-30 kişilik bir gerilla grubunun cesedi ortaya çıkmış ve grubun içerisinde Alman milliyetinden Andera Wolf'un da olduğu belirtilmiştir.

Göğün yarısı

Kadının görünmeyen emeği ve örgütlenme

Üretimin toptancı tüccarın elinde toplandığı kapitalizmin şafağı olarak da nitelendirilen zamandan bu yana kadın emeği ucuz işgücü olarak sömürülmektedir ve günümüzde de durum 5 asır öncesinden pek farklı değildir.

Ekonomik kriz sonucu işinden çıkarılan ve eşinin her an işsiz kalmasından endişelenen birçok kadın yaygın bir şekilde ev hizmetleri (ev temizliği, bakıcılık vs.) sektöründe ve ev ekstenli çalışma içinde yer almaktadır. Kadınların bu işlere yönelmelerindeki en önemli etken vasıflı bir işte çalışabilecek gerekli eğitimden yoksun olmalarıdır. Bir diğer etken de evinden, evdeki görevlerinden kopmadan aile bütçesine katkıda bulunmak istemeleridir. Kadın bu işlerde çalışırken esas görevi olarak görülen ev kadınlığının gereklerini de yerine getirebilme kaygısını taşır. Ev temizliğine, çocuk bakıcılığına gitse de kendi evinin bu tür işlerinin kotarılması da onun omuzlarındadır. Aynı şey eve aldığı işi yetiştirmeye çalışırken bir taraftan da evin işine koşturan ev ekstenli çalışan kadın içinde geçerlidir. Kimi zaman çocuklar, işten gelen koca, ailedeki diğer kişiler de eve alınan işlerin bitirilmesi için seferber edilirler. Ücretin parça başına üretilen ürün karşılığında ödenmesidir bunun nedeni. Onun için başlama saati vardır bu işin ne de bitiş saati. Öyle ki gece yarısına kadar sürer çalışma bazen. Ve çalışmanın sonunda araçların payları çıkarıldığında tabiri caizse üç beş kuruş verilir kadının eline. Düşük meblağlara mal edilen ürünün kaynağını yemekte, evde oturan kadına iş imkanı yarattığıyla övünen girişimciye kalır.

TÜİK'in saptamasına göre çalışan kadınların yüzde 46'sı ev ekstenli çalışan statüsünde bulunuyor. Yine Home- met (Uluslar arası Ev Ekstenli Çalışan İşçiler Ağı) verilerine göre Türkiye'de her dört kadından biri ev ekstenli çalışıyor. Her ne kadar yaptığı iş ve harcadığı emek göze görünmese de ev ekstenli çalışan birçok kadın meslek hastalıkları (zedelenme, astım, vücut ağrıları, zehirlenme vs.) yaşamaktadır. Fakat hiçbir sosyal ve sağlık güvencesi olmadığından bu hastalıkların tedavisini yaptırmak için boğuşan da yine kadın olmaktadır. Ev hizmetlerinde çalışan kadının durumu da pek farklı değildir. Sabahın köründe oturduğu yoksul semtlerden kalkıp servis gibi bir "lüks"leri olmadığı için otobüslerle, dolmuşlarla çalıştıkları lüks semtlere, villalara doğru yollara düşen ev temizliğine, bakıcılığa giden kadınlar da bin bir güçle karşılaşmaktadır. İçlerinde gün boyu temizleyip, toplamak için didindikleri evlerde köle gibi muamele görenler, evde beslenen hayvanların dahi önüne konmayan yemekle beslenenler, yediği, kıldığı her şey kılı kılına hesaplanıp parasından kesilenler, ev sahiplerinin aşağılamalarına, horlamalarına, taciz ve tecavüzlerine maruz kalanlar da vardır. Çalışırken başlarına gelen kazalarda iş kazaları olarak görülmediğinden tedavi masraflarını ceplerinden ödemek zorunda kalmaktadırlar.

Dünyada ev ekstenli çalışanların örgütlenmeleri 1970'lere dayanıyor. Bunların arasında Hindistan ve Çin gibi ev ekstenli çalışanların sayılarının 30 milyonu bulunduğu ülkelerde yaratılan örgütlülükler önemli bir yer tutuyor. Özellikle Hindistan'daki Serbest Çalışan Kadınlar Örgütü (SEWA) o yıllardan itibaren evde çalışan kadınlar arasında yaptığı örgütlenme çalışmalarıyla geniş bir üye sayısına sahip olmuştur.

Türkiye'de ise bu sektörde çalışan birkaç kadının bir araya gelerek oluşturduğu sınırlı sayıda kadın kooperatifi ve daha adımı yeni atılmış bir sendika dışında bugüne değin güçlü bir örgütlülük yaratılamamıştır. Bu da bu alanda çalışan kadınları işveren ve araçların katmerli sömürüsü karşısında savunmasız ve güçsüz bırakmıştır. Sömürücü sınıfın tek tek bulup işlerine koşturdukları kadınlar bir araya gelerek, örgütlenerek hakları olanı alma yolunda topyekün mücadele etmelidirler. Var olan kooperatif, dernek, sendikal örgütlenmelerin dışında yeni ve yaygın örgütlülükler yaratmak, kadınların göze görünmeyen emeklerini görünür kılmak için ilk elden bu saldırılar karşısında verilecek büyük ve önemli bir yanıt olacaktır.

Hatice'nin eli, elimiz yakanızda olacak!

7 ayda 246 kadın öldürüldü. Yüreğimizde ince bir damar sızıyor bu cümleyi yazarken... 246 işçi, öğrenci, memur ya da ev emekçisi kadın öldürüldü. Hiçbiri hayatta değil artık. Halbuki tek tek her birinin önünde daha görecektik çok bahar vardı, yaşanacak nice güzellikler. (Aynı zamanda daha kaç tacize-tecavüze, ayrımcılığa, dayığa ve bilimsum şiddet olayına maruz kalacaklardı kimbilir!) Onları öldüren "düşman", sokakta tanımadıkları yabancı insanlar değil. En yakınları, en sevdikleri, en çok güvendikleri ya da en çok yaşamak zorunda oldukları... Bizzat kendi ailelerindeki erkekler; eşleri, kardeşleri ya da babaları...

Her gün gazetelerde, televizyonlarda bir kadın cinayeti ya da kadına yönelik şiddet haberi okuyor, izliyoruz. Bir travma halinde seyrediyoruz tüm olanları... İçimizi en çok yakan, boğulan kadın çığlıklarının, katillerin "ben öldürdüm, var mı diyeceğiniz?" sebatlığında, "kadına şiddet abartılıyor" diyen erkek egemen sömürücü düzene teslim edilmesi... Katillerin ve katili yaratan düzenin, bir çiçeği filizken ezen postalın cezalandırılmayacağını bilmek...

Kadınlar için kurulan cümlelere -di, -dı, -du eklemek, ekleyen için o kadar zor bir iş olmasa bile, böyle kurulan her cümle o kadın için ölüm ya da şiddet anlamına geliyor. Biz de şimdi -ne yazık ki-

Her olayın bir de kadın yüzü vardır

➤ Devletin, kadınların en yakınlarındaki erkekler tarafından öldürülmelerine engel olmayarak desteklediğini belirten **Av. Eren Keskin**, "Kadınlar yıllarca yasalardaki bu eşitsizlik için mücadele verdi. Bu mücadele sonucunda 2005 yılında bu yasa kaldırıldı. Ama hala bu eşitsizlik önlenemiyor. Devlet yıllarca bu topraklarda kendi eliyle namus cinayetlerini destekledi ve desteklemeye devam ediyor" dedi.

➤ **Şenay Gör**'ü öldürdüğü iddiasıyla yargılanan eşi Kadir Gör,

Hatice Fırat ile ilgili cümlelerimizi bu eklerle kuracağız!

Hatice Fırat, henüz 19 yaşında, yaşamının baharında genç bir kadındı. Mersin'de yaşıyordu. -Hayatında belki de ilk defa- kendi yaşamına dair önemli bir karar vermişti. Ailesinin izin vermeyeceğini bildiği için sevdiğine kaçmayı tercih etmişti.

Hatice'nin yaşamına gölge, erkek kardeşi Mahsun'e gelen bir ihbar telefonu ile düştü. (İhbar eden vicdan yoksunu bu kişi, şunu iyi bilmelidir ki; ihbarcılık sadece devlet ile haklı mücadele yürütenler arasında yapıldığında lanetlenmez! Hatice'nin katledilmesini sağlayacak feodal düzende ihbarcılık yapanlar yani feodalizm ile ezilen kadın arasında düzeni seçenler de lanetlidir!)

Hatice Mezitli'de, sokakta ağabeyini karşısında görünce ne hissetmişti acaba? Yüreği bir güvercin tedirginliği içinde çırpınmış mıdır? Öldürülme korkusuyla, yalvaran gözleriyle bakmıştı belki de; yaşamının 19 yılını beraber geçirdiği, kimi zaman kavga ettiği kimi zaman saçını çeken ağabeyine... Ama bir süre sonra ağabeyi, Hatice'yi kandırdı. Onunla oturup sohbet etti, kaldığı evi öğrendi.

Eve dönen erkek kardeşin anlatımlarına göre "aile meclisi" toplandı. Bir kadının ne haddine kendisi ile ilgili karar vermesi... Derhal cezalandırılmalı! Karar alındı, erkek kardeş, elini Hatice'nin deli deli akan kanına bulayacaktı. Hiç acımadan, Hatice'nin gözlerinde çırpınan yaşam isteğini görmezden gelecekti. Ertesi gün kapısını çaldı Hatice'nin kaçamak hayallerini sığdırdığı evin. Biraz sohbet için Mersin sahiline indiler. Ve Hatice, kadın olmanın bedelini, aile mahkemesinde verilen karar doğrultusunda (!) 40 yerinden birkaç darbesi ve boğazı kesilerek ödedi.

Hatice'nin yaşama isteği dolu gözleri, güvenle kalbini ve evini açtığı erkek kardeşine isyanla doldu!

önce mahkeme tarafından "ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası"na çarptırıldı. Mahkeme ardından, "haksız tahrik" ve "iyi hal" maddelerini uygulayarak, bu cezayı 20 yıla indirdi.

➤ Adana'da 2 çocuk annesi **S.S.**, 8 yıllık eşi tarafından silahla vurularak öldürüldü.

➤ Adana'da eşiyle tartışan kadının kendini asarak intihar ettiği ileri sürüldü.

➤ 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nün her yerde kutlandığı bir anda, Urfa'da evin kapısını açık bırakıp komşusuna tabak almaya giden **Zekiye B.** adlı genç kadın, eve

Bir hafta sonra yakalanan kardeş katili, "Ben öldürdüm, var mı bir diyeceğiniz?" diyordu gazetecilere... Evet, var diyeceğiz! Hatice'nin eli, Medine'nin, Güldün-ya'nın, bizim elimiz; senin, törelerinin, kadın düşmanı erkek egemen sömürücü düzenin yakasında olacak. Bunu iyi bil!

Hatice'nin töre cinayetlerine isyan ettiren cesedi, birkaç gün sonra akşam saatlerinde kıyıda bulundu. Ailesinin Hatice için daha önce verdiği kayıp ilanına dayanarak cenaze Akdeniz ilçesi Güneş Mahallesi'nde yaşayan aileye teslim edilmek istendi. Ama Hatice'nin ölüm fermanını imzalayan aile, cenazeye sahip çıkmadı.

Bu sırada mahallenin kadınları sokağa döküldü. Çoğu Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH)'den olan kadınlar, Hatice'nin cenazesini büyük bir öfkeyle omuzladılar. Zılgıtlarla, sloganlarla, isyanla Hatice için cenaze töreni düzenlediler. Yalnızca kadınların katıldığı ve Hatice'nin tabutunu kadınların taşıdığı cenazede atılan "Kimsenin namusu olmayacağız" ve "Jin jiyen azadı" sloganları belki de hiç bu kadar can yakan bir isyanla söylenmemiştir.

Bir cenaze... Hem de ortada kalmış ve yıllarca en yakınları olarak bilinen kişiler tarafından sokakta bırakılmış bir cenaze... Hatice için şu saatten sonra yapılabilecek en anlamlı duruşu sergiledi oradaki Kürt kadınları, kadın dayanışması adına çok önemli bir mesaj verdiler. Kadın dayanışmasının artması kadın cinayetlerine karşı öfkenin büyümesi demektir. Törelerin kadına kıymasına engel olmak demektir. Haticelerin, Güldün-ya'nın ölmemesi/öldürülmesinin engellenmesi demektir. İşte bu yüzden kadın dayanışması, kadın için hayati bir yerdedir!

gelen eşi Selahattin B. tarafından boğazından bıçaklandı.

➤ Urfa'da 23 yaşındaki Abdulkadir Kılıç, kendisine para vermediği gerekçesiyle ablasını 5 yerinden bıçaklayarak kaçtı.

➤ Bir üniversitede profesörlük yapan eşinden üç yıl boyunca şiddet gören psikolog **E.K.**'ye göre toplumun tüm kesimlerinde kadın yoğun bir şekilde şiddete maruz kalıyor. Eğitilmiş, meslek sahibi kadınlar maddi gücü olmasına rağmen şiddete maruz kalıyor ancak "topluma rezil olma", "kariyeri bitme" kaygısıyla gördüğü şiddeti şikayet bile edemiyor.

Engin Ardıç

“Erkekliğin dibine vuranlar”

Özür dileriz
şimdiden
düzen yalakası
göbekli beyler,
ama biz hep
sokakta
olacağız,
hem de
çoğalarak...

Emre Aköz

23 Şubat günü, 9 Eylül Üniversite-si'ne giden Sabah gazetesi yazarı Emre Aköz, öğrencilerin yumurta yağmuruna tutularak protesto edildi. Bu olayın ardından tepki(!) gösteren Aköz, tıpkı AKP'li Burhan Kuzu'nun “gerizekalı”, CHP'li Süheyl Batum'un “faşist” gibi kabına sığmayan kinini söylemlerine ve satırlarına yansıttı. Kaleminden erkek şovenizmi damıtan burjuva-feodal kalemşör Aköz, kendisini protesto edenler içinde özellikle eylemci genç kadınları kastederek “kara kuruydu”, “sesi cırtlaktı” dedi!

Bu yorum, Sabah gazetesinde devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever kadınlara yani örgütlü kadınlara yönelik yapılacak hakaretlerin fitilini ateşliyordu. Bu olayın ardından, erkek egemen medyanın temsilcilerinden olan ve kadın düşmanı yazarlarından zaman buldukça kaşıya kaşıya büyüttüğü göbeğiyle sahneye Engin Ardıç çıktı. Ardıç, tam bir “erkek dayanışması” göstererek, kalemşör arkadaşı Aköz'ü protesto eden eylemci kadınlara karşı kin kustu! Hem de “erkekliğin dibine vurarak!” Devrimcilere yönelik nefretini göstererek! Kadınların evlerinde oturması, “erkek işlerine” karışmamasını isteyen ve kadının sokağa çıkmasına, hak talep etmesine tahammül edemeyen erkek egemen bakışıyla yaptı yapacağını... 28 Şubat günü, Sabah gazetesindeki köşesinde “Bacı” başlıklı bir yazı yazdı.

“Devrimci bacı... Soyu tükenmiştir sanıyorduk, demek ki yumurtalı eylemlerde yaşıyormuş.”

Ortak özellikleri çirkin olmalarıdır bu kızcağzların. Hem çirkin hem pasaklı.

Sorunları da budur. Bu yüzden hepsi birer 'kompleks kumkuması' olup çıkmıştır.

Önce kendi kendileriyle, sonra erkeklerle sorun yaşarlar, hükümetle, oligarşiyle, sermaye sınıfıyla falan değil. Bu hınç, görünürde kendini 'eylemcilikle',

aslında nefretle, öfkeyle, vurup kırma arzusuyla dışa vurur.”

Bu yazılanlar, aslında yenilir yutulur cinsten değil... Her okuyan örgütlü kadının hakarete uğradığını hissettiği, kadının mücadelesinin ve örgütlülüğünün aşağılandığı bir yazı...

İnsanın içinden Ardıç'ın suratına şunları haykırmak geliyor: Senin “güzel-çirkin anlayışın”; kadını metalaştırılıp, pazarlanmasına, başta küçük çocuklar olmak üzere “gücsüzlerin” cinsel istismara maruz kalmasına neden olan erkek egemen düzenin yansımasıdır. Kadını “90-60-90” görmek isteyen, “yemeğin salçalısı, kadının kalçalısı” gibi cinsel şiddeti meşrulaştıran erkek şovenizminin ifadesidir. Ama söylemeyeceğiz bunları ona... Gerek yok! Çünkü bu küçük, sefil adam, köşesinden yalakalığını yaptığı hükümet sayesinde göbek yapan ve göbeğini kaşıyan bu adam bunları “korku”sundan yapıyor.

Erkek egemen sömürücü düzenin en büyük korkularından biri, kadının aslında sahibi olduğu dünyanın yarısına yani hakkı olana sahip çıkmak istemesidir. Örgütlenmesi, sokağa çıkmasıdır. Bu yüzden de sokağa çıkan her kadın, bu düzenin tahammülsüzlüğünü ve kadına olan düşmanlığını artırır. Emre Aköz, yumurta kafasına yediğinde değil de, yumurta atanın “kara-kuru, cırtlak sesli kızlar” olduğunu gördüğünde daha çok sinirlenmiştir. “Erkeklik dayanışma ruhu kabaran” Engin Ardıç, bu tahammülsüzlüğün bir ürünü olarak “Bacı” yazısını kaleme almıştır. Amacımız, elbette bu düzen temsilcisi sütü bozuklara ders vermek, onları yaptıklarının kötü bir şey olduğuna ikna etmek değildir. Onların bu tahammülsüzlüğünün, kadınların örgütlü mücadele etmeleri sonucu olduğunu gördüğümüz için “güzellik-çirkinlik” üzerinden biz kadınları ve bedenimizi-politik duruşumuzu tartışma haklarının olmadığını suratlarına çarpmaktır.

Bunu, dipçikle dövülerek öldürülüp nehire atılan Rosalar, işkence ile öldürülen Meral Yakarlar, gözaltında tecavüze uğrayan Kamile Öztürkler, dünyanın tüm çocukları için bedel ödeyen Leyla Karakoçlar, Çiğdem Yılmazlar için yapmalıyız. Her gün öldürülen kadınlar, cinsel istismara uğrayan çocuklar, yargının bir kez daha mağdur ettiği N.Ç'ler, korkuyla yaşamayı öğrenen tüm emekçi kadınlar için yapmalıyız. Kimsenin bu kadınlara, kadınlar ve kadınlığı için mücadele yürütenlere dil uzatmaya hakkı yoktur.

“Bizim oralarda pislige pislik derler!”

“Solculuk kisvesi altında faşizme hizmet ediyorlar, kerhaneye düşmek gibi bir şey, belki daha da kötü!”

“Keşke o kızı tutup şap diye öpseydin Emre... Belli ki kimse öpmemiş... Belki de ossaat liberal kesilirdi!”

Bu söylemler de Ardıç'ın yazısından... Cinsel taciz ve tecavüzü bu kadar pervasız bir şekilde meşrulaştıran ve bunu ağız sulanarak yapan Ardıç elbette cevapsız bırakılmamalı... Geçtiğimiz günlerde Sabah gazetesi önünde eylem yapan genç kadınların söylediği gibi “bizim oralarda pislige pislik derler!” Ancak bu “pislik” salt Ardıç'a ait bir durum değil! Bugün samimiyetsizce kadın cinayetlerine, kadın ve çocuğun cinsel istismarına karşı mücadele ettiklerini ve kendilerine haksızlık edildiğini söyleyen AKP hükümetinin yan ürünü olan Sabah gazetesi ve bilimur burjuva-feodal medyaya karşı bir duruş sergilenmeli...

Buradan tekrar Ardıç ve benzerlerine söyleyelim şimdiden: Kusura bakmayın... Bundan sonra da bu “kara-kuru”, “cırtlak sesli”, “pejmurde”, “çirkin”, “pasaklı” kadınlarla ilgili yazı yazmak zorunda kalacaksınız. Özür dileriz şimdiden düzen yalakası göbekli beyler, ama biz hep sokakta olacağız, hem de çoğalarak... Taa ki kadın düşmanı kalemlerinizi kırana kadar!

Şiddet gören kadınlarla dayanışma

Ankara: Kadın ve Aile-den Sorumlu Devlet Bakanlığı, Ankara Barosu'yla imzalayacağı protokolle, şiddet gören kadınların ve mağdur çocukların tüm hukuki işlemlerini Ankara Barosu tarafından tahsis edilen 200 avukatla ücretsiz takip edecek. Yapılan bu protokolle aile içi şiddetin önlenmesi ve şiddet mağduru kadın ve çocuklara hukuki yardım ve psikolojik destek sağlanması amaçlanmakta. Ayrıca Ankara'da başlatılan ve imzalanacak bu protokolle Ankara'daki sığınma evlerinde kalan kadınlara hukuki süreçler, bu durumda yaşanan engeller hakkında bilgilendirmeler, eğitim ve danışmanlık hizmeti verecekler. Bu haktan yalnız sığınma evlerinde kalan kadınlar değil, SHÇEK ve Ankara Barosu'na ulaşan tüm mağdur kadınlar da yararlanabilecekler.

Yapılan bu protokolle gösteriyor ki gün geçtikçe daha çok artarak yaşanan kadın cinayetleri, taciz, tecavüz ve her türlü şiddeti durdurma, engelleme amaçlı kadınların haklı talepleri ve karşı koyuş noktasındaki bilinçlenmeleri sonucu yaşanan bir kazanımdır. Her gün aldığımız bir kadın cinayeti haberi, tacize, tecavüze maruz kalmış kadınlar artık bunların durdurulması gerektiğinin bilincine varan kadınlar bu yönde gerek kadın cinayetlerini durdurma amaçlı platformlarla, gerekse de yaşanan şiddet olaylarına karşı bilinçlenip hak arama mücadelesine girişerek, örgütlenerek temelini sistemin ataerkil özünden alan bu zihniyete karşı her türlü materyali kullanıp geliştirmektedir.

Kadınların Yaşam Haklarına Yönelik İhlaller Raporu

İHD Amed Şubesi Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi 2010 yılı “Kadınların Yaşam Haklarına Yönelik İhlaller Raporu”nu açıkladı.

Rapora göre; kuşkuyla biçimde öldürülen **18 kadın**, namus cinayetleri çerçevesinde öldürülen **13 kadın**, aile içi şiddet sonucu ölen **25 kadın**, yaralanan **95 kadın**, toplumsal alanda kadına yönelik şiddet sonucu **16 kadın** öldürülmüş, **28 kadın** ya-

ralanmış, **69 kadın** tecavüze uğramış, güvenlik güçlerince **8 kadına** şiddet uygulanmış, **1 kadına** tecavüz edilmiş, **8 kadın** taciz edilmiştir.

Ayrıca raporda bölgede her yıl **72 kadının** öldürüldüğü ve **113 kadının** intihar ederek yaşamına son verdiği belirtildi. Bu veriler bir kez daha kadın sorununun yakıcılığını gösterirken, kadın cinayetlerine ilişkin R.T. Erdoğan'ın yaptığı “kadın cina-

yetleri artmamıştır, aksine azalmıştır” açıklamasının ne kadar “isabetli” olduğunu gösteriyor.

Rapordaki veriler kadının, hayatın her alanında maruz kaldığı eşitsizlik, şiddet ve sömürünün yanında Kürt kadınının maruz kaldığı yoksulluk, zorunlu göç gibi nedenlerin kadına getirdiği külfetlerin bir göstergesidir.

(Amed YDG)

Sharon Otterman

Kadınlar Mısır'ın yeniden inşasında rol almak için savaşıyor

[New York Times'teki İngilizce orijinalinden Erdem Demirtaş tarafından sendika.org için çevrilmiştir]

(...) Mısır'ın halk devrimi, ev kadınlarının ve meyve satıcılarının, iş kadınlarının ve öğrencilerin bir araya geldiği, kadınların ve erkeklerin ortak bir eseridir. Gösterilerin doruk noktasında, her gün sokaklara dökülen bir milyon insanın neredeyse dörtte birini kadınlar oluşturuyordu. Örtülü ve başı açık kadınlar, geleneksel olarak kendilerinden beklenen aksine, erkeklerle yan yana bağırıyorlar, çarpışıyorlar ve sokaklarda uyudular.

Buradaki aktivistlere göre şimdi baş edilmesi gereken mesele ülkenin bundan sonra alacağı yolda kadınların katılımının devam etmesini sağlamak ve devrim günlerinde kadınların verdiği desteği unutturmamak.

"Hiçbir şey değişmedi daha, değişen sadece onlar" diyor, Nazra Feminist Çalışmaları direktörü Mozn Hassan. Hassan, Mübarek'in devrilmesine kadar geçen 18 gün boyunca neredeyse hiç evine gitmedi, fakat bu yetmez diyor. "Devrim, Tahrir'de geçirilen 18 gün, sonrasında yaşanan karnaval ve askerleri sevmek değildir, henüz daha ilk aşamayı kazandık".

Mozn Hassan'ın Arap dünyasının bazı bölgelerinde kadınlara tanınmayan temel haklardan çok, gerçek eşitliğe ve politik kazanımlara olan ihtiyaca vurgu yapması kadınların buradaki yerine dair önemli bir göstergedir. Bu ülke daha din-dar bir hale gelse de, tutucu ailelerinin baskılarına rağmen Mısırlı kadınların yüzde 25'i, evlerinin dışında çalışıyorlar. Suudi Arabistan'ın aksine kadınların araba sürmesine de izin veriliyor.

Fakat Dünya Ekonomik Forumunda yayınlanan son bir rapora göre Mısır,

kadın erkek eşitliği bakımından 134 ülke arasında 125. sırada bulunuyor. Birçok kadın çalışmıyor, kadınların yüzde 42'si okuma yazma bilmiyor ve neredeyse hiç kadın siyasi lider bulunmuyor. (2010 yılında, parlamentodaki 454 sandalyeden yalnızca 8'i kadınlara ait.)

Ayrıca kadınlar, başka birçok ülkede tolere edilmeyecek şekilde cinsel tacize maruz kalmaktalar. Kadınlar örtülü olsunlar veya olmasınlar sıklıkla sokaklarda sözlü olarak taciz edilmekte ve bazen de kalabalık ortamlarda elle tacize uğramaktalar. Bundan dolayı birçok hali vakti yerinde kadın da sokağa çıkmaktan çekinmekte.

Mısır bölgesinde kadınların da büyük oranda katıldığı halk ayaklanmalarında öncü durumda. Erkekler de bu ayaklanmalarda kadınların desteğinin ne kadar hayati olduğunu fark etmiş gözüküyorlar. Bahreyn'de, geleneksel siyah tunikleriyle yüzlerce kadın, dışarıda kadınlara ayrılan bölümlerde, çocuklarıyla birlikte uyudular ve dua ettiler. Yemen'de başkent Sana'da geçtiğimiz günlerde önemli sayıda kadın protestolara katıldı ama erkek sayısının büyüklüğü karşısında azınlıkta kaldılar.

(...) "Daha önce sokakta konuşmaktan korkacakları adamlar kadınlara, 'Bravo bu kızların devrimi!' diye sesleniyorlar" diyor Mozn Hassan.

Fakat bu durum çok uzun sürmedi. Tahrir Meydanı'nda oluşan birlik duygusu Mübarek'in 11 Şubat'ta düşüşünün ardından son buldu.

Bundan kısa süre önce CBS muhabiri Lara Logan cinsel saldırıya uğradı ve birçok Mısırlı kadının cinsel tacize uğradığı bildirildi.

Komsan ve diğer kadınlara göre devrim sürecinde görülmeyen şiddetin ve tacizlerin sorumlusu futbol maçı kazanmış gibi gece kutlama yapan genç erkekler ve yabancı kimselerdi.

"Hayal kırıklığına uğradım" diyor devrim sırasında hiçbir tacize uğramayan fakat Mübarek'in devrildiği cuma günü arkasından taciz edilen Yasmeen Mekawy(25).

Meydanın dışında da birçok hayal kırıklığı yaşıyor. Asker tarafından anayasayı revize etmeleri için atanan sekiz uzmandan tek bir tanesinin bile kadın olmadığını söylüyor, kendisi bir feminist olan Amal Abdal Hadii.

Bunun sonucu olarak, önerilen değişiklik Mısır cumhurbaşkanının Mısırlı olmayan bir kadınla evli olamayacağını belirtiyor. Haliyle bu ifade bir kadının cumhurbaşkanı olma ihtimalini de göz ardı ediyor.

Altmış üç kadın grubu, kadınların da yeni Mısır devletinin inşasına katılmaya hakları olduğunu iddia ederek anayasa komitesinde bir kadın avukatın yer alması için imza kampanyası başlattılar. Al Hadi, Mısır'ın 1919 ve 1952'deki devrimlerinde de kadınların benzer güçlüklerle karşılaştıklarını söylüyor.

Feministlerin en büyük korkusu, özellikle de muhafazakar İslamcı güçlerin hükümette önemli roller oynaması halinde, yasalarda yapılacak değişikliklerin kadınların mevcut haklarına zarar vermesi.

da yaşanan ilerlemelere dair şeyler bildirmekte. Cuma günü birçok genç ka-

dın, polislerinkine benzer gayri resmi kafa bantları ve işaretler taşıyarak erkekleri kadınlara karşı saygılı olmaları konusunda uyardılar. Kadın hakları için İslam'ın bir paradigma olarak benimsenmesi gerektiğini düşünen İslamcı feministlerle, seküler feministler arasındaki büyük ayrılığın ortadan kalktığını söylüyor, Nazra'nın kurucularından İslamcı feminist Fatma Eman.

"Devrimden sonra çok kibarca karşılandım, bizim müttefik olduğumuzu kanıtlayacak bir şeye ihtiyaçları var."

Önde gelen feministlerden Nawal Al Saadawi'nin de aralarında bulunduğu koalisyon demokrasiden başka bir gündemi olmayan bir milyon kadının katılacağı bir yürüyüş planlıyorlar. Şirin Diaa, bu sefer evinde oturmayı ve başbakana çalışması ve çocuklarına yardım etmesi için bir şans vermeyi planladığını söylüyor. Fakat ekliyor, başbakan Sharaf hızlıca "demokratik değişiklikler yapmazsa sokaklara geri dönerim."

Şirin Diaa, "Tek farklılık, erkekler haydutların sopalarını almada daha yeteneklidir. Fakat bu demek değil ki bizim sesimiz çıkmıyor.

Ben biliyorum ki ben de söz sahibiyim, bu yüzden evde oturamam. Benim bir sorumluluğum var. Milyonların içinde bir olabiliyim."

Fakat birçok kadın

Medyada kadının adı yok!

Burjuva gazeteler, kadın yazarlara ana gazete yerine genellikle eklerde yer vermeyi tercih ediyor. 35 burjuva gazete ve ekinde yapılan araştırmaya göre, ana gazetede sadece 172 kadın yazar yer bulabilirken, erkek yazarların sayısı ise bin 145.

Medya Takip Merkezi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile yeniden gündeme gelen "medyada kadının yeri" tartışmalarına, bu kez farklı bir açıdan baktı ve medya sektöründeki kadın çalışanları inceledi.

Medya Takip Merkezi (MTM) tarafından yapılan araştırmaya göre,

medyada kadının adı neredeyse yok. Gazetelerin hiçbirinde kadın genel yayın yönetmeni yok iken, genel yayın yönetmeni kadın olan tek gazete ise Günlük. Yazı işleri müdürlerinin sadece yüzde 15'i, köşe yazarlarının ise sadece 17'si kadınlardan oluşuyor.

Kadınlar eklere

Türkiye'nin en çok satılan burjuva gazetelerinde çalışan 87 yazı işleri müdürünün 13'ü (yüzde 15'i) kadın.

Burjuva-feodal gazetelerin eklerinde görev alan yazı işleri müdürleri incelendiğinde ise, ilk defa ortaya eşit bir tablo çıkıyor. Burjuva-feodal gazete ve eklerinde çeşitli periyotta yazan toplam bin 599 köşe yazarının, 276'sı kadınlardan oluşurken, bin 323'ü ise erkek yazarlardan oluşmaktadır. Buna göre yüzde 87'lik erkek köşe yazarlarına karşılık, kadınların köşe yazarlığın-

daki oranı yüzde 13'te kalıyor. Burjuva gazeteler, kadın yazarlara ana gazete yerine genellikle eklerde yer vermeyi tercih ediyor. 35 burjuva gazete ve ekinde yapılan araştırmaya göre, ana gazetede sadece 172 kadın yazar yer bulabilirken, erkek yazarların sayısı ise bin 145.

Spor, politika ve ekonomi erkeklerin egemenliğinde

Tüm köşe yazarlarının genel olarak hangi konularla ilgili yazdıklarını da araştıran MTM'nin raporuna göre, yazarlar en çok gündemden çeşitli konular üzerine yazarken, ikinci sırada ise spor yer alıyor. Spor, politika, ekonomi ve kültür-sanat takip ediyor. Spor alanında yazan kadın yazar sayısının erkek yazarlara oranı yüzde 2 iken, ekonomide bu oran yüzde 8, politikada ise yüzde 9 oldu.

(Dersim YDK)

Dicle Üniversitesi öğrencilerine 57 yıl hapis cezası

2009 yılında Urfa'da yapılan Amara yürüyüşünde devletin kolluk kuvvetlerinin gaz bombalı müdahalesi sırasında Mahsum Karaoğlan'ın katledilişi Dicle'de öğrenciler tarafından protesto edilmişti. Üniversite

genelinde boykot kararı alınmış ve boykota katılan öğrencilerden 5'i hakkında dava açılmış, 4'ü tutuklanmıştı. Geçen haftalarda davaları sonuçlanan 5 öğrenci hakkında toplam 57 yıl hapis cezası verildi.

Devletin Kürt ulusuna karşı izlediği inkar politikası çerçevesinde Kürtçeye yaklaşım mahkemenin Kürtçe savunma yapmak isteyen öğrencilerin talebini reddetmesi ile kendini bir kez daha gösterdi. Kürtçe'yi

"Kürtçe sanılan dil" kapsamında değerlendirerek hiç de yabancı olmadığına faşist zihniyetini açığa vurdu. Devlet, katletmeyi meşru bir eylem sayarak, bu katliamların insanlık dışı olduğunu savunan ve bu kapsamda tepki gösteren kişileri suçlu ilan edip her türlü faşist uygulamada bulunmuştur. (Amed YDG)

Bu gençlikte iş var!

TÜRK Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD), "Bu Gençlikte İş Var" adı altında bir faaliyete başlamış bulunuyor. Süslü ifadeler ve pembe hayallerle gündeme getirilen proje yeni girişimcilerin önünü açma iddiasıyla devreye sokulmuş durumda.

İşsizlikle mücadeleyi gençlerle tartışma çağını iddia eden TÜSİAD, daha projenin açılış konuşmasında kendini açık etmiş bulunuyor. TÜSİAD Başkanı **Ümit Boyner**, "Ekonomide görülen yapısal dönüşümle beraber kamunun istihdam yaratma potansiyeli düşerken özel sektörde artıyor. İşsizlik oranının aşağı çekilmesi için izlenecek politikalar kapsamında gençler arasında girişimciliğin geliştirilmesi kritik önem taşıyor" diyor. Yine konuşmanın başka bir bölümünde Boyner asıl dertlerinin gençlerin iş bulmasını sağlamaktan ziyade kendileri için nitelikli iş gücü yaratmanın yollarını aramak olduğunu açık etmiş oluyor. Boyner, "Genç nü-

nin güçlendirilmesi gösterilmektedir. Sermayeye kalifiye eleman değil bilim insanları üretme hedefiyle varlığını sürdürmesi gereken üniversiteler Bologna Sürecinin bir ürünü olan **teknokentlerin** kurulması gibi uygulamalarla bilim üretmekten gitmiş uzaklaşmıştır. Ülkemizde üniversitelerdeki eğitimin niteliği zaten ortadadır. Son süreçte bu durum daha da vahim bir hal almış, bilimsel üretim değil sisteme kalifiye eleman yetiştirmek üniversitelerin başat görevi haline getirilmiştir. Kariyer günleri gibi bilim yuvalarında olmaması gereken etkinliklerle bu durum meşru hale getirilmektedir.

TÜSİAD'ın Bologna Projesi adlı emperyalist projeye tam uyumlu "**Bu Gençlikte İş Var**" adlı projesinin görünenin arkasındaki yüzünde

işsizliği azaltma değil ücretli köleliği artırma hedefi

bulunmaktadır. TÜSİAD, proje kapsamında gençliğe önem verdiğini bir kez daha vurgulamıştır.

Evet, TÜSİAD gençliğe büyük önem vermektedir, egemen sınıflar gençliğe büyük önem vermektedir. Gençliği daha fazla sömürmek, sindirmek için yeni projeler sürekli gündeme getirilmektedir. Bu projeler bazen süslü cümlelerle elma şekeri tadında sunulmakta, bazen de copla, gazla, kamerayla, soruşturmayla servis edilmektedir. Bu kez açığa çıkan TÜSİAD eliyle yürütülen üstü örtülü bir sömürüyü artırma projesidir. Kampanyamızın politik gündemiyle doğrudan ilgili olan bu sömürüyü artırma projesini teşhir etmek ve Bologna Projesi kapsamında açığa çıkan saldırılara örgütlü bir karşı koyuşu açığa çıkarmak önemli bir zorunluluktur. Emperyalist krizin, işsizliğin sebebi olan egemen sistemin hükümlerini doğaları gereği bu sorunlarımıza çözüm olamaz. Tek çözüm mücadeledir, örgütlenmektir. **Gençliğin gücü örgütlülüğü, örgütlülüğü özgürlüğüdür!**

Gençlik egemenler için önemlidir; çünkü gelecek gençliğin elindedir. Gençlik egemenler için önemlidir; çünkü bu gençlikte geleceğine sahip çıkacak, sömürü düzenine son verecek kıvılcım çakacak güç vardır. (Bir YDG'li)

Üniversite öğrencilerinin sorunlarından biri de "İKİNCİ ÖĞRETİM". Üniversiteler, öğrencileri sömürmede sınır tanımazken, ikinci öğretimlerden aldığı yüksek harçlar da bunlardan birisi. Aldığı yüksek harçlar karşılığında ise öğrencilere vermediği birçok hakla beraber, öğrencilerin mağdur edildiği ortada.

Bu sorunlara ve sermayenin üniversite öğrencileri üzerindeki sömürüne Pamukkale Üniversitesi üzerinden değineceğim. Diğer üniversitelere oranla daha yüksek harçlar söz konusu iken, bununla beraber yemekhane, kantin, güvenlik, ışıklandırma vb. birçok sorun bulunmaktadır.

Eğer ikinci öğretimden burs alman çok zorlaşır özel kurumlardan, sana direkt zengin muamelesi yapar, birinci öğretime oranla daha az ihtiyacın olduğunu düşünür. Aynı durum devlet için de geçerlidir, ikinci öğretime katkı kredisi sağlanmaz ve doğal olarak yüksek harçlar ödemekle yükümlü kalırız. Durumunun iyi veya kötü olması hiç önemli değildir; çünkü sen ikinci öğretimdesindir. Ne hikmetse YÖK'ün üniversitelerde artırdığı kontenjan sayısı ikinci öğretime denk gelmektedir. Bu da aslında eğitimin nasıl da ticarete, sermayeye dönüştüğünün göstergesidir.

Yemekhane sorunu da en önemli sorunlardan biridir. Bazı üniversitelerde ikinci öğretim öğrencileri yemekhanelerden faydalanmaktadır. Diğer üniversitelere oranla öğrenciyi sömürmede sınır tanımayan Pamukkale Üniversitesi'nde ise yemek fiyatları oldukça yüksektir ve biz ikinci öğretim öğrencileri burada yemekhanelerden faydalanamamaktayız. Devlet yurdunda kalmayan ve maddi durumu iyi olmayan bir sürü öğrencinin en büyük sorunlarından biridir yemek ihtiyacı. Fakat ikinci öğretim öğrencilerinin maddi olarak durumunu iyi sayan bir eğitim sisteminde okuyor olmamız, biz öğrencileri bu zorlukları çekmeye mecbur bırakmaktadır. Aynı şekilde akşam 22.00'leri bulan saatlere kadar ders görmekteyiz, oysa fakülte kantinlerimiz sadece akşam saat 19.00'a kadar açıktır. Yemekhanelerde olduğu gibi kantinlerden de yararlanamamaktayız.

Ve aslında ikinci öğretim öğrencilerinin özellikle kadın arkadaşlarımızın en büyük problemidir; kampüsteki **ışıklandırma ve güvenlik önemi**... Yok denilecek kadar az olan ışıklandırmalar ve güvenliğin olmayışı, gece geç saatte dersten

İkinci öğretim ve sözde özgürlük!

çıkan kadın öğrencileri çok fazla tedirgin etmektedir. Maalesef erkek egemen zihniyetinin olduğu bir toplumda yaşamamızın getirdiği özgürlük kısıtlamaları sonucunda, özgür ortam dediğimiz üniversitelerde bile bu talepler karşılıksız kalmıştır.

Oysa bizim güvenliğimiz için talep ettiğimiz ama karşılıksız kalan bu taleplerimiz kendini başka alanlarda oldukça aktif bir şekilde göstermektedir. Geçen aylarda rektör seçimleri dönemindeydik ve Pamukkale Üniversitesi de rektör değişikliğine gitmiştir. Yapılan seçim sonucunda ve cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de atamasıyla rektör değişmiştir. Yeni rektörün okula atanmasıyla beraber yaptığı ilk icraat, okulun güvenlik görevlisi sayısını iki katına çıkarmak olmuştur. Fakat bu güvenlik görevlilerini akşamları güvenlik zaafiyetinin olduğu zamanlarda (burada okuldaki güvenliği meşru göstermek değil amacım, erkek egemen zihniyetin olduğu bir üniversitedeki çelişkinin sonucudur bu) değil de daha çok okulda yaptığımız, isteklerimizi, haklarımızı talep ettiğimiz eylemlerde yoğun bir şekilde görebilmekteyiz. Taleplerimizi dile getirirken, hakkımızı savunurken işte o zaman bizi susturmak, bize karşı koymak için karşımıza dikilmektedirler. Bu durum da apaçık gösteriyor ki; güvenliğin amacı öğrencileri korumak değil de, okulda örgütlü mücadeleyi engellemek, hakkını arayan öğrencileri susturup, eğitim sisteminin giderek ticarethaneleşmesindeki en büyük engel olan öğrencileri susturmaktır.

Bunların hepsi aslında sadece sorunların bir kısmı. 2 milyon öğrenci arasında yarış atı gibi koşturulup, aynı sırayı paylaşmış arkadaşımıza rakip gözüyle bakıldığımız bir sınav sisteminden, sözde özgür düşüncenin olduğu yere, üniversiteye gelmekteyiz. Oysa bize emredilen şu; paran varsa okursun, şikayet edemezsin, hak talep edemezsin, var olan oturmuş sömürü düzenine karşı çıkmazsın, çıktığın takdirde soruşturma, uzaklaştırma alırsın ya da okuldan atılırsın. Peki ya nerede özgürlük ve bizim haklarımız?

Başkaldırma zamanı çoktan geldi, geçiyor bile... Değişimin üniversitelerden başladığını ve yeniden isyan ateşini yakmak için zaferin örgütlü mücadeleden geçtiğini biliyoruz. Çürümüş eğitim sisteminde, faşist saldırılara, ÖGB-polis-rektör işbirliğine ve sömürü düzenine inat yaşasın örgütlü mücadelemiz...

(Pamukkale Üniversitesi'nden bir YDG'li)

Geleceksizsiniz!

fusun bu yoğunlukta olduğu bir ülkede işsizlik problemini aşmak için, istihdamı artıracak önlemlerin yanı sıra özellikle nitelikli işgücünü girişimciliğe yönlendirmenin büyük önem taşıdığını" vurguluyor.

Bologna Projesi'nin de bir parçası olarak ülkemizde bir süredir hepimizin bildiği gibi üniversite eğitimi ve üniversite sonrası süreç tamamen patronlara kalifiye eleman yetiştirmeye uygun hale getirilmiş durumda. Günümüzde daha çocuk yaşlardan itibaren rekabet kültürünün içinde yetişen gençlik, her an patronların ihtiyaçlarına daha uygun hale gelmeye zorlanmaktadır. Unvanların diplomalardan kaldırılması, yaşam boyu öğrenim gibi uygulamaların da desteğiyle özellikle son dönemde istihdam etme değil istihdam **edilebilirlik** gündeme getirildi. Özel sektörün yaygınlaşmasıyla birlikte güvencesiz, ucuz iş gücü olarak çalışabilecek ancak her an kendisini patronun ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirebilen, iş arkadaşlarıyla "rekabet etmeyi" başaran; kısacası istihdam edilebilir bireylere duyulan ihtiyaç da artmaktadır. Bu ihtiyaç doğrultusunda istihdam edilebilirlik kavramı gündeme gelmiştir ve TÜSİAD'ın bu girişimi, işsizliğe çözüm bulma amacıyla açığa çıkan değil, sermayenin istihdam edilebilir kalifiye elemanlar bulundurma ihtiyacının ürünüdür. Ümit Boyner'in istihdam olanaklarının geliştirilmesi talebi de genç ve diplomalı işsizler için değil kendileri içindir.

Projenin hedeflerinden biri olarak, eğitim-istihdam ilişkisi-

PARLAMENTO SEÇİMLERİNE YÖNELİK PAROLAMIZ NEWROZ OLSUN! SAVAŞ, İSYAN VE DİRENİŞ BÜYÜSÜN!

Yeni bir genel seçim gelmiş çatmış ve sınıf mücadelesinde **hesaplaşma** alanı oluşturan bir platform ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu platformun devrim mücadelesi açısından en verimli tarzda değerlendirilebilmesinin ön koşulu, içinde bulunduğumuz şartların doğru biçimde analiz edilmesidir. Bu sayededir ki, seçim gündeminin çerçeve oluşturacağı atmosferden güçlenerek çıkma çalışmaları yürütülebilir, izlenecek politik taktik sayesinde **ileriye doğru** adım atmanın olanakları yaratılabilecektir. Hemen her taktik politikanın belirlenmesinde eksenin/kıstasın mücadeleyi ileriye taşımak olduğu, egemen sınıflara yönelik en etkili tavrın da bunun üzerinden şekilleneceği açık olsa gerektir.

Seçimlere konu olan parlamentonun faşist ve gerici rejimler bakımından taşıdığı anlam ve işlevin ideolojik zeminde sorgulanması karşısında, devrimci mücadele açısından stratejik bir yer işgal etmediği gerçeğinin üzerinde öncelikle durulması gerekir. Buradan hareketle, burjuva parlamentosunun oluşturulmasına yönelik seçim olgusuyla ilişkilendirilmenin, döneme uygun tarzdaki biçimlenişinin taktik bir nitelik taşıdığı anlaşılacaktır. Bu taktiği belirleyecek birden çok faktör vardır ve bunun her seferinde iyi biçimde tartışılması ve tartışılması şarttır.

Komünistlerin hiçbir taktiği mutlaklaştırmayacağı gerçeğinin kendisini en çok gösterdiği alanlardan birisi olarak seçimler, dogmatizme olduğu kadar reformizm ve legalizme de en rahat kapı aralayan yanlarıyla **"hassas"** sayılabilecek özellikler taşımaktadır. Bu hassasiyetin kitlelerin mücadelesinde ve devrime doğru yol alma çabasında ortaya çıkaracağı sonuçlarla kurulu bir ilişkisi vardır ve bu yüzden de **sıradan** bir taktik olarak görülmesine izin verilmemektedir. Nitekim egemen sınıfları olduğu kadar halk sınıflarını temsilen harekete geçen bütün politik oluşumların seçimlere karşı konumlanması da bu yüzden kritik bir yere sahip olmaktadır.

Seçimlerin sistemi meşrulaştırma aracı kılınması, sandığa gitme ve oy kullanmanın **"namus"** derecesinde nitelendirilerek tezgâha dâhil olma vesilesi yapılması, düzenin salt bu katılım üzerinden kendini yeniden üretme olanakları yaratmaya çalışması, bu gerçekliğin en katı görünümüdür. İşin içerisinde daha geniş çerçevede bir **demokrasibilik** oyunu varsa, halkın/milletin iradesinin belirlenmesi ve bunun üzerinden var olan egemenliğe kaynak oluşturulmaktaysa, taşıdığı ağırlığı daha iyi anlamamız gerekir.

Tam da bu nedenle egemen sınıf sözcüleri hemen her seferinde kendilerine oy istemek kadar seçime katılmayı ön planda tutmaktan geri durmamışlardır. Bunun yine bu şekilde gerçekleşeceğine kuşku yoktur.

Genel seçimler, ustalarımızın ünlü deyişle belli bir süreliğine halkın soyulması sürecini kimlerin yöneteceğini belirlemek amacıyla düzenlenmektedir. Bu bir yanıyla nöbet değişimidir, diğer yandan rejimin kendini **"yenileme"** ve **tazeleme** aracı olarak kullanılmaktadır. Tekrarlamakta fayda vardır ki parlamento ve onun şekillendirdiği hükümet, egemen sınıfların yönetim araçlarından sadece birisidir. Ne mecliste çoğunluğu oluşturan "irade" ne de onun belirlediği bakanlar kurulu ve başbakanın devlet üzerinde kendi başlarına otorite oluşturması mümkün değildir. Yani seçimler ve parlamento, egemen sınıflar bakımından dahi tayin edici sonuçlar üretecek kapasiteye sahip değildir.

Nitekim 8,5 yıla yakın süredir hükümette bulunan ve devlet içinde örgütlenme konusunda önemli mesafeler de kat eden AKP'nin tek başına iktidar olamadığı bir dizi örnek ve pratikle sabittir. Bu konuda **"ileri demokrasi"** gibi iğreti söylemlere başvuran ve Silivri üzerinden sivillik üretmeye kalkışanların, MGK'dan başlayarak TSK ile tam bir iş ve kader birliği içerisinde hareket etmeleri söz konusudur. Kaldı ki emperyalizme bağımlılık olgusundan ötürü yerli uşak ve işbirlikçilerin "bağımsız" inisiyatif kullanabilme kapasitesinin **sınırlılığı** da bir başka gerçeklik olarak orta yerde durmaktadır. Bu nedenle seçimler üzerinden sağlanan meşruiyetin yönetme yeteneği üzerinde tesis edeceği etkinliğin derecesi hem sınırlı hem de görecelidir. Bu görecenin kitleler nezdinde pozitif bir görünümü vardır ama realite bunu her vesileyle bozan pratiklerle akmaktadır.

Seçimlere karşı yaklaşımı belirleyecek en önemli kriterler arasında sistemin teşhir olmuşluğu ve geniş yığınların parlamentodan beklentilerinin sürüp sürmediğinden bahsedildiği noktada kitlelerin egemen sınıf partilerine ve onların geliştirdiği politikalara gösterdiği ilgi başlıca veri olarak görülmektedir. Bunun değişik dönemlerde aldığı görünüm elbette belli farklılıklar arz eder. Sistemden kopuşla birlikte komünist öncüye ve devrimci muhalefet odaklarına yönelimin geliştiği koşullarda böyle bir eğilimden söz edilebilir. Bunun sınıf çelişkesinin yoğunlaştığı ve kitle mücadelelerinin geliştiği ekonomik ve politik kriz anlarına

denk gelmesi söz konusudur ve bu durumda dahi boykot kadar parlamentodan yararlanabilme koşullarının oluşmasından bahsedilebilecektir.

Demek ki boykot ya da katılım seçeneklerinden hangisinin işaretleneceğini yalnızca bu durum da belirlemeyecek, diğer dengelerin/güçlerin gözetilmesi ihmal edilmeyecektir. Diğer dengelerden kasıt sınıf mücadelesi gündeminde belli bir **ağırlık** oluşturan sorun ve bu sorun kapsamında rol üstlenen güç ve hareketlerin durumudur. Devrim mücadelesinin ilerletilmesi kıstası üzerinde etkili olacak ve sonuçlar doğuracak bir olgunun tarifi olarak okunacak bu gerçeklik nesnel olarak devreye girer ki bunu hesaba katmadan politika yapmak ve taktik belirlemek neredeyse imkânsızdır. Dahası, bu olanaksızlığın devrimci politikanın gereği olarak algılanması şarttır ve buradan mevcut koşullara/gündeme uzanırken irdelememiz gereken **öncelikli** husus da bu olmaktadır.

Kürt Ulusal Hareketi, demokratik mücadele alanında önemli aşamalardan geçmiş ve ciddi deneyler üzerinden küçümsenmeyecek bir **potansiyel** biriktirmiştir. Bunun silahlı mücadele eksenli sürecin hazırladığı bir zeminde yaratıldığı ve bu temelde inşa edildiğine kuşku yoktur. Bütün engellemelere ve kendi pratiklerindeki yanlışlara karşın geline aşamada yarattığı birikim, yasal kulvarda da etki gücü oluşturmuş ve belli bir mevzi üzerinden **meşru mücadele** hattını güçlendirmiştir. Faşist Türk devletinin başta zor/şiddet olmak üzere her türlü yöntemle geliştirdiği saldırıların göğüslenmesi temelinde oluşturulan direniş cephesi, parlamentodan yerel yönetimlere kadar uzanan bir düzlemde, sistem içinde **kitlemel** sahip kurumsal/kalıcı bir konum elde etmiştir.

Yakın dönemi ele alacak olursak, imha ve inkâr eksenli politikasında ısrarını sürdüren egemen sınıfların politik manevralarla tasfiye etme girişimleri devreye sokulmuş ancak bunda da başarılı olunamamıştır. Ne var ki bir yandan her türlü şiddet, katliam ve işkence sürdürülmekte diğer yandan engelleme, etkisizleştirme ve tasfiye faaliyetleri örgütlenmektedir. Tam bir işbirliği ve ittifakla **tek bir parti** gibi hareket eden düzen güçlerinin ("tek tek" söylemi, anadilde eğitim, Kürt politikacılarının tutuklanması, toplu mezarlar, Hakikatleri Araştırma Komisyonu, faili meçhullerin soruşturulması, BDP'ye yönelik tehdit, aşağılama ve tecrit, TSK'nın savaş konumu ve kapasitesine yüksek perdeden des-

tek vb. vb.) sosyal şovenleri de yedeklediği süreç, sıkı bir **çatışma ve çarpışma** çizgisi izlemektedir. Savaşma ve cepheleşmeye yol açan bu sürecin önümüzdeki aşamada en ciddi hesaplaşma ve kapışma alanı genel seçimler olacaktır. Öncesinde ve sonrasında dağlardan sokaklara kadar yayılan bir çatışma atmosferinde yaşanacaklar, bu gerçeği değiştiren değil besleyen bir ağırlıktadır.

Faşist parti şeflerinin Kürt ulusal mücadelesine sahip çıkma eksenine örgütlenen ve seçimlere (yerel ya da genel) giren partilerin zayıflatılması, kapatılması, tecrit edilmesi için nasıl elbirliğiyle hareket ettiklerine istisnasız bütün seçimlerde tanık olunmuştur. Bu konuda en önemli görevin önde bulunan faşist partiye düştüğü ve devletin bütün kurumlarıyla işbirliği halinde nasıl bir kampanya örgütlediği herkesin malumudur. Öyle ki seçimlerde Kürt illerinde alınan her yenilgiye karşı yaklaşımda bu derdin ve öfkenin en belirgin izleri görülmektedir.

Kürt sorununda temsili düzeyde etkili bir özne konumuna gelen Ulusal Hareket'in yarattığı dinamikler, sınıf savaşı ve bu bağlamda devrim mücadelesi bakımından önemli bir potansiyel oluşturmuştur. Bu olgu aynı zamanda soruna yönelik her doğru ya da isabetli adımla beraber, ileriye yönelik tasarrufları **doğrudan** etkileyecek koordinatlar çizmektedir. Bu koordinatlar içinde önemli nüveler vardır ve bunları değerlendirmenin yolu, sürece müdahil olmaktır. Müdahil olmanın elbette birçok biçimi bulunmaktadır ve biz bütün eksiklerimize karşın, bu yönde politikalar oluşturma bakımından zaaf ve geri duruşumuzdan uzaklaşan bir konum almış bulunmaktayız. Şimdi bu tavrı sürdürmenin yeni bir sınavını vermek, halen zayıf ve yetersiz olan durumu tersine çevirmek için yeni adımlar atılması gerekmektedir.

Bu yaklaşımın 12 Haziran seçimleri özgüllüğündeki karşılığı, Ulusal Hareket'in göstereceği bağımsız adayların **desteklenmesidir**. Bütçe desteğinden mahrum bırakma, yüzde 10 barajından seçmen pusulalarına, her türlü tehdit ve karalamadan, baskı, tehdit ve infazlara kadar faşist diktatörlüğün geliştirdiği ve geliştireceği bütün yöntemlerin bertaraf edilmesi için aktif destek vermek, bu yönde propaganda yürütmek gerekir. Bunun için düzen partileriyle ittifak içerisine girilmemesi (daha önce SHP ile olduğu gibi), sisteme karşı teslimiyet içeren bir konum alınmaması (2002 ve 2007 süreçlerinde olduğu gibi) ve var olan di-

Yakın dönemi ele alacak olursak, imha ve inkâr eksenli politikasında ısrarını sürdüren egemen sınıfların politik manevralarla tasfiye etme girişimleri devreye sokulmuş ancak bunda da başarılı olunamamıştır.

reniş hattının terk edilmemesi, “şart”tan öte bir **mutlaklık** içermektedir.

Komünistler önceki süreçlerde kimi devrimci ve demokrat çevrelerin yaptığı gibi pazarlıklar içerisinde olmayacağı gibi politikasını etkisizleştiren, taktiğini işlevsizleştiren tutumlar da geliştirmeyecek, adaylarla ilgili çıtayı yükseklerde tutan kıstaslar ileri sürmeyecektir. Kayıtsız şartsız bir durum yoktur: hareket (eylem) ve faaliyet (ajitasyon propaganda) alanımızı sınırlamamak, yurtseverlerin gerçekliğinden kopuk biçimde konum alma tutumuna da girmemek gerekir. Bu durum, batıda ve Türkiye Kürdistanı’nda farklı çizgiler izlenmesinin yanlışlığına da vurgu yapan içeriktedir. Politikamız bir alan ya da soruna değil **genele** ilişkindir. Her şeyden önce bölgeyi batıdan koparma bağlamındaki çarpıklığa düşmemek gerekir. Kaldı ki batıda aday gösterilecek bütün bölgelerde hatırı sayılır bir Kürt nüfusu vardır ve meselenin **özünde** bu gerçekliğin durduğu unutulmamalıdır.

Kitlelerin düzen partilerine oy vermesine yönelik çağrılar da içeren seçim kampanyasının bağımsız adayların desteklenmesinden başka, tam da bu tutumun gerekçesini oluşturan biçimde ulusal soruna dair propaganda faaliyetine **ağırılık vermesi** gerekir. Düzenin teşhiri hiç kuşku yok ki yalnızca Kürt sorunu temelli bir propagandayla darlaştırılıp eksik bırakılmaz. Ekonomik, politik ve sosyal koşullar giderek ağırlaşmaktadır. Kitlelerin direnişe, eyleme sevk edilmesi her anın görevidir ama bu tip sıcak politik zeminlerin iyi değerlendirilmesi gerekir. Proletarya partisinin devrim mücadelesine dair yürüteceği ajitasyon-propaganda çalışmaları, pek doğal ki seçimlerde izleyeceği politikasının nedenleri ekseninde biçimlenecektir. Ama zaten günümüz koşullarının bunu **öne çıkarmış** olduğu gerçeğinden hareket ettiğimiz unutulmamalıdır.

Ulusal Hareket, 90’ların ikinci yarısından itibaren silahlı mücadeleyi “reformist” bir kalıba dökerek, bireysel kültürel haklarla sınırlı bir mücadele yürütmeye başlamıştır. “Demokratik özerklik” projesi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinden sapaarak düzen içi **“çözüm”** yönelen çizginin ürünüdür ve nesnel gerçeklikteki karşılığı sisteme **entegrasyondur**. Bu süreçte kâh bağımsız bir hatta kâh icazetçi pozisyona savrulmak kaçınılmazdır. Devletle pazarlığın, zaman zaman alttan alan bir tutum sergilemenin, ittifaklar politikasında sürekli yalpalamanın mücadeleyi geriletmediği, potansiyeli zayıflattığı ve düşmanın elini güçlendirdiği açıktır.

Sorun özgülünde hedef aldığımız, reji-

min bütün kurumları ve partileri ile **kendisidir**. Dolayısıyla bütün gün-demler bağlamında ağırlığına göre farklılaşsa da tüm uygulamaların teşhirinden yola çıkarak yoğun bir **devrim propagandası** yürütülmesi gerekecektir. Bunun parlamenter hayallerin yayılmasını engelleyen boyutları da ihmal edilmeyecektir. Seçim dönemleri genel olarak kitlelerin politikaya yoğunlaştıkları bir ortama sahip olduğu ve bir tür çok yönlü muhasebe içerdiği için, yürütülen propaganda faaliyetinin hem olanakları geniştir hem de etki derecesi yüksektir. Süreç, nesnel koşulların **kazıttığı ve biriktirdikleri** ile zaten bir dizi alanda gerilim noktalarını ileri derecede zorlamaktadır. Egemen sınıfların hükümetteki temsilcisi AKP’nin gerek diğer hâkim sınıf klikleri gerekse de halk muhalefetine yönelik tavrı, dahası efendilerine kafa tutma pozları bu durumdan ötürüdür.

Seçimlerin dört yılda bir yapılması, diğer birçok düzenleme gibi rastlantısal değildir. İşlevli olma bakımından parlamento ve hükümetlerin ömrü en çok bu kadar olmaktadır. Nitekim önceleri beş yıl olan süre fiilen dört yıla düşmekte, -erken seçimler gündeme gelmekte- ve bunun yarattığı kan kaybı üzerinden dengeler etkilenmekteydi. Bizimki gibi ülkelerde ipliğin pazara çıkması ve eskimeye başlamanın çok kısa sürede gündeme gelmesi nesnel şartlardan ötürüdür. Bu yüzden her ne kadar yeni yüzler, vaat ve atraksiyonlar ile yenilenmeye çalışılsa da AKP’nin üçüncü döneme de çoğunluk sağlayarak uzanacağı gerçeği, izlenecek politikalar üzerinde daha sıkı durulmasını gerektirmektedir. Diğer faşist partilerin “makus” talihlerini değiştirmekte bu kadar zorlanmaları yalnızca kendi politika yapma tarzları, beceri ya da hedef kitleleriyle ilgili değildir. Bunun uluslararası konjonktürle kurulu ilişkisi, ülkedeki sürece yön vermede saptanan önceliklerden kaynaklı belli adımları, formel atakları ve yeni **modelleri** gerektirmektedir.

AKP’nin bütün olan bitenlere karşın hala **gözde** konumunu sürdürmesi son dönemde Ortadoğu’da yaşanan isyanlar da dikkate alınır, anlaşılır olmalıdır. Tam da bu durumun şımarttığı AKP’nin AB hatta ABD’ye yönelik -kısa ömürlü ve hızlı tornistan içerse de- kimi serzeniş ve çıkışlarda bulunmasını bu çerçevede okumak gerekir. Ancak bir bütün olarak pervasızlık ve her alanda sınırları zorlayan tasarruflar sayesinde, elbette zorbalık, hile ve her türlü baskıyla kitle desteği sürdü-

rılmekte ve çark dönmektedir.

AKP bakımından son derece elverişli akan şartlar ülke içi dinamikler bakımından giderek etki gücünü kaybetmeye başlamıştır. Bu seçimlerden yine birinci parti hatta öncekiler gibi meclis çoğunluğu sağlayarak çıkması halinde dahi daha ileri adımları atmaya çalışırken ömrünü tamamlayacağı bir döneme girilmektedir. İşçi-emekçi cephesinde işleri yolunda tutan işbirlikçi sendikal önderlik mekanizması bozulma ve kırılmaya yüz tutmuştur. Diğer klikleri bastırma ve geriletme operasyonunda kullandığı argümanları daha geniş bir çemberde ilerici, demokratik kesimlere kadar genişletme halinin, giderek kabaran hak ihlalleri bilançosuyla bulunduğu noktada, semirtilen polis (250 bin) ve özel güvenlik ordusu (171 bini istihdamda 428 bin) da kar etmeyecektir.

Daha önemlisi, inatla en çok vurgusu yapılan ekonomik alandaki gidişat, hiç de parlak değildir. Kamunun net borç stoku 2002’de 215.3 milyar TL iken 2010’un üçüncü çeyreğinde 309.5 milyara yükselmiştir. Cari işlemler açığı 2010 sonunda, bir yıl içerisindeki yüzde 247.1 artışla 48.5 milyar dolara ulaşmıştır. Başta gıda ürünleri olmak üzere tüketici enflasyonu yüzde 20’lerle ifade edilmektedir. İşsizlik, ağırlığı genç nüfusta olmak üzere yüzde 25’lerin üzerindedir ve bunun 6 milyon kişiyi aşan bir karışığı vardır.

Sınıflar arası gelir dağılımındaki uçurum büyümekte; dolar milyarder ve milyonerlerine (en zengin 100 Türk’ün geliri 1 yılda 17 milyar dolar arttı) paralel biçimde, aç (2 milyon) ve yoksulların sayısı (12 milyon 751 binlik resmi rakamın gerçek karşılığı uzmanlarca 20 milyon olarak gösteriliyor) ve oranı (yüzde 30) yükselmektedir. Çeşitli kuruluşların tespitlerine göre açlık sınırı 830 bine, yoksulluk sınırı 2.700 bine ulaşmıştır. TÜİK tarafından en yüksek yüzde 20’lik dilimin “milli” gelirden aldığı pay yüzde 47.6, en düşük kesimin payı ise yüzde 5.6 olarak açıklanmıştır. 9.3 milyon yeşil kartlının bulunduğu Türkiye’de “sosyal yardım” adı altında dağıtılan sadaka ve rüşvetin 2009 yılına ait toplam miktarı resmi rakamlarla 2.5 milyar TL’dir.

2002 sonrasında 2 milyar TL olan tüketici kredileri 2010 sonunda 126.9 milyar TL’ye, 4.3 milyar TL olan kredi kartı borçları da 43.6 milyar TL’ye tırmanmıştır. 2003-2010 döneminde tasarruf mevduatı yüzde 260 oranında artarken, mevduat sahiplerinin bankalara olan borçları yüzde 1280 oranında yükselmiştir. Tarımdaki durum tam manasıyla yangın yerini andırılmaktadır. Yıkım ve tasfiye dur durak bilmez halde sürmektedir. İthalat 6.4 milyar dolara ulaşmış ve dış ticaret

açığında tarihi bir rekor kırılmıştır (2.3 milyar dolar). Son 8 yıla bakıldığında, toplam işlenen alan 2.6 milyon hektar, toplam tarım alanı 2.3 milyon hektar (Ankara’nın yüzölçümü kadar) azalmıştır. Boş bırakılan tarım alanı büyüklüğü ise 2 milyar hektardır.

Ekonomik tablonun kendilerini esas rahatsız eden yönlerini değiştirmenin sömürüye daha çok sarılmaktan geçtiğini **refleks** olarak benimseyen egemenlerin bir süredir en önemli argümanı esnek çalışma rejimidir. Yüzde 60’lara ulaşan taşeronlaşmanın başrol oynadığı sürecin ayakları SSGSS’den torba yasaya kadar bir dizi hamle ile örülmüştür. Kayıt dışı çalış(tırıl)an nüfusu 10.5 milyona ulaşmıştır. Özelleştirmelerin eşlik ettiği süreçte sınıfın verdiği tepkiler başta sendikal bürokrasiye (sendikalaşma oranı yüzde 10’un altında) egemen faşist ve gerici ağalar çetesi tarafından elimine edilmekte, diğer yandan her türlü baskı, şiddet ve ayak oyunu ile direnişler kırılmaktadır. Ne var ki alttan alta mayalanan ve gittikçe büyüyen muhalefetin ayak sesleri her geçen gün daha kuvvetli duyulmaktadır...

Talının bir diğer boyutunu HES’ler ve kentsel dönüşüm (rantı şişkin emekçi semtlerini yağma) politikaları oluşturmaktadır. İmha, tasfiye, etkisiz kılma, yağma ve talan politikaları ya **“açılım”** ya da **“dönüşüm”** kodlarıyla hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Bu, Kürt ve Alevi sorunundan çevre ve barınma-konut sorunlarına kadar bir çok alanda işletilmekte, hem sömürü ve rant için kaynak ve zemin yaratılmakta hem de kitleler yedeklenmeye çalışılmaktadır. Alevilerin “İnanç ve Erkan Merkezleri” aracılığıyla Sünnileştirilmesine yönelik proje bu konudaki “açılım”ın zirvesi olmuş; kentsel dönüşümlerin talan merkezi TOKİ, ev/yuva kuran bir **“kurtarıcı”**ya dönüştürülmüştür.

Gençlik, bütün zaafı yönleri ve eksiklerine karşın son süreçte en diri reaksiyonları gösteren kesimlerin yine başında gelmektedir. Gençliğe yönelik apolitikleştirme, yozlaştırma ve sindirme operasyonlarının bu kesimin oynadığı ve oynayacağı rolle, bunun geleceğe uzanan fonksiyonuyla yakın ilgisi vardır. Disiplin terörü ve ekonomik baskılarla cendereye alınan halk gençliğinin işsizlik ve geleceksizlik kaskacına hapsedildiği koşullar ağırlaşmaktadır. Toplumun katmerli sömürü, baskı ve şiddet altında ezilen ve köleleştirilen kesimi kadınlara yönelik tablo giderek ağırlaşmıştır. İşgücüne katılım oranı 90’lardaki yüzde 34.1’den 2009’da yüzde 26.9’a geriletilen kadınlar, okuma yazma bilmeyenler içerisinde yüzde 84’lük bir yer işgal etmektedir. Erkek egemen sistemin toplumda daha da gerilere itmek için adeta seferberlik ilan ettiği kadınların tecavüz ve tacize, her türlü şiddet ve cinayete maruz kalma oranı büyük bir artış göstermektedir...

Seçimlerin dört yılda bir yapılması, diğer birçok düzenleme gibi rastlantısal değildir. İşlevli olma bakımından parlamento ve hükümetlerin ömrü en çok bu kadar olmaktadır.

Sınıf çatışmasına ait en önemli gösterge tablosu elbette ki faşizmin kendisine muhalefet eden halk güçlerine yönelik pratiğiyle şekillenmektedir. Hak ve özgürlükleri gasp ve ihlalin, çelişkilerin derinleşmesi olgusuyla yakın ilişkisi vardır. Egemen sınıfların meşruiyetlerini tartışılır kılan bu panoramanın mümkün olduğunca “temiz” gösterilmesi her dönemin derdidir ki, Kenan Evren dahi “işkence”yi inkâr eden ve “eleştiren” bir konum almaya özen göstermiştir. “Sıfır tolerans” gibi tam aksini göstermede çarpıcı bir örnek sergileyen AKP hükümetlerinin yalnızca her türlü şiddet ve işkence değil, faili meçhullerden yargısız infazlara, gözaltılardan tutuklamalara, mahpus sayısı 122 bine ulaşan hapishanelerdeki tecrit terörü ve “cezalandırmalara” kadar bütün yöntem ve uygulamaları önceki süreçlerin devamı olarak “geleşme” göstermektedir. Demokratik kitle örgütlerinin 2010 raporlarına göre yalnızca Türkiye Kürdistanı’ndaki ihlal bilançosu 23 bin 573’dür...

Egemen sınıfların eseri bu tabloya en önemli rengi ulusal sorunun verdiği açıktır. Değil rejimin aktörleri, hemen her politik kesim ve öznenin doğru- dan etkilendiği Kürt sorunu, Ulusal Hareket’in yürüttüğü savaş ve direniş sayesinde ekonomiden, politikaya sosyal yaşamdan diplomasiye bütün alanları kuşatmış ve **derinlemesine** etkili olmaya başlamıştır. Bunda egemen sınıfların izlediği politikaların rolü bulunmaktadır ama reformist bir hatta ilerlemeye çalışan yurtsever hareketin tasfiye sürecine izin vermeyen bir tutumda ısrarlı olmasını da görmek gerekir. Ne var ki bunun ne kadar istikrarlı gideceği ve teslimiyetçi bir noktaya evrilip evrilmeyeceğinin garantisi yoktur. Reformizmin buna uygun karakterinin geri ve dağıtıcı sonuçlar üretmemesi, şansa ya da seyre bırakılacak bir olgu değildir.

Aksine bu alandaki her kazanımın, devrim mücadelesini ileriye götüren bir karakter taşıyacağı açıktır. Şimdiye kadarki kazanımlar üzerinden ortaya çıkan **gerçekliğin** sağladıkları görül- mektedir. Bu sayede yalnızca Kürt sorunu değil birçok alanda yürütülen mücadelenin elde ettiği yararlar- dan söz etmek gerekir. Bu durum daha geniş bir çerçevede düşünmeye kalkıldığında süreçten egemen sınıfların payına düşenlere bakmak dahi yeterlidir. AKP eliyle getirilmeye çalışılanların, laikçi Kemalist klikle yürütülen çatışmayı da kapsayan boyutun- da, Kürt sorununun taşıdığı ağırlık ih- mal edilmemelidir. Her türlü muhale- fetin Kürt sorunuyla birlikte ya da ona tabi biçimde paranteze alınması söz konusudur. Devletin kitlelere vermeye çalıştığı mesaj ve yaratmaya çalıştığı algı budur: Faşist Türk devleti çeyrek yüzyıldır rejimi yıkıcı ve bölücü bir düşmanla savaşmaktadır, mutlaka ta- raf olunmalıdır! Başkası olmaya zorla- manın karşısında, kendi konumunu terk etmemenin pratik sonucu, hedefe

alınmak, bertaraf olmaktır...

Bu süreç her geçen gün yoğunlaşan bir tarzda işlemiş ve mücadele egemen sınıfları Kürtçe TV kurmaya kadar götürmüşse de kanama durmamış, durdurulamamıştır. Toplu mezarlar- dan kemiklerin fişkırdığı, her gün on- larca Kürt politikacının tutuklandığı (anadilde savunma yapmalarına izin verilmediği), hapishanelerde poli- tik tutsak sayısının binlerce çoğaldığı, koruculuğa yeniden gaz verildiği, sürekli gösteri, eylem ve çatışmanın yaşandığı bir coğrafyaya hâkim olma şansları kalmamıştır. Bunun tek yolu şiddettir ve o da olabildiğince yapılmaktadır. Bunu yeterli bulmayıp seri cinayet ve katliamlarla örülü 15-20 yıl öncesine dönüldüğü takdirde du- rumun daha da vahim bir hal alacağı iyi bilinmektedir.

Soruna ait gerilim noktalarına daha fazla yük binmemesi, özellikle de seçim arifesinde önemlidir. Bu yüzden, eylemsizlik sürecine son verilmesi karşısında, hem Hareket’e hem de BDP’ye yönelik dil daha **saldırgan** bir hal almıştır. Esasen rol paylaşımı çerçevesinde ulusal sorunun öznelerine karşı “politik” bir jargon tutturuların da asıl dillerinde konuşmaya zorlandığı bu sürecin, içinde bulunduğu- muz **Newroz** günlerinden başlayarak daha hızlı bir akış yaratacağı ve Mayıs ayıyla doruğa çıkacak bir tarzda parlamento seçimlerine uzanacağı kestirmek zor değildir. Bilinen tanımla- mayla, kartlar çoktan dağıtılmış, kozlar oynanmış, blöflerin işleme şansı kalmadığı bir noktaya gelinmiştir.

BDP’nin göstereceği ba- ğımsız adayların parla- mentoda önemli işler yapacağı, büyük bir işlevi yerine getireceğine dair algımız ve yanıl- samalı bir duruşumuz yoktur. Buna her şeyden önce Ulusal Hareket’in **sınıfsal yapısı ve ideolojik hattı** engel oluşturmaktadır. Yasal politik atmosferde yapılabilecek işler de vardır ve her şeye karşın geçtiğimiz dönemde bu yönde belli çabaların gösterilmiş olduğu kabul edilmelidir. Ancak bu alana da ideolojik hattaki sorunların damgasını vurduğu ve son derece etkisiz ve yetersiz kalındığı açıktır. Öyleyse bizim açımızdan sorun mecliste grup kurma üzerinden etkili bir muhalefet gücünün yaratılması değildir. Bunun hiç tereddütsüz belli yararları vardır ve desteklenmesinde sakınca da yoktur. Aksi durumda yasal parti ve onun temsilcileriyle kurulacak ilişkiyi dahi bütünüyle reddeden bir çizgide durulmalıdır ki bunun ne kadar yanlışlığı olduğu açıktır.

Sorun bir bütün olarak egemen sınıfların karşısına çıkmak ve halk kitlelerine, emekçilere, yoksullara, ezilenlere ait bir **muhalefet odağı** oluşturabilmektedir. Bugün bunun merkezine oturan potansiyel ezilen Kürt ulusunun dinamikleriyle örülüdür ve onun seçim atmosferindeki politik öznesine verilmesi gereken desteğin tam da bu çerçevede anlamı vardır. AKP şahsında egemen sınıfların gerek bütünüyle karşısına dikilmek gerekse de belli adımlarına set oluşturabilmenin yolu, çeşitli biçimlerde –ve platformlarda- onunla karşı karşıya gelen devrim cephesindeki güçlerle buluşmaktır. İşçilerin, işsizlerin, köylülerin, gençlerin, aydınların, demokratların, bütün muhalefet odaklarının yalnızca AKP değil CHP, MHP başta olmak üzere egemen sınıf temsilcilerine yönelik bir cepheye buluşturulması için daha uzun ömürlü ve hedefli yürütülecek çalışmalar bakımından en **güçlü ve direngen** kesimlerin mücadelede diri tutulmasına yönelik politikalar önemli bir yerde durmaktadır.

12 Haziran seçimleri dönemsel bir politik taktik saptanarak ele alınacak derecede önemli bir sürecin ve ağırlaşan bir gündemin ortasında gerçekleşecektir. Buna dünya ölçeğindeki gelişmeler de eşlik etmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin dikişleri, en çok zorlandığı, gerilimi en fazla biriktirme şansı olan alanlarda birer birer atmaktadır. Buna dün Latin Amerika ve Uzakdoğu Asya’da tanık olundu, buna dün Doğu hatta Güney Avrupa’da tanık olundu, buna bugün Kuzey Afrika’da tanık olunuyor. Buna çeyrek yüzyıldır yoğunlaşan biçimde Orta- doğu’da tanıklık ediyoruz.

Bunu ABD Wisconsin’de direnişe geçen onbinlerce emekçinin eyleminde görüyoruz. Buna aslında sınıf çelişkinin **keskinleşme** trendine girdiği bütün topraklarda rastlıyoruz...

Sermayenin sözcüleri adına sürekli dile getirilen (“*Küresel gıda fiyatları tehlikeli seviyelere yükseldi. 44 milyon insan aşırı fakirleşti. Bu durum Orta- doğu ve Asya ülkeleri için felaket olabilir.*” DB Başkanı Robert Zoellick, 16.02.11) endişelerin yersiz olmadığını kanıtlayan gelişmeler, bütün dünyayı dolaşan bir “**virüs**” yaymaktadır. Başkaldırı ve isyan dalgaları bütün ezilen yığınlara, hak arama, hesap sorma ve kendi kaderini tayin için cesaret vermekte, ilham aşılacaktır. Bu öfke ve tepkinin birkaç ülkede uç verme şekli özgünlük taşımaktadır ama **mayalanma** koşulları dünya ölçeğinde geçerli bir olguya ilişkilidir. Sistem, temellerini sarsacak boyutlar

taşıyan sorunları aşma kapasitesinde her geçen gün daha da zorlanmaktadır. Dünyada servet-sefalet uçurumu derinleşmekte, insanlık bir yandan daha kötü koşullara itilirken diğer yandan içinde bulunduğu şartların tamamen mahvolacağı bir felakete doğru sürüklenmektedir.

Buna kendi çıkarları için müdahale bakımından çabalayan egemenlerin ne ekonomik krize ne de açlık, yoksulluk, göç, barınma, sağlık, çevre vd. bir dizi yaşamsal soruna çözüm getirme şansı olmadığı her geçen gün daha net biçimde görülmektedir. Bunun tetiklediği ve büyüttüğü mücadele ortamında zorbarların paniği büyümekte ve “**kestirme yola**” başvurma sıklığı ortaya çıkmaktadır. Askeri müdahale adı altında, işgal ve saldırıların gündeme taşınması söz konusudur ve hiç durmadan bütçesi büyüyen dünya çapındaki silahlanmanın nedenleri daha iyi anlaşılır olmaktadır. Bu konuda komşularıyla sıfır sorun, kendi içinde nispeten statükoyu “sağlama alan” bir tarz tutturuların dahi ön saflarda yerini aldığı hesaba katılacak olursa, perde gerisinde hangi hesapların döndüğü daha açık görülebilecektir.

Bu dünya gerçekliğinin emperyalistler açısından en kritik yeri işgal eden coğrafyasında korkulan da olmuş ve bölgenin en sağlam halkaları gerilmeye, en güvenilir kaleleri sarsılmaya başlamıştır. Elbette sistemden kopuş yaşanmamaktadır ama bölgedeki **isyan ateşi** kolay kolay söndürülebilecek gibi de yanmamaktadır. Bölgenin bir dizi ülkeyi doğrudan ilgilendiren yumaklarından birisini oluşturan Kürt sorunu dengeleri bozan ve zorlayan biçimde kendini dayatmaktadır. Buna yönelik emperyalist planlar çeşitli aktörler eliyle devreye sokulmuş, “çözüm” yolunda hamleler gerçekleştirilmeye başlanmıştır. Ülkemizdeki süreci bu çerçevede içerisinde ele almak, olası gelişme ve sonuçları bu kapsamda değerlendirmek gerekir.

12 Haziran gündeminde, egemen sınıf klikleri arasındaki dalaşın aldığı boyut kadar işçi ve emekçi mücadelelerini içeren bir devrimci demokratik muhalefetin **gelişme dinamikleri** de hesaba katılmalıdır. Kürt sorunu, bütün çatışma parametrelerini yatay, çoğu kez de dikey olarak kesen ve etkileyen konumuyla egemen sınıfları birlikte saf tutmaya iterken, kavgaya güçlü bir etki ve katkı yapmakta, sürece müdahale politikalarının **merkezine** oturmaktadır. Bu yüzden iyi değerlendirilmesi ve güç katarak büyütülmesi gereken bir saflaşma vardır ve buna seyirci kalınması halinde yalnızca düşmanın karlı çıkacağı bir süreçten değil, sınıf mücadelesinde soyutlanma/gerilere savrulma tehlikesinden de söz etmek gerekir. Savaşın esas olarak yaşandığı alan ve kitle gerçekliğinin sorunla bağlantısını göz ardı eden, sinir uçları açığa çıkan çelişkileri görmezden gelen hiçbir politika gerçekçi değildir...

Egemen sınıfların eseri bu tabloya en önemli rengi ulusal sorunun verdiği açıktır. Değil rejimin aktörleri, hemen her politik kesim ve öznenin doğrudan etkilendiği Kürt sorunu, Ulusal Hareket’in yürüttüğü savaş ve direniş sayesinde ekonomiden, politikaya sosyal yaşamdan diplomasiye bütün alanları kuşatmış ve derinlemesine etkili olmaya başlamıştır.

“Katillerden hesap soruncaya kadar...”

İstanbul: Halka dönük saldırı ve katliamlarla örülmüş TC devletinin kanlı tarihi aynı zamanda direnişler tarihidir. **Çorum, Maraş, Sivas**'ta Alevi kitlelerin kıymına yönelik katliamların devamsı niteliğinde olan Gazi Mahallesi'ndeki katliam ve direniş yanıyla bu tarihin acı ve önemli örneklerinden biridir.

Devrimci ve demokrat kesimin yoğun olarak yaşadığı mahallelerden olan Gazi Mahallesi, 12 Mart 1995 tarihinde güne

kanlı saldırılarla uyandı. Kahvehaneler taranmış, emekçiler öldürülmüş ve ağır yaralıların olduğu haberlerinin duyulmasının bomba etkisi yarattığı mahallede, mahalle sakinleri kadını-erkeği, yaşlısı-genci sokaklara düşerek katillerin peşine düşmüştü. Saldırı haberinin ulaştığı tüm bölgelerden duyarlı devrimci ve demokratlar Gazi Mahallesi halkına destek vermek ve katillerden hesap sormak için mahalleye akın ettiler. Günler süren saldırı, katliam ve direniş sonucunda ağır bedeller ödendi, kaybedilmeyecek değerler yaratıldı. 17 kişinin katledildiği saldırıya yanıt veren 1 Mayıs Mahallesi'nde de 5 kişi yaşamını yitirdi.

Kontrgerillanın yaptığı herkes tarafından bilinen katliamın failleri olayın üzerinden 16 yıl geçmesine rağmen adalet önüne çıkarılmadı. 16 yıldır adalet arayışını sürdüren aileler ve devrimciler, 12 Mart 2011 tarihinde her yıl olduğu gibi Eski Karakol önünde toplanarak **“Katil devlet hesap verecek”** sloganını haykırdı. Halk Cephesi, 12 Mart Emek Barış Özgürlük Platformu (ESP, BDP, EMEP, ÖDP, SDP, SP, TÖP, TÖH, SODAP, ÖDAH) ve Gazi 12 Mart Platformu (Partizan, BDSP, DHF, Kaldıraç, Alınteri, Müca-

dele Birliği, Devrimci Hareket, Proleter Devrimci Duruş) olarak üç ayrı yürüyüş ve anma gerçekleştirildi.

Saat 10.00'da toplanmaya başlayan **Gazi 12 Mart Platformu** öğlen saatlerinde Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. **“Halkımız saflara hesap sormaya”**, **“Bedel ödedik bedel ödeteceğiz”**, **“Anaların öfkesi katilleri boğacak”**, **“Gazi faşizme mezar olacak”** vb. sloganların atıldığı yürüyüşte sık sık marş söyleyen kitlenin katılımı önceki yıllara oranla oldukça fazlaydı. **“Gazi'nin katili faşist TC devleti-TKP/ML”** pankartının asıldığı mahallede MLKP, TİKB, TKEP/L vd. örgütlerin pankartlarının da mahallede asılı olduğu görüldü. Esnafın kepenk kapattığı, mahallelinin alkışlarla destek verdiği yürüyüş, mezarlıkta yapılan saygı duruşu, basın açıklaması ve söylenen marşlarla son buldu.

Gazi katliamı ve direnişinin tarihsel açıdan önemini öne çıkarttığı, katliamın unutturulmak istenmesine dair yapılan tüm müdahalelere karşı set olunması çağrılarının yapıldığı anmada Partizan **“Gazi şehitleri ölümsüzdür”**, **“Gazi'nin direniş ruhuyla mücadeleye, örgütlenmeye”** pankartlarını açtı.

12 Mart'ta Sokağa!

12 Mart katliamını anmak ve 12 Mart'ta yapılacak yürüyüşe Gazi halkını çağırarak amaçlı Gazi 12 Mart Platformu tarafından bir etkinlik düzenlendi.

10 Mart günü saat 17.00'de Gazi Dört-yol'da biraraya gelen Platform bileşenleri sesli ajitasyon ve müzik dinletisi gerçekleştirdi. Çağrının ar-

dından saat:19.00'da Eski Karakol önünde Gazi katliamını anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonun ardından Grup Emeğe Ezgi, Grup İsyana Ateşi, Grup Adalılar türküsü ve marşlarını seslendirdi. Saat 20.00'de yürüyüşe başlayan kitle **“Gazi şehitleri ölümsüzdür”**, **“Yaşasın devrimci dayanışma”** sloganları eşliğinde Gazi Cemevine kadar yürüdü.

1 Mayıs Mahallesi

1 Mayıs Ma-

hallesi 15 Mart Platformu 13 Mart günü Gazi ve Ümraniye katliamının hesabını sormak için mahallede yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 10.00'da mezar ziyareti yapan şehit aileleri ve platform, ziyaretin ardından cemevine geçti. Ardından sloganlarla yürüyüşe geçildi. Son durakta basın açıklaması yapıldıktan sonra şehit aileleri 30 Ağustos İlköğretim Okulu'nun önüne 15 Mart günü şehit düşenlerin resimlerini astı ve karanfil bıraktı.

ERZİNCAN

Erzincan'da bir araya gelen aralarında **BDP, DYG, PSAKD, Eğitim-Sen, Gençlik Derneği** ve Partizan temsilcilerinin bulunduğu çok sayıda kişi Gazi, Halepçe, Qamişlo ve Beyazıt katliamlarını, bir eylemle protesto etti.

Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelen kitle **“Dün Halepçe bugün kelepçe”**, **“Sessiz çılgın”**, **“Halepçe'yi unutma, unutturma”**, **“Edi bese”**, **“El kelepçe, kol kelepçe, unutmam seni Halepçe”**, **“Gazi'yi unutmadık unutturmayacağız”**, **“Beyazıt'ı unutmadık, unutturmayacağız”** ve **“Yaşasın Ümraniye direnişimiz”** dövizleri ile KCK'den tutuklu bulunan BDP'li belediye başkanlarının posterlerini taşıdı.

“Halka Halepçe iradeye kelepçe”, **“Halepçe'yi unutma unutturma”** ve **“Yaşasın devrimci dayanışmamız”** sloganlarını attı. Polis etraftan eyleme katılma isteyen kitleye engel oldu. Ağırlıklı olarak gençlerin yer aldığı açıklamada, katliamların binlerce insanın öldürülmesinden ibaret olmadığına vurgu yapılarak, katliamların toplum üzerinde büyük tahribat yarattığına dikkat çekildi. Açıklamadan sonra Erzincan Üniversitesi'nde okuyan DYG üyeleri bir hafta boyunca siyah kurdele takacaklarını belirttiler.

ANKARA

İHD Ankara Şubesi,

12 Mart Darbesi ve Gazi Katliamı yıldönümüne ilişkin Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptı. **“12 Mart'ları unutmadık”** pankartı açılırken kitle sık sık, **“Katiller bulunsun hesap sorulsun”**, **“Yaşasın halkların kardeşliği”**, **“İnsanlık onuru işkenceyi yenecek”** sloganlarını attı.

Açıklamayı yapan İHD Ankara Şube Başkanı **Gökçe Otlu**, 12 Mart 1971 tarihinde “ülkeyi koruma” adı altında yönetime el konularak gerçekleştirilen darbe nedeniyle binlerce insanın ülkesini terk ettiğini ve binlercesinin tutuklandığını hatırlattı. 12 Mart 1995 tarihinde ise İstanbul Gazi Mahallesi'nde 3 kahvehane ve bir işyerinin otomatik silahlarla tarandı-

ğın kaydeden Otlu, TEM'e bağlı bir polisin halkın üzerine ateş ederken görüntülendiğini, olaylarda 22 kişinin yaşamını yitirdiğini söyledi.

Katliamı gerçekleştirenlerin hala yargılanmadığını hatırlatan Otlu, **“Sadece 2 polise ceza verildi. Oysa Susurluk davasında adı geçen özel hareketçi polisler Ayhan Çarkın ve Oğuz Yorulmaz'ın katliamda orada olduğunu kanıtlayan görüntüler vardı. Fakat yıllar sonra itiraflar geldi. Yine devlet iyi çocuklarını korudu”** şeklinde konuştu.

Oğuz Yılmaz adlı polisin annesi Nuran Yorulmaz'ın **“Oğlum devlet adına 93-94 cinayet işledim dedi. Ben oğlumun memur verdim, çete yaptılar”** dediğini hatırlatan Otlu, **“Eğer 12 Mart darbesiyle hesaplaşılabilsedik ne Gazi Katliamları olacaktı ne de yaşanan diğer tüm katliamlar olurdu”** dedi.

İHD Genel Başkanı **Öztürk Türkdoğan** ise, ifade ve örgütlenme özgürlüğünü kullananların yargılandığını, fakat devlet içerisindeki çetelerin, katliamcılarının ve darbecilerin hala yargılanmadığını belirtti.

DİHA muhabiri 10 aydır tutuklu

H. Merkezi: Hakkari'de 9 Haziran'da yapılan baskınlarda 11 BDP yöneticisiyle birlikte gözaltına alınarak tutuklanan DİHA muhabiri Hamdiye Çiftçi'nin tutuklanmasının üzerinden 10 ay geçmesine rağmen, halen iddianamesi hazırlanmadı.

Hakkari kent merkezinde 9 Haziran 2010'da evlere yapılan baskınlar sonucu gözaltına alınan ve daha sonra çıkarıldığı mahkemeye tutuklanarak Bitlis E Tipi Hapishane'ye gönderilen Çiftçi'nin tutuklanmasının üzerinden 10 ay geçmesine rağmen halen iddianamesi hazırlanmadı. Av. Fahri Timur tarafından Çiftçi'nin tutukluluk haline yapılan 3 itiraz başvurusu ise, Van Ağır Ceza Mahkemesi Nöbetçi Hakimliği tarafından reddedildi.

Hüznün yoldaşları Galatasaray'da

310. Hafta

Bu hafta 1984 yılında İstanbul'da gözaltına kaybedilen **Maksut Tepeli**'nin akıbeti soruldu. Cumartesi insanlarından **Seza Mis** tarafından yapılan açıklamada, katillere yargı yolunun açılmadığı belirtildi.

Seza Mis'in ardından söz alan Tepeli'nin eşi **Şehriban Tepeli** ise, uzun yıllardır Hollanda'da yaşamak zorunda kalması nedeniyle eylemlere katılmadığını, ama her hafta eşinin akıbetini soran annelere teşekkür ettiğini söyledi.

311. Hafta

Öfkelerini ve hüznünü meydanlara taşıyan aileler göz yaşlarıyla faillerin yargılanmasını talep ettiler. Bu hafta kayıp yakınları adına açıklamayı gözaltında katledilen **Metin Göktepe**'nin kardeşi **Meryem Göktepe** yaptı. Göktepe yıllardır isimleri teşhir edilen katillerin bir türlü yargılanmadığını belirtti.

Öfkelerini ve hüznünü meydanlara taşıyan aileler göz yaşlarıyla faillerin yargılanmasını talep ettiler.

Hediye'ye sözümüz var!

Hediye 1 Mayıs 1975'te Mardin - Dargeçit doğumlu. 1994'te mayın sonucu her iki gözünü de kaybetti. Aynı yıl yaralı halde gözaltına alındı. Erzurum, Sakarya, Çanakkale ve Ümraniye Cezaevlerinde kaldı. 9 Şubat 2000'de tahliye oldu. Dışarıda kaldığı sürede kendi hayatını kurmaya çalıştı. Okul okudu, sekreterlik yaptı. İstanbul'da ev tuttu. Yeğenleriyle orada yaşamaya başladı. Ta ki 23 Nisan 2007'ye kadar. Yeniden gözaltına alındı. O sırada yeğenleriyle lokantada yemek yemeye gidiyordu. Basına bombacı diye lanse edildi. 18 yıl ceza kesildi. Hediye şu an Bakırköy Kadın Cezaevinde.

Şimdi göğüs kanseri. Sağ göğsünde kanserli hücreler çoğalmakta. Hediye zaten karanlıklar içinde. Onu cezaevinde tutmak ikinci bir karanlık dünyaya mahkum etmektir. Hediye'ye özgürlüğünü geri vermek için herkesin bir sözü olmalı.

Evet, değerli dostlar; Hediye'nin hayat hikayesi bu... İçerden dışarıya yazmak zorlaşır çoğu zaman. Hele söz konusu yanı başında hayatın bütün acımasızlığına karşı yaşama tutunan bir arkadaşı olunca insan yazamıyor. Dileğim odur ki, Hediye'ye bir an önce özgürlüğünü geri vermek için konuşan diller, yan yana çoğalan sözler birleşir. Hediye'ye sözlerimizle, duyarlılığımızla özgürlüğü verebiliriz.

Tüm dostlara şimdiden duyarlılıklarından dolayı teşekkür ediyor, selam ve saygılarımızı yolluyorum.

(Hediye Aksoy ile ilgili bilgi avukatı Metin Florinalı'dan öğrenebilir.)

Sona Mengütay
Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi - 28 Şubat 2011

Özgür Gelecek hapishanelere yasak!

H. Merkezi: Beşinci sayısını çıkardığımız gazetemiz Özgür Gelecek'in hapishanedeki Tutsak Partizanlara ve abonelere ulaşımı keyfi biçimde engelleniyor. Birçok hapishaneden elimize ulaşan mektuplarda tutsaklar gazetemizin çeşitli gerekçelerle kendilerine verilmediğini ve suç duyurusunda bulduklarını belirtiyorlar. Son olarak Edirne F Tipi'nden bize yazan Tutsak Partizanlar, ÖG'nin birinci sayısını dışarıda hiçbir sayısını alamadıklarını belirttiler.

Ayrıca YDG dergisinin de Şubat sayısına yasak konulduğunu eklediler.

"Adli Tıp Kurumu ölümlere sessiz kalıyor"

İstanbul: İHD Genel Merkezi, hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek amacıyla 11 Mart'ta Kızılay YKM önünden Adalet Bakanlığı'na kadar yürüyüş düzenledi. İHD yöneticilerinin yanı sıra, BDP Şırnak Milletvekili **Hasip Kaplan**, SES Genel Başkanı **Bedriye Yorgun**, Eğitim-Sen Genel Sekreteri **Mehmet Bozgeyik** ve tutsak yakınlarının katıldığı yürüyüş sırasında, "Ölümlere sessiz kalmayacağız ağır hasta mahpuslar serbest bırakılsın" pankartı açıldı. Yürüyüşün ardından açıklama yapan İHD Genel Başkanı **Öztürk Türkoğlan**, hapishanelerde doluluk oranlarının hasta tutsakları etkilediğine dikkat çekerek, Adalet Bakanlığı verilerine göre, 2010 yılında 161 mahpusun hastalığı nedeniyle hayatını kaybettiğini vurguladı. Türkoğlan, "Bunun dışında 213 mahpus normal yollarla yaşamını yitirmiş, 38 mahpus intihar sonucu yaşamını yitirmiş, 1 mahpus diğer mahpuslar tarafından öldürülmüş olup, toplam 413 mahpus yaşamını yitirmiştir. Adalet Bakanlığı bü-

rokrasisinin ve özellikle de Adli Tıp Kurumu'nun ölümlere seyirci kaldığını göstermektedir" dedi.

BDP Şırnak Milletvekili **Hasip Kaplan** ise utanılması gereken bir tablo ile karşı karşıya olduklarını belirterek, "Yaşam hakkı en temel hak, ancak bunun engellenmesi bir utançtır. O kadar soru önergesi veriyoruz ancak paslanmış vicdanlar harekete geçmiyor. Bunun sorumlusu 3 kişi var. Bunlar Adalet Bakanı, Başbakan ve Cumhurbaşkanı" dedi.

Tutsak yakınlarının da söz alarak yakınlarının durumuna dikkat çektiği açıklamada İHD, hasta tutsakların durumuna ilişkin çözüm önerilerinin de yer aldığı bir rapor sundu. 8 maddelik çözüm önerilerinin içinde yer alanlardan bazıları şunlar;

"- Cumhurbaşkanlığının özel af niteliğinde cezanın kaldırılması ile ilgili prosedüründe değişiklik yapılmalıdır.

- Bu prosedürde Adli Tıp Kurumu dev-

reden çıkarılmalı, tam teşekküllü devlet hastanelerinin verecekleri raporlar yeterli görülmelidir.

- Hapishanelerdeki tecrit kaldırılmalıdır.
- Geçtiğimiz günlerde TBMM tarafından onaylanan İşkenceye Karşı Sözleşmenin seçmeli protokolü uyarınca 1 yıl içerisinde oluşturulması öngörülen ulusal önleme mekanizmasının sivil toplum ve demokratik kitle örgütlerinden oluşması sağlanmalıdır.

- Hapishane İzleme Kurulunu oluşturan sivil ve demokratik kurumların hapishaneleri denetlemesinin önündeki engeller kaldırılmalıdır."

Genelkurmay 19 Aralık katliamının belgelerini vermiyor!

İstanbul: Bilindiği gibi 19 Aralık 2000 tarihinde Bayrampaşa Hapishanesi'nde 12 kişinin katledilmesiyle ilgili ancak 10 yıl sonra, operasyona katılan askerlere dava açılabilmişti. 23 Kasım 2010 tarihinde biri astsubay ve 38 askerin yargılandığı ilk duruşmada Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin istediği ve Hilmi Çolak'ın soruşturma sırasında alınan ilk ifadesini içeren belgeleri, Genelkurmay Başkanlığı göndermedi. Askeri yetkililerin mahkemeye gönderdiği ifadenin kendisine ait olmadığını söyleyen yargılanan erlerden Hilmi Çolak; "İfadenin altında bulunan imza da benim elimden çıkmadı" demişti.

Jandarmadan gelecek ifade tutağında bulunan imza ile Çolak'tan alınan imzanın karşılaştırılması için bilirkişi görevlendiren mahkeme, Malkara İlçe Jandarma Komutanlığı'na başvurarak ifadenin aslını istedi. Mahkeme Bayrampaşa Hapishanesi'ne yapılan operasyonun planlarının da gönderilmesini talep etti. Ancak Jandarma Genel Komutanlığı mahkemeye, "Bakır-

köy 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 07 Aralık 2010 tarihli yazısında sanık Hilmi Çolak'ın 02.04.2006 tarihinde Malkara İlçe Jandarma Komutanlığı'nda alınan ifadesinin aslının gön-

derilmesi istenmiştir. Malkara İlçe J.K.lığı arşiv kısmında yapılan araştırma ve inceleme sonunda Hilmi Çolak'a ait ifadenin aslının bulunmadığı tespit edilmiş olup, iş bu tutanak müştereken hazır bulunanlarca imza altına alınmıştır" yanıtını verdi. Soruşturma aşamasında verdikleri ifadeyi değiştiren askerlerin "Bayrampaşa Cezaevine gitmedik, Ümraniye'de görev aldık" demeleri üzerine mahkemenin istediği hapishanelere yönelik operasyon planı da verilmedi. Jandarma Genel Komutanlığı, özel müdahale planına ilişkin bilginin olmadığını iddia ederek, yargılanan erlerin Ümraniye Hapishanesi'nde görev aldıklarını iddia etti.

Katliamda yaşamını yitiren tutsakların avukatlarından Oya Aslan ise askerlerden gelen cevapta çelişkili ifadelerin yer aldığını söyleyerek, "Jandarma cevabında, Bayrampaşa'ya müdahale planının olmadığını söylüyor ama erlerin nerede görev yaptığını biliyor. Bu nasıl bir çelişki-dir?" şeklinde konuştu.

"Ağabeyim ölüme terk ediliyor"

İstanbul: 1999 yılında Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesini protesto etmek amacıyla kendini yakan, ancak arkadaşları tarafından kurtarılan **İdris Çalışkan**'ın tedavisi 12 yıldır yapılmadı. Hasan Çalışkan, abisinin yaşadığı sağlık sorunlarının, aradan geçen 12 yıla karşın devam ettiğini söyleyerek yaşamını tek başına sürdüremeyeceğine dikkat çekti. Çalışkan, "Ağabeyimin göğsü, boğazı, kolları ve yüzü yandı. Olaydan hemen sonra Yozgat Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Ancak orada ranzasına zincirle bağlandı. Orada ağabeyime tedavi yapıyoruz diye işkence yaptılar" dedi. Ankara'da da tedavisinin

yapılmaması üzerine 2005 yılında Bolu F Tipi Hapishane'ye gönderildiğini ancak burada da tedavisinin yapılmadığını ve tekrar Ankara'ya gönderildiğini belirtti. İdris Çalışkan'ın Ankara'da muayene sırasında kelepçenin açılmamasını protesto edip doktora; "Ben hayvan değilim insanım, böyle tedavi kabul etmiyorum" deyince yeniden Bolu'ya gönderildiğini söyleyen Çalışkan, İHD'ye başvurduklarını ve girişimleri üzerine abisinin Ocak ayında yeniden Ankara'ya getirildiğini, ancak sadece burnundaki kemiklere müdahale edilerek Sincan F Tipi Hapishane'ye gönderildiğini kaydetti.

"Tutuklu gazetecilere özgürlük!"

Bursa: İHD Bursa Şubesinin her cumartesi yaptığı eylemlerinin bu haftaki gündemi, tutuklu gazetecilere ilişkindi. Devrimci ve sosyalist basın çalışanları adına Bursa temsilcimiz **Hüseyin Camkiran** basın metnini okudu. Camkiran metinde, "Halkımızı aldatmak için onlarca açılım safsataları, yüzüne taktığı demokrasi maskesi ile 'ileri demokrasi' naraları atan AKP hükümeti utanmadan '8 yıllık iktidarımız boyunca sesini kısıtığımız tek bir yayın organı yok!' diyebilmektedir. Bu 8 yıllık süre içerisinde ne olduğunu biz açıklayabiliriz. Özgür Gündem gazetesi defalarca kapatıldı ve çalışanları tutuklandı, Azadiya Welat, İşçi-Köylü, Atılım, Yürüyüş, Halkın Günlüğü, Kızıl Bayrak gazetesi gibi devrimci, yurtsever basın kapatıldı, gazeteleri toplatıldı, onlarca çalışması gözaltına alındı ve tutuklan-

dı. Son günlerde Soner Yalçın, Ahmet Şık, Nedim Şener'in tutuklanması olaylarının ardından burjuva basın 'Türkiye'de basın özgürlüğü var mı, yok mu?' tartışması yürütüyor. Biri bize söylesin; ilk defa mı bu ülkede gazeteciler tutuklanıyor?" dedi.

İHD Bursa Şube Başkanı **Mustafa Yağcı** da yaptığı açıklamada "56 gazetecinin tutuklanması ile hedeflenen sadece tutuklananların özgürlüklerinin kısıtlanması değildir; tehdit hepimizdir, hedeflenen tüm Türkiye toplumunun özgürlüğüdür, korkutulmasıdır" dedi.

O DUVAR, DUVARINIZ VIZ GELİR BİZE VİZ!

Gözlerindeki tozu sildi yavaşça. Epeyce yorulmuştu. Emeklemekten sırtı ağrımış, dizleri kanamıştı. Arkasına baktı. Hepsisi de onun gibiydi. Toza, toprağa bulanmışlardı. İçeriye aydınlatmak için çektikleri elektrik, ortamı iyice ısıtıyor, bu da terlemelerine neden oluyordu. İçerisinin havasızlığı da işin cabasıydı. Köstebek deliğini andıran bu yerden yaptıkları zorunlu seyahate karşın hepsinde büyük bir heyecan vardı. Gözleri ışıltılı parlardı. Emekleyerek attıkları her adımda tarih defterine silinmeyecek izler de bıraktıklarının farkındaydılar. Tam 36 metre sürünmüşlerdi. Yavaşça arkasına döndü, daha doğrusu döner gibi yaptı. **“Sessiz olalım yoldaşlar, artık yolculuğumuzun sonuna geldik.”** Kalabalıklardı, bu söylediklerini yalnızca hemen arkasındaki duyabiliyordu. Fısıltı gazetesinin marifeti ile katarın sonuna kadar iletilmişti bu cümleler.

Herkes nefesini tutmuş birazdan yaşanacaklara odaklanmıştı. Büyük bir emekle, ilmik ilmik örmüşlerdi bu güzer-gahu. Elleri parmak büyüklüğünde bir eğe vardı. İğneyle kuyu kazmak deyiminin ne anlama geldiğini yaşayarak öğrenmişlerdi bu süreçte. Yavaşça kafasını kaldırdı, delikten havanın serinliğini duymuştu teninde.

Rüzgar esiyordu ılık çalarak. Gözleri bir süre gördüklerini algılayamadı. Bu, bir anda ortam değiştirmesinden daha çok yaşadıklarına inanamamasındandı. Başını göğe kaldırdı. Uzakta parlayan yıldızları gördü. **“Nasıl da aydınlatıyor, karanlığı nasıl da yırtıyor, bizim kızıl yıldızımız gibi”** diye düşündü. Benzetmesi hoşuna gitti. İçinde fırtınalar kopuyordu. Heyecandan öylece donakalmış, yürüyemiyordu. Gözleri hala yıldızlardaydı. Öteden beri yıldızlara vurgundu. Çok şey anlatırdı yıldızlar. Gözleri yıldızlarda, derinlere daldı...

Zemheriye inat kardelenler...

12 Eylül öncesiydi. İsyen rüzgarları toplumun tüm kesimlerini sarmış, kıvılcım yangına dönüşmüştü. Kısa süre içinde milyonlarca insan politize olmuş, meydanlar slogan sesleriyle inliyordu. Hemen herkes kendini bir siyasi düşüncede ifade ediyor, sokaklar ve kahveler aklımıza gelebilecek her yer keskin politik tartışmalara ev sahipliği yapıyordu. Rüzgar; işçilerin, emekçilerin yüreğindeki ateşi alazlıyor, yangın gün geçtikçe büyüyordu. Her gün bir yerden eylem, grev, direniş haberleri geliyor devrimci önderler çocukların hayallerini süslüyordu.

Toplumun tüm kesimlerinde bir arayış ve devrimcilere yönelim vardı. Faşistlerin saldırı ve katliamları bu süreci daha da hızlandırıyordu. O da diğer birçok yoldaşı gibi bu atmosferden etkilenmiş, devrimci düşüncelere sempati duymaya başlamıştı. Henüz 15'inde bile değildi. Birçok yaşıtı ile ülkenin sosyo-ekonomik yapısını, devrimin yolunu, mücadele yöntemlerini tartışıyor, bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu. İşte tam bu sırada tanışmıştı o yıldızla. Duvar üstünde, sade ancak etkileyici bir şekilde ona gülümsüyordu. Sonra her şey çok hızlı ilerlemeye başladı. Zaman randevusuna geç kalmış bir insan gibi acele ediyordu sanki. Mücadelenin güzel duyguları ve yoldaş iklimi farkında olmadan sarıvermişti onu.

Artık o da bir Partizan'dı. Yoğun bir koşuşturma içindeydi artık. Yönünü belirlemiş hedefe doğru yol alıyordu. İşte böyle bir zamanda Eylül karanlığı, bir karabasan gibi çöktü üzerine tüm ülkenin. Sokak başları tutulmuş, zebaniler her yerde devrimci avına çıkmışlardı. On binlerce insan hapisanelere doldurulmuş; işkence ve zulüm yaşamın sıradanlığı içinde kendine yer bulmuştu.

Umut, düşmanın kuşatması altındaydı artık. Dalları kırılmış, budanmıştı. Egemenler, bu saldırıya paralel yoğun bir propaganda yürütmüş, yığınların bilincinde büyük yaralar açmıştı. Güvensizlik, ihanet tohumları serpilmişti kitlelerin yüreğine. Şimdi artık kendisinin de ikamet ettiği hapisaneler, çatışmanın en önemli odaklarından biri haline gelmişti. Sağmalcılar, Sultanahmet, Davutpaşa ve

Metris... 12 Eylül'ün generalleri “bitirdik”, “yok ettik” deseler de direniş ateşleri, zindanlarda ve de kırlarda yanmaya devam ediyordu. Bir avuç kalsalar da direnişçiler, düşmana meydan okuyor, cuntanın karanlık duvarlarını tuğla tuğla söküyordu. Duvar, elbette yıkılacaktı. Metris, bu duvara en güçlü darbelerin indirildiği mekanlardandı. Partizanlar, devrimci tutsaklar; baskı, işkence ve katliamlara karşın direniş bayrağını yere düşürmemekte ısrarlıydı. Çelik bir kere suyu almış, unutmuyacaktı. Cuntanın yaptırımlarını bir bütün olarak yaşama geçiremediği az sayıdaki hapisanelerden biriydi Metris. Zaman içinde de Cuntaya karşı bir direniş odağı haline geldi. Düşman, çok kapsamlı yüklenmiş, en iyi kadrolarını buraya getirmiş yine de sonuca ulaşmamıştı. O da, bu direniş kafilesinin içindeydi. Defalarca ölümün solğunu hissetmiş, ağır işkencelere uğramıştı. Yine de sevdasına ulaşmamıştı

vampirler. Direniş, demiri tava getiren ateş misali tutsakların bilincini düşmanın tüm saldırılarından korumuştur.

12 Eylül Cuntası'na tokat!

Ağır adımlarla yürüyorlardı. Ses çıkarmamaya özen göstererek tarlalardan yol alıyorlardı. Meriç, olanca hırçınlığı ile akıyordu. Karşıya geçeceklerdi, Avrupa'ya geçecek bir süre burada kalacaklardı. Yıldızlara daldığı o ilk gecenin üstünden epeyce zaman geçmişti. Gazeteler **“Metris'ten büyük firar”** manşetleri ile vermişlerdi eylemlerini. Hani gururlanmadı dese yalan olacaktı. Ülke gündemine abartısız bomba gibi düşmüştü firarları. Az da değil tam 29 tutsak, devletin **“üstünden kuş bile uçamaz”** dediği yerden firar etmişti. Kuşlara da yasak koymuşlar diye içten içe gülüyordu şimdi.

Düşündükçe partisine olan güveni artıyordu. Eylemin içerde ve dışarıda koordine edilmesinde, tutsakların saklanmasında çok iyi çalışılmıştı. Hem de tüm bunlar **“her şey bitti”** duygularının henüz canlı olduğu bir süreçte partinin önderliğinde, sabırla örgütlenmişti. Eylemi duyar duymaz Turgut Özal, Basın Danışmanı Can Pulak aracılığı ile açıklama yapmıştı: **“Devletimiz güçlüdür.”** Nasıl komik gelmişti bu açıklama.

Bir yoldaşının dediği gibi tam da **“12 Eylül'e gol atmışlardı.”** İçişleri Bakanı Mustafa Kalemlî, Federal Almanya gezisini apar topar yarıda kesmiş, hemen ülkeye dönmüştü. Gelir gelmez Atatürk Havalimanı'nda 1. Ordu Komutanı Orgeneral Doğan Güreş ve İstanbul Emniyet Müdürü Ünal Erkan'la olağanüstü bir toplantı yapmıştı. 67 ilin emniyet müdürlüklerine haber verildiği, **“TİKKO'cu avına”** çıkıldığı düşen haberlerdendi.

Çalırların arasından yürürken geçmişe daldı yine. Proletarya Partisi'nin sürekli gündemde tuttuğu firar düşüncesinin nasıl şekillendiğini hatırladı. Özgür ve Umut'u anımsadı. Hapishane idaresi tam 45 gün boyunca iki yoldaşının yerine koydukları bu kuklaları saymıştı. Dört kez kıl payıyla yakalanmaktan kurtulmuşlardı. Dev-Yol, TDKP ve Partizan Yolu örgütleriyle birlikte süreci nasıl ördüklerini hatırladı. 24 saat boyunca iki kişi tünelde iğne ile kuyu kazıyordu. Devrimci yaratıcılıklarını düşündü. Çıkan toprağı gizlemek için tavandan söktükleri lambadan, tavan arasına toprağı top top yaparak atışlarını. Devlet, firardan uzun bir süre sonra bile çıkan toprağın nasıl saklandığını bulamamıştı. Tünelden çıkışlarını 4-5 saat boyunca askeriyenin

ortasından sürünerek yol alışlarını.

Yeniden yıldıza döndü yüzünü. Yıldız ona hep yoldaşlarını hatırlatıyordu. Ne de güzel yapmışlardı o pankartı. Mehmet Zeki Şerit'i düşündü. Tünele kocaman asmışlardı; **“Yoldaşlar bu yola feda ise canımız kesindir zaferimiz susmasın silahlarımız.”**

Kızıl yıldızın izinde!

Şimdi bir tepenin üstünde karşıda uzanan dağlara bakıyordu. Elinde dürbünü doğanın güzelliğini seyre durmuştu. Kısa bir mola vermişlerdi. Karşıda mağrur yükselen Munzur'a baktı. Hem kış hem yaz nasıl böyle görkemli olabiliyor diye düşündü. Hava kararmak üzereydi. Birazdan yine o çok sevdiği yıldızını görecekti, hasret giderecekti. Zindanlardan sonra dağların özgür dünyası ona çok iyi gelmişti. Gerçi zindanlarda da özgürdü ama dağlarda olmak bir başkaydı. Elinde keleşle kendini çok güçlü hissediyordu. Yakalanan yoldaşlarını hatırladı, içi sıkıldı, üzüldü. **“Kavga hata affetmiyor”** diye geçirdi içinden. Firarın üzerinden uzun bir süre geçmişti. Artık yoldaşlarıyla, gerillalarla birlikte patikaları adımlıyordu. Sayıları giderek artıyordu. Zeheri sona ermiş bahar ilk işaretlerini vermişti. Gelecek, ölümü menziline alarak yürüyenlerin olacaktı. 12 Eylül'ün karanlık duvarlarını düşündü. Sonrada tünelin girişine astıkları pankartı; **“O duvar duvarınız viz gelir bize viz!”**

Hava kararmış, yıldız gökyüzündeki yerine yerleşmiş, yine ona gülümsüyor, yol gösteriyordu...

Tarihten kısa kısa...

► **22 Mart 1992:** Türkiye'de toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşma sağlanamayınca Belediye-İş Sendikası'na bağlı 34 bin işçi bir günlük iş bırakma eylemi yaptı.

► **22 Mart 1978:** 1971'de İstanbul Maltepe'de Hüseyin Cevahir'i vuran emekli Deniz Yarbayı Cihaner Erdeniz Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birlikleri (MLSPB) tarafından 23 Haziran 1978'de dükkanında cezalandırıldı.

► **23 Mart 1990:** Cizre'de binlerce kişi yürüyüş yaptı

► **26 Mart 1995:** Yozgat Sorgun'da özel bir şirkete ait kömür ocağında grizu patlaması sonucu 37 işçi öldü, 10 işçi yaralandı.

Evrensel Bakış

Libya isyanı ve emperyalist işgal hazırlığı

Mağrip kalkışmasının son ve en kanlı halkası Libya, emperyalist bir işgal tehdidiyle karşı karşıya... Petrolden alınacak payın ülkenin geleceğini belirleyen başlıca husus olduğu Libya'da isyanın şekillenmesi de petrolün paylaşımı doğrultusunda olmaktadır. Keza Bingazi'den isyana öncülük eden aşiretler Kadadfa aşiretine rakip en büyük iki aşiretti. İsyanın henüz ilk günlerinde, yaptığı tehdit konuşmasında Kaddafi kolay pes etmeyeceğini ifade etmişti. Şehir ve kasabaların gün içerisinde bile el değiştirdiği bu günlerde Kaddafi halka kurşun yağdırmaktan geri durmayan pervasızlığını sergilemeye devam ediyor.

Hâlihazırda süren çatışmalarda isyancı aşiretlerin emperyalizm tarafından silahlandırıldığı söyleniyor. Geçtiğimiz günlerde İngiltere Başbakanı David Cameron, açık açık isyancıların silahlandırılması gerektiğini söylemiş de, bu öneri görünüşte diğer emperyalist liderlerden destek alamadı. Emperyalizmin isyancıları silahlandırmak için kimseden emir almayacağı, ya da bunun için bir şeffaflık göstermeye lüzum görmeyeceği yakın tarih malumatıyla açıktır.

Halka yıllardır uygulanan zulmü bugüne kadar es geçen emperyalizmin bugün dikkat kesilip "yaptırım" seçeneklerini masaya yatırmasının tek nedeni Afrika'nın en zengin petrol rezervleridir. Halkı umursamadıklarını ifadeye gerek olmasa da, Bahreyn'de süren protesto gösterilerine açılan ateşin İngiliz silahlarından çıktığını hatırlamakta fayda var. Oradaki katliamlara karşı sessizler. Kaddafi'ye ses çıkarmaları müsait bir fırsatın doğmuş olmasıyla açıklanabilir. Kaddafi'nin şimdiye kadar çıkardığı "arızalar" ise zaten uzun zamandır ambargo ve sair yaptırımlarla kontrol altına alınmıştır. Tek arıza Kaddafi'nin megalomanik davranışlarıdır, onu da tolerans kapsamına almamak için hiçbir sebep yoktur.

Riyakârlıkta sınır tanımayan emperyalizmin temsilcileri Kaddafi'nin Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde yargılanması gerektiğini söylüyorlar. Oysa büyük ağabey ABD bu mahkemeyi tanımak için bir neden görememektedir. Ne de olsa dünyanın dört bir tarafında gerçekleştirilen katliamlarda ABD'nin doğrudan ya da dolaylı olarak parmağı var.

Libya'ya doğrudan müdahale seçeneğini tartışıp karar alan NATO'nun askeri müdahaleye hazır olduğu açıklandı. Ancak bunun için işgale meşruiyet kazandırmak için Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin onayı bekleniyor. Kendilerinde nasıl böyle bir hakkı bulduklarına dair tek izahat yok. Buna ihtiyaçları da yok. Şekilsiz ve bilinçsiz addettikleri kitlelerin yarın daha ciddi bir kararlılıkla karşılarına çıkacak olması en büyük kaygıları. Bu yüzden, en başından nereye gideceği tam olarak belli olmayan bir isyanın ellerinin arasından kayıp gitmesini istemiyorlar.

İsyancıların emperyalizmle doğrudan ilişkisini ortaya serecek bulgular bugün itibarıyla gözüküyor. İsyan liderleri veya Bingazi'de kurulmuş Geçici Konsey üyeleri dünya basınına verdiği demeçlerde bilhassa Avrupa Birliği'nden uçuşa yasaklı bölge oluşturulması kararı almalarını talep ediyorlar. Yabancı bir askeri müdahaleye ilişkin olarak da haliyle, buna kesinlikle karşı olduklarını belirtiyorlar.

Akdeniz'deki donanma gemilerini Libya sınırlarına doğru harekete geçiren ABD adına Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, BM kararının zorunluluğundan bahsederken ABD'nin tek başına müdahalesinin kestirilemeyen sonuçları olabileceğinden bahisle böyle bir şey girişmeyeceklerini söyledi. Muhafif güçlerle ilişkilenenin önemine dikkat çeken Clinton, Mısır ziyaretinde muhalefet temsilcileriyle buluşacağını açıklamakta bir beis görmemişti. Bu ilişkilenenin düzey ve biçimini Irak'taki kukla devletin varlığından anlamak mümkün. Geçtiğimiz günlerde Irak'taki protestoculara ateş açılarak onlarcasını katleden Irak kukla devletinin koruyucusu olan ABD'nin ne menem bir muhalefet arzu ettiği ve halkı ne derece umursadığı gün gibi ortadadır.

İşgal durumunda, Kaddafi sultası ve emperyalist tahakküm arasında kalacak olan Libya halkının kaderi artık eskisinden farklı bir rotaya girmiş olacaktır. Olası işgalin düzeyi ne olursa olsun karşılaşılabilecek direniş yeni direnişlere feyiz sağlayacak, emperyalizm er geç yenilecek, dünya halkları

Ölüme adım adım

Yunanistan'da 300 göçmenin başlattığı açlık grevi 40'lı günlerinde. Bugüne kadar Atina'da bulunan açlık grevcilerinden 60'dan fazlası yaşadıkları sağlık sorunlarından dolayı çeşitli hastanelere kaldırılmış durumda. Selanik'te hastanelere kaldırılanların sayısı şu ana kadar 15. Göçmenlerden bazıları 3. günden itibaren su, şeker ve tuz alımını da bıraktılar. Hükümet ise başından beri takındığı katliamcı tutumunda herhangi bir değişiklik yapmayarak, göçmenlere "altı aylık bir geçici kimlik verileceği ve bunun bir defaya mahsus uzatılacağı" önerisini yinelemekte. 5 Mart günü göçmenlerle hükümeti temsilen Sağlık Bakanı ilk defa biraraya geldiler. Görüşme sonrası göçmenlerce yapılan açıklamada; "Hükümet bilinen öneriyi bize tekrar etti. Bizler bu mücadeleye sonunda sınır dışının olacağı

altı aylık bir kart için başlamadık. Amacımız olan tam haklara sahip olma mücadelesinden geri adım atmayacağız" diyerek hükümetin önerisini reddettiler.

Bu arada göçmenlerin direnişinin yeni boyut almasıyla, hükümet içinde de çatlaklar oluşmaya başladı. Savunma bakanı Elefteros Venizelos ile İçişleri Bakanı Yiannis Ragguzis arasında yaşanan tartışmada, Savunma Bakanı İçişleri Bakanı'nı eleştirerek sorunun insan kaybı olmadan çözülmesi gerektiğini belirtti. Bununla birlikte hükümete yönelik baskılar da artmakta. Çeşitli sivil toplum örgütleri açıklamalarda bulunarak, sorunun derhal çözülmesini istediler.

Göçmenlerin, direnişi bir üst aşamaya taşınmalarıyla birlikte, ülkede gerçekleştirilen eylemler de hız kazandı. Ülkenin pek çok şehrinde, her gün eylem, yürüyüş ve

işgaller gerçekleştirilerek dayanışma büyütülmekte.

Selanik, Ksanti'nin ardından Atina'da bir yürüyüş gerçekleştirildi. 4 Mart Cuma günü yapılan eylem müze önünde başladı. 2 bine yakın kişinin katıldığı eylemde, yapılan konuşmaların ardından meclise yüründü. Yürüyüş boyunca göçmenlerle dayanışmayı ve hükümeti protesto eden sloganlar atıldı. Uzun bir güzergahta gerçekleştirilen yürüyüş, göçmenlerin bulunduğu binaya ulaşmasıyla sona erdirildi. Bina önünde toplanan kitleye Dayanışma Girişimi adına görüşme ile ilgili kısa bir açıklama yapıldı. Göçmenleri temsilen yapılan kısa konuşmada ise; "Bizimle dayanışma içinde bulunan tüm herkese teşekkür ederiz. Ve emin olun ki kazanana kadar direnişimiz devam edecek" dedi. Alkışlarla ve sloganlarla karşılık bulan konuşmanın ardından kitle yeni bir randevu için dağıldı. **(Yunanistan'dan bir ÖG okuru)**

YEMEN Kuzey Yemen'deki Şii muhalefet, ordunun eylemler sırasında bomba atarak müdahalede bulunduğunu, çok sayıda kişinin öldüğünü veya yaralandığını açıkladı. Ülkede Salihi karşıtlarının en kuvvetli olduğu Aden'de kontrolü elinde bulunduran kolluk kuvvetlerine rağmen, kentin yoksul mahallelerindeki bazı camilerin önünde akşam namazı sonrası toplanan halk eylemlerine devam ediyor.

ABD ABD'de grev ve TIS hakkına yapılan saldırılara karşı eylemler, Washington, New York, California ve Nevada dâhil ülkenin yaklaşık 50 eyaletine yayıldı. Wisconsin eyalet meclisi, 25 Şubat'ta yasa tasarısını kabul etmişti. Yasanın Temsilciler Meclisi'nden geçmesini engellemeye çalışan işçiler, Wisconsin Eyalet Meclisi önünde yaptıkları eylemde

Dünyadan

100 binlere ulaşan sayılarıyla, toplu sözleşme ve diğer haklarına sahip çıkacaklarını dile getirdiler. Ohio, Chicago, Denver, Austin, Columbus, Texas, Nevada ve Miami'de yapılan eylemlerde ise binlerce kişi Wisconsin'de kabul edilen yasanın yakında ABD'nin her tarafına yayılacağını, bundan dolayı tepkilerin de her yerde olması gerektiğini ifade ettiler.

IRAK Irak'ta halk eylemleri 4 Mart 2011 tarihinde yeniden yükselişe geçti. Bağdat başta olmak üzere pek çok kentte sokaklara dökülen halkın, eylemlerini büyütmesinin önüne geçmek isteyen kukla hükümet başkentte araçların trafığe çıkmasını yasakladı.

UMMAN Umman ulusal havayolu çalışanları çalışma koşullarının düzeltilmesi için 6 Mart 2011 tarihinde firma önünde toplanarak eylem yaptı. Umman'da halk, istihdamın artırılması ve siyasi reformların hayata geçirilmesini isterken, ülkeyi on yıllardır yöneten Sultan Kabus Bin Said eylemlerin önüne geçmek için kabinedeki altı bakanın görevine son vermişti.

BAHREYN ABD'nin 5. Filosunun bulunduğu Bahreyn'de üç hafta boyunca yapılan eylemler 4 Mart'ta devam etti. İnci Meydanı'nda ve Bahreyn Devlet Televizyonu önünde toplanan on binlerce hükümet karşıtı, hedeflerine 200 yıldan bu yana ülkeyi yöneten hanedanı koydu. Eyleme siyah çarşaflarıyla katılan kadınlar "Tek çözüm devrim" yazılı dövizler taşıdı.

Japonya'da felaket!

Endonezya'da 2005 yılında 220 bin kişinin hayatını kaybettiği deprem ve arkasından gelen tsunami felaketinin görüntüleri daha hafızalarda tazeyken 12 Mart'ta Japonya'nın kuzeyi, Türkiye saatine göre 07.46'yı gösterdiğinde 8.9 büyüklüğünde depremle sarsıldı.

Deprem, yüzyılın en büyük beşinci depremi olarak tarihe geçti. Depreme 371 kilometre uzaklıktaki Tokyo da tsunamiye teslim oldu. Depremle ülke adeta yerle bir oldu. Kyodo Haber Ajansı, kayıp sayısının 88 bini aştığını duyurdu. Dalgalar, önüne gelen her şeyi yuttu. Sadece depremin mer-

kez üssü olan Honşu Adası'nın Sendai bölgesindeki bir plajda yaklaşık 300 ceset bulundu. Depremin merkez üssü olan Honşu Adası'nın Sendai bölgesinde ise tam bir felaket yaşandı. Sendai kentindeki liman, 7 metre büyüklüğe varan dalgalar tarafından yutuldu. Başkent Tokyo ve civarında 4 milyon evin elektriği kesilirken, kentte 14 yerde yangın çıktı. Tokyo'nun merkezinde tüm tren seferleri durduruldu. Tokyo yakınlarındaki Chiba rafinerisinde ise büyük bir yangın çıktı. Narita Havaalanı kapatıldı, yolcular ise tahliye edildi. Deprem bölgesine yakın olan 4 nükleer tesis ve pek çok petrol rafinerisi kapatıldı. Saatte 500 km ile ilerleyen tsunami dalga-

ları, depremden yaklaşık yedi buçuk saat sonra Hawaii kıyılarına ulaştı. Endonezya ve Tayvan'da da tsunami alarmı verildi.

Tüm bölgeye yayılan direnişin, fitilini ateşleyen Tunus'ta halkın öfkesi üç hükümet devirdi, daha da devirecek gibi görünüyor.

17 Aralık 2010 tarihinde Muhammed Bouazizi isimli işsiz bir bilgi işlemci genç, meyve tezgahının kaldırılmasını protesto etmek için bedenini ateşe vermiş, bu eylem ülkede kitlesel bir direniş için adeta işaret fişegi olmuştu. Dört haftalık bir zaman dilimi içinde ülkenin her yanına yayılan eylemler karşısında, 24 yıldır iktidarda bulunan devlet başkanı Zeynel Abidin Bin Ali, koltuğu bırakarak 14 Ocak'ta Cidde'ye kaçtı. Yoksulluk, işsizlik, gelir dağılımındaki adaletsizlik ve siyasi baskılardan bunalan halk, parlamento binasını kuşattı, yolları kapattı, sokakları zapt etti, direnişi sürdürdü ve Bin Ali rejimine ait her şeye düşmanlığını göstermekten çekinmedi. Ve en sonunda hedefine ulaştı.

Bin Ali iktidarının yıkılmasının ardından kurulan hükümetin başkanlığına **Gannuşi** getirildi. Ancak halk, Bin Ali'nin sadık arkadaşı Gannuşi'nin de görevden alınmasını istedi. Kurucu Meclis isteyen, Gannuşi karşıtı yüz binler **25 Şubat Cuma** günü Tunus'un başlıca şehir ve kasabalarının yollarında yürüdü. Sadece başkent Tunus'ta 250 bin kişi yürüyüşlere katıldı. Diğer şehirlerdeki eylemlere yüz binlerce insan katıldı. Gelişen yoğun tepkiler üzerine hükümetin başına getirilen Başbakan Gannuşi de, bu görevi bırakmak zorunda kaldı. Gannuşi, Bin Ali döneminde birçok önemli görevde yer almış ve halkın haklı nefretini kazanmıştı.

Gannuşi'nin atadığı 24 yeni validen 19'unun eski rejimle bağlantısı vardı! Gannuşi'nin yerine 84 yaşındaki El Sebsi getirildi. Bin Ali döneminden kalma dört bakan da, Gannuşi'nin ardından teker teker istifa etti. Halkın, Bin Ali'den sonra da ona ait olana, dinmeyen bu öfkesi karşısında Tunus mahkemesi devrik diktatör Bin Ali'nin partisi Anayasal Demokrasi için Mücadele Partisi'ni (RCD) feshettiğini açıkladı. 10 milyon nüfuslu Tunus'ta partinin 2 milyon üyesi olduğu iddia ediliyor. Bin Ali'yi deviren Tunus halkı, partiyi tüm bu süre içinde yaşanan; işkence, baskı

Sayısı ve çapı azalsa da halkın eylemleri sona ermiş değil. Başbakanların sık değişmesi ve eski bakanların "yargılanması", bunun karşısında egemenlerin atmak zorunda kaldığı adımlardır.

ve insan hakları ihlallerinden sorumlu tutuyor.

Bin Ali'nin partisi feshedildi!

8 Mart günü 3. geçici hükümet Bin Ali'ye bağlı gizli polis teşkilatının lağvedildiğini duyurdu.

İnsan Hakları Örgütü tarafından gerçekleştirildiği katliam ve işkenceler gerekçesiyle sık sık eleştirilen polis teşkilatı, halkın büyük nefretini üzerine çekmiş durumdaydı. Halk, demokratik bir seçimin yapılmasını, Bin Ali dönemine ait tüm kurumların özellikle de RCD'nin feshedilmesini, Zeynel Bin Abidin Ali ve ailesi de dâhil olmak üzere son 23 yılda halka işkence yapan, öldüren herkesin yargılanmasını, özgürlüklerin serbestçe yaşandığı ve kanun ile korunduğu demokratik bir anayasa istiyor. Bu taleplerin bir kısmı halkın öfkesi karşısında kabul edilmiş görünüyor.

Ne ki atanan her yeni hükümet işi yine ağırdan alıyor ve Bin Ali rejimine gizlice sahip çıkıyor. Bir yanı sıra halkın gözünde yıpranan, meşruiyeti kalmayan eski rejime yeni bir örtü bulmak için biraz zaman kazanmak istiyor. Bu süre içinde halkın direniş ivmesinin de düşeceğini hesaplıyor. Bu hesabın ne kadar tutacağını ise zaman gösterecek. Halk ise eylemlerine devam ediyor ve sokakları terk etmekte acele etmeyecek gibi görünüyor.

Ne ki atanan her yeni hükümet işi yine ağırdan alıyor ve Bin Ali rejimine gizlice sahip çıkıyor. Bir yanı sıra halkın gözünde yıpranan, meşruiyeti kalmayan eski rejime yeni bir örtü bulmak için biraz zaman kazanmak istiyor. Bu süre içinde halkın direniş ivmesinin de düşeceğini hesaplıyor. Bu hesabın ne kadar tutacağını ise zaman gösterecek. Halk ise eylemlerine devam ediyor ve sokakları terk etmekte acele etmeyecek gibi görünüyor.

Ne ki atanan her yeni hükümet işi yine ağırdan alıyor ve Bin Ali rejimine gizlice sahip çıkıyor. Bir yanı sıra halkın gözünde yıpranan, meşruiyeti kalmayan eski rejime yeni bir örtü bulmak için biraz zaman kazanmak istiyor. Bu süre içinde halkın direniş ivmesinin de düşeceğini hesaplıyor. Bu hesabın ne kadar tutacağını ise zaman gösterecek. Halk ise eylemlerine devam ediyor ve sokakları terk etmekte acele etmeyecek gibi görünüyor.

Mısır halkının adalet talebi dinmiyor!

Mısır'da Hüsnü Mübarek'i 25 Ocak günü deviren fakat talepleri kabul edilmeyen işçiler grev ve eylemlere devam ediyor.

Ülke genelinde daha iyi yaşam ve çalışma şartları için posta, demiryolu ve maden sektörlerinde direniş aralıksız sürüyor. Dünya gündemini eskisi kadar işgal etmese de Mısır'da, toplumsal muhalefet sokaklarda hak arayışından vazgeçmiyor. Kafir El Şeyh, Fayum ve Helvan kentlerinde işçiler; kadro ve maaş artışı istedi.

Bahariye Vahası'ndaki madenlerde ise işçiler, daha yüksek maaş ve daha iyi çalışma koşulları için eylem gerçekleştirdi. 8 Mart günü Başkent Kahire'de bazı ofisleri kapatan Ahli Birleşik Bankacılık çalışanları ise, sağlık güvencesi ve daha yüksek ücret talep etti. Havacı-

lık ve Ulaştırma Bakanlarının istifa etmesi talebiyle ulaştırma sektörü çalışanları genel grev çağrısı yaptı. İşçiler, iki bakan hakkında yolsuzluk soruşturması açılmasını istiyor. Mübarek'in giderayak atadığı ve Mübarek sonrası kurulan Askeri Konsey'in onayladığı hükümetin başına getirilen Ahmet Şefik, işçilerin bu direnişi ve halkın tepkisi sonucunda kısa sürede istifa etmek zorunda kaldı. Mart başında görevden alınan Şefik'in yerine Askeri Konsey tarafından Essa Şerif atandı. Eski Ulaştırma Bakanı olan Şerif'in ilk vaadi ekonomiyi düzeltmek oldu. Adalet Bakanı Muhammed El Gundi ise yolsuzlukla mücadele ve Mübarek'in rafa kaldırdığı başkanlık ve parlamento seçimlerini tekrar hayata geçirme sözü verdi. Mısır halkının Mübarek'le birlikte çalışmış; Savunma, Adalet, İçişleri ve Dışişleri bankalarının görevden alınması talebiyle yürüttüğü

rejimi ayakta tutmak için varlığını sürdürdüğünü ve hareketi boğmak için fırsat kolladığını düşünüyor. SSI'nin yaklaşık 100 bin çalışanı bulunuyor ve çok geniş bir istihbarat ağına sahip. ABD ise, 5 Mart günü İskenderiye, Kahire ve ülkenin diğer bölgelerinde halkın, istihbarat binalarını işgal etmesine ilişkin "kaygılarını" açıkladı.

Mısır'da devlet başkanı Hüsnü Mübarek yönetiminin devrilmesine yol açan ayaklanmanın ardından tutuklanan eski bakanların yargılanmasına da başlandı. Mahkeme önüne çıkarılan ilk bakan eski İçişleri Bakanı Haibi El Adli oldu.

Para aklama ve zimmetine para geçirmekle suçlanan bakan, suçlamaları reddedip "**Böyle bir şey olmadı**" diyerek savunma yaptı. Bu esnada dışarıda toplanan on binlerce insan El Adli'yi boynunda ip takılmış halde gösteren pankartlar açarken

"**Halk katilin idamını istiyor**" sloganını attı. Halk, diğer birçok eski yetkili ile tutuklanan El Adli'yi, isyancılar tarafından 384 kişinin ölümü ile 6 binden fazla kişinin yaralanmasından sorumlu tutuyor.

Bugün yerini Libya'ya bıraksa da Mısır, Tunus'tan sonra en fazla konuşulan ülke oldu. Mısır halkının, ülkeyi adeta kuşatan direnişi ve ülkenin bölge açısından önemi Mısır'ı daha da önemli kılıyordu.

Bunun farkında olan ABD emperyalizmi de özellikle orduyu çok iyi kullanarak bu halk hareketini bloke etmeyi başardı. Tabii şimdilik... Şimdilik diyoruz zira sayıları ve çapı azalsa da halkın eylemleri sona ermiş değil. Başbakanların sık değişmesi ve eski bakanların "**yargılanması**", bunun karşısında egemenlerin atmak zorunda kaldığı adımlardır. İstihbarat binalarının basılması da gelişen bu öfkenin bir yansımasıdır. Mısır egemenleri şimdiye kadar halkın taleplerini esas olarak yanıtlamadı. Mübarek'in devrilmesini direnişin merkezine koyan halk hareketi bir yanı sıra hedefine ulaştı. Ne ki isyanın tek talebi Mübarek'in devrilmesi değildi. Halk, yaşadığı korkunç yoksulluğun giderilmesini, gelir dağılımındaki adaletsizliğin çözülmesini, ifade ve eylem özgürlüğü ile her türden siyasi baskının ortadan kaldırılmasını istiyor. Mübarek'ten sonra bu talepler ekseninde devam eden direnişin yeni bir dalga yaratma olasılığı olmadığını kim iddia edebilir?

mücadele karşısında Başbakan, İçişleri Bakanı'nı görevden alarak yerine Mansur El Essavi'yi atadı.

Halk, istihbarat binasını bastı

Öte yandan, Mısır halkının Mübarek döneminde yapılan insan hakları ihlalleri ve işkencelerden sorumlu tuttuğu **Mısır Gizli Polis Teşkilatı**'nda (SSI) görevli 47 memur, halkın yaptığı baskın sırasında belgeleri yakarken suç üstü yakalandı. Mısır Gizli Polis Teşkilatı (SSI), Mübarek'in 30 yıllık yönetimi boyunca ülkede gerçekleştirdiği sayısız katliamla anılıyor. Halk, sayısız işkence, gözaltında kayıp, yargısız infazdan sorumlu SSI'nin dağıtılmasını ve yöneticilerinin yargılanması talebi ile alanlara çıkmıştı. Mısır'ın farklı kentlerinde istihbarat servislerine ait en az altı bina 5 Mart günü halk tarafından işgal edildi. Bu binalar arasında, Nasr City'de bulunan SSI'nin merkezi de bulunuyordu. Halk, Mübarek ve hükümetinin düşmesine rağmen, teşkilatın eski

4 Kıtada mücadele eden kadınlardan tüm emekçi kadınlara selam!

Dünyanın dört bir yanında, tüm ülkelerinde, bu ülkelerin şehirlerinde, kırlarında, fabrikalarında, tarlalarında, sokaklarında, evlerinde yani emekçi kadınların tüm yaşam alanlarında yaşamakta kadın sorunu. Bu yaşam alanlarının tüm gözlemlerinden bir değil onlarca kadın dramı çıkartmak mümkün, görmemek ise imkansızdır. Gözlerinizi sınımsız yummanız, kulaklarınızı tıkamanız da yetmez. Henüz ölmemiş hisleriniz buna müsaade etmez.

Bu sorun bazen İran'da recm, Afrika'da kadın sünneti, Avrupa'da şiddet, Venezüella'da yoksulluk, Türkiye'de cinayet, bir başka ülkede kürtaj hakkı, bir başkasında "intihar", işsizlik, anadil vs. vs. olarak çıkar karşınıza. Bazen de hepsi bir olur, kadının sorununu katmerleştirir.

Bunca ortak sorunu paylaşan dünyanın tüm ülkelerinden ezilen emekçi kadınlarının mücadeleyi de paylaşması, sorunlarını ortak irade ve akılla çözmek için bir araya gelmesi ise gerçek bir çabayı, emeği gerektirir. İşte 4-8 Mart tarihleri arasında gerçekleştirilen ve 8 Mart yürüyüşü ile sonlandırılan Dünya Kadın Konferansı da böyle bir ihtiyacın ürünü olarak doğdu, gelişti ve tüm eksik ve hatalarına rağmen 8 Mart'ta yapılan yürüyüşle sonlandırıldı.

Dünyanın dört bir yanından gelen kadınlarla birlikte olmak, ülkelerindeki kadınların selamını almak, onlara selam göndermek, deneyimleri paylaşmak, özel sohbetler yapma olanağını bulmak Venezüella'da geçirilen zamanın en güzel anıydı kuşkusuz.

Yaklaşık dört yıldır sürdürülen yoğun bir emeğin ürünü olan **Venezüella Dünya Kadın Konferansı**, 4 Mart 2011 günü Caracas'ta **Neveo Circo stadyumunda 38 ülkeden kadınların katılımıyla** sabah saat 09.00'dan itibaren kayıtların yapılmasından sonra gerçekleştirilen selamlama konuşmaları ile açıldı.

Daha sonra daha derinlerine tanık olacağımız sorunlardan ilki de bu açılış sırasında gerçekleşti. Açılış için hazırlanan sahnede önce asılı bulunan orak çekiçli bayrak kırmızı bir bezle örtüldü, onun yerine Venezüella bayrağı asıldı, sonra da herkesin kendi dilinden okuyacağı enternasyonal marşını (ya da daha önce karar alındığı gibi bir kadın marşı) beklerken Venezüella milli marşı çalınmaya başladı. Buna rağmen Venezüella milli marşının bitiminden sonra dünyanın dört bir yanından gelen kadınların ayağa kalkarak hep bir ağızdan enternasyonal marşı kendi dillerinde söyleyerek eşlik etmeleri anlamlıydı.

Konferansın açılış konuşmasını, Venezüella'nın tanınmış kadın örgütünden ve aynı zamanda konferansın örgütleyicisi olan Ana Soto'nun temsilcisi, "Yürelerimizde taşıdığımız enternasyonal duygularla bir araya geldik, isteklerimizi ve taleplerimizi haykırmaya geldik. Ancak tüm taleplerimizin sosyalizmde mümkün olacağını bizler biliyoruz" diye başlayan konuşmasında, dünyanın tüm kıtalarından bir araya gelen yüzlerce kadının, em-

peryalizme, kapitalizme ve her türden sömürgecilğe karşı bir yumruk olduğunun altını çizdi.

Açılıştaki konuşan Almanya'dan Monica Engel de "Bugün Clara Zetkin yaşıyor olsaydı eminim ki burada aramızda olacaktı ve yine biz biliyoruz ki o hep bizim içimizde yaşıyor" dedi. Yapılan konuşmaların ardından etkinliğe Clara Zetkin'in hayatı okunarak devam edildi. Konferansın hazırlık sürecine ilişkin yapılan bilgilendirmeden sonra, açılış programı Venezüella'nın geleneksel danslarıyla renkli ve coşkulu bir şekilde devam etti.

O sabah elimize geçen programa göre, Neveo Circo stadyumunda gerçekleştirilecek açılıştan sonra, Simon Bolivar Üniversitesine gidilerek, saat 15.00'te konferansın ilk gündemi ve grup çalışmalarını başlatılacaktı. Ancak katılımcılar konferans salonuna gitmesine rağmen hiçbir açıklama yapılmadan saatlerce bekletildiler. Sonuçta ise saat 18.00 civarında salona gelerek açıklama yapan Hazırlık Komitesi bugün çalışma gruplarının gireceği salonlarda geç saatlere kadar sınavla-

rın sürdüğünü, bu nedenle de konferansın başlatılmadığını söylediler. Konferansın yapılacağı yönündeki ajitatif konuşmalarla mesele geçiştirildi. Fakat bu açıklama hiç kimseyi tatmin etmemişti. Çünkü Üniversitenin, konferans yeri olarak belirlendiği andan bu yana konferansın kaçta başlayacağı ve hangi odaların kullanılacağı yetkililer tarafından bilinmesi gerekiyordu. Ancak bu durum resmi olarak açıklanmayarak hükümetin tepkisinden kaçınılmak istendi ve dünyanın dört bir yanından binbir emekçi kadına gereksiz ajitasyonlarla duyurulması tercih edilmiş oldu. Bu da aynı günde yaşanan ikinci olumsuz durum oldu.

Konferans bir gün gecikme ile başladı!

Konferans'ın 2. günü olan 5 Mart sabahı, sanki hiçbir şey olmamış gibi, organizasyon komitesi hiçbir açıklama

yapmadan konferansı başlatmak istedi. Bunun üzerine, sabah bir araya gelen ve bu durum tartışılmaksızın konferansın başlamaması gerektiği konusunda ortaklaşan Ortadoğu delegelerinin "**konferansın örgütlenmesiyle ilgili yaşanan sorunların tartışılması ve bu tartışmanın ardından konferansa devam edilmesi**" önerisi üzerine, özellikle de, Hazırlık Komitesindeki Venezüella temsilcisinin yarattığı ama diğer organizasyon komitesi üyelerinin de engelleme noktasında yeterli tavır takınmadığı hatta "konferans, konferans" şeklinde sloganların atıldığı gergin atmosfer sonucunda Kürt Kadın Hareketi çekilme kararı aldı ve bu kararlarını şöyle açıkladılar: "... bu konferansın bu koşullarda ciddi bir dünya kadın konferansı olamayacağını düşünüyoruz.

Konferans öncesi belirlenen yönetmelikteki çalışma esaslarımız ve kararlarımız dikkate alınmamıştır. Hazırlık komitesinin dar ve dışlayıcı yaklaşımı Caracas'ta da devam etmiştir. Hazırlık Komitesi yaşanan sorunlara dair delegelere tek bir açıklama yapmamış, delegeleri görmezden gelmiş, gelen sorulara geçiştirici yanıtlar vermiştir... Sonuç olarak, tüm bu nedenlerle Kürt kadın hareketi olarak, çözüm için ısrar ederken ve ciddi bir çaba sürdürürken söz-

lerimiz kesil-

mesi, irademizin yok sayılması, konferansı bloke etmekle itham edilmemiz, yüksek sesle sloganlar eşliğinde susturulmak istenmemiz nedeniyle konferanstan çekildiğimizi üzümlerle belirtiyoruz. Uluslararası çapta binlerce kadının emeği ve fedakârlığıyla bir araya gelen konferansın bu aşamaya gelmiş olmasından ciddi üzüntü duymaktayız Ancak karşılıklı saygının ve demokrasinin olmadığı bu ortamda bu konferansın sağlıklı ve demokratik bir tarzda yürümeyeceğine inandığımız için daha fazla burada kalmayı da gerekli görmüyoruz."

Kürdistan delegelerinin salonu terk etmesinden sonra, Türkiye ve T. Kürdistanı

delegeleri (Yeni Demokrat Kadın, Demokratik Kadın Hareketi, Sosyalist Kadın Meclisi, EMEP'li Kadınlar, İmece) tüm delegelerin katıldığı genel meclis toplantısında söz alarak Kürt Kadın Hareketinin ve delegelerinin çekilmesine neden olan anlayışı eleştirdiler, mevcut sorunun tartışılması ve Kürdistan delegeleri ile yeniden görüşülerek konferansa dahil edilme çabasının verilmesi ve Konferans'ın Kürdistan delegelerine özeleştirme talebinde bulundu. Birçok ülke delegelerinin de bu açıklamaya destek vermesi sonucu, organizasyon komitesinin 6 Mart sabahı genel oturumun başlamasından önce, Kürt delegelerle görüşme yapma kararı tüm delegelerin oyları ile alındı.

Türkiyeli delegelerin ülke raporu yerine 7 dakikalık söz hakkını bu şekilde kullanmasının ardından Konferans normal seyri içinde devam etti. 1. oturumda söz alan Mısır delegesi konuşmasına, "Sizleri Arap halkının isyanıyla selamlıyoruz" şeklinde başladı ve Mısır direnişinde kadınların etkin rol oynadığına ve en önde yer aldıklarına dikkat çekti. Ekvator delegesi, ekonomik krizin Ekvator'da yoksulluğu daha da artırdığını belirtti. İşsizlik oranının çok yüksek olduğu ülkede, hükümetin eğitim için hiç para ayırmadığı, sosyal hakların gasp edildiğini kaydetti. Endonezya'da halen faşist bir rejimin hüküm sürdüğünü söyleyen Endonezya delegesi, "Suarto darbesinde en çok devrimciler, komünistler ve Maoocular katledildi. Anayasada çeşitli şekilsel değişiklikler yapılsa da özü değişmedi. Darbeden bugüne kadın hareketimiz çok zarar gördü. Şimdi ise hükümetin desteklediği kadın hareketleri var. Bu örgütler aracılığıyla emekçi kadınlar kandırılıyor" dedi. Kolombiyalı delege ülkelerindeki kurtuluş mücadelesinin bir parçası olduklarını söyleyerek başladığı konuşmasında özellikle kırsal kesimlerde Kolombiyalı kadınların kendisine yer açmaya çalıştığını söyledi ve taleplerinin ancak sınıf mücadelesiyle yaşam bulabileceğini ifade etti. Romanya'dan gelen delege ise kapitalist sistem içinde devrimci kadın mücadelesine olan ihtiyaçtan bahsetti ve komünistlerin kadınlara eşit hak tanıdığını, bu mücadeleye de proletaryanın önderlik etmesi gerektiğini söyledi. Tüm delegelerin ülke raporlarını okumasının ardından sunulan öneriler kabul edilmeyle oturum sona erdi.

İkinci günkü oturumun sonuna doğru, mevcut sorunun tartışılması gerektiği delegeler tarafından hatırlatılmasına rağmen, organizasyon komitesi o akşam olayı kendi içinde tartışacağını söyleyerek oturumu anti-demokratik bir tarzda bitirmiştir.

Akşam saat 19.00'da Asya ve Afrika kıtalarından gelen delegelerin hazırladığı kültürel etkinlik coşku ile izlendi.

Üçüncü gün:

6 Mart sabahı saat 9.00'da başlayarak devam eden 12 ayrı konuda atölye çalışmaları canlı tartışmalarla sürdürüldü.

Ayrı salonlarda çalışma gruplarının

tartışmaları sürerken organizasyon komitesi de Kürdistan delegeleri ile toplantı yapmaktaydı. Görüşmede Kürdistan delegeleri, Konferansın samimi olmadığına, sorunları açık açık delegelerle tartışmadığına, bu samimiyetin bundan sonra da gösterilmeyeceğine inandıklarını söyleyerek, konferansa tekrar katılmayı reddetmişler. Fakat Kürdistan delegelerinin bu kati kararı delegelere hiçbir şekilde açıklanmadı.

Öğleden sonra, saat 15.00'te tekrar ana oturum salonunda delegeler yerlerini aldılar ve dünyada kadının durumu konusunda her delege kendi ülkesindeki kadının durumunu anlatırken, ülkesinde öne çıkan sorunları ve buna ilişkin önergelelerini ve taleplerini dile getirdiler.

Akşam 19.00'da Avrupa kıtasından gelen delegelerin hazırladığı çeşitli kültürel etkinlikler yine coşku ile izlendi.

Dördüncü gün:

Konferansın dördüncü günü olan 7 Mart'ta sabah saat 9.00'da genel oturumun yapıldığı salonda toplanan delegeler oldukça heyecanlı idi. Çünkü üç gündür süren konferansın son günü idi ve üç gündür sürdürülen tartışmalara ilişkin bir dizi kararlar alınacaktı. Delegeler ana konferans salonunda, 12 konuda çalışma grupları ise farklı salonlarda sonuçları çıkartmak için yerlerini aldılar. O günkü programa göre öğleye kadar konferans kararları üzerinde konsensüs sağlanacak, saat 15.00'ten sonra ise konferans bildirgeleri okunacaktı. Konsensüs fikir birliğinde bütünlüğü ifade ettiği için üç gündür verilen bilgiler veya önergeler doğrultusunda büyük bir tartışma ile sonuçlara ulaşılabileceği bekledik doğal olarak.

Önce konferansa katılmayan ülkelere ve kurumlardan gelen mesajlar uzun uzun okundu. Ardından uzun uzun konsensüsün biçim ve yöntemleri üzerine tartışıldı. Böylece zamanın çok önemli olduğu özellikle bu son günde 1,5 saat yok yere

harcandı. Sonra söz hakkı alan delegelere 2,5 dakika süre tanınarak önerilerini ve eleştirilerini sunmaları istendi.

Gelen öneriler daha çok bundan böyle bu konferansın devamının olup olmayacağı, olacaksa kaç senede bir yapılacağı, önümüzdeki mücadele sürecinde kadınların mücadelesinde hangi konuların üzerinde yoğunlaşılması gerektiği noktalarında idi. Tabii hak verilir ki çok çeşitli öneriler geldi. Örneğin Türkiye delegelerinin önerisi, bu kadar sorunlu bir konferanstan ikinci konferans kararının çıkmasının mümkün olmayacağı, ancak bir koordinasyon komitesinin seçilerek önümüzdeki bir yıl içinde bu konferansın bir değerlendirmesinin yapılmasının gerektiğini, ancak bu değerlendirmeden sonra gerekirse 2. konferansın düşünülebileceği şeklindeydi. Kısacası öğleye kadar süren ana oturumda bir konsensüs sağlanamadı. Bunu üzerine öğle arasında bir araya gelerek önerileri somut hale getirmesini ve öğleden sonraki oturumun başında sunmalarını önerdi.

Öğleye kadar olan süre içinde 12 çalışma grubunun da kendi konularında konsensüs sağlaması gerekmekteydi.

Saat 15.00'te bütün katılımcılar ve delegeler ana salonda toplandığında, tutanak tutan arkadaşlardan bir tanesi konferansa kaç ülkeden kaç delegenin – kaç kurum veya örgüt temsilcisinin katıldığını, yaş ortalamalarını, katılanların meslek ve eğitim ortalamalarını vs. açıkladı. Ardından yine tutanakları tutan arkadaşlar, henüz daha çalışma gruplarının sonuçlarının hazır olmadığını, sonuçları çıkartabilmek için zamana ihtiyaçları olduğunu söylediler. Diğer taraftan bütün katılımcılar ana salona toplanınca salonun küçük olmasından kaynaklı sorun yaşanmaya başladı. Bu durum üzerine divandan Venezüella temsilcisi, delegelerin dışındaki katılımcıların bahçeye inmelerini, sonuçlar çıktıktan sonra tekrar bir araya gelineceğini söyledi.

Salonda sadece delegelerin kalmasından sonra yine delegelere söz hakkı verilerek öneriler alınmaya yaklaşık 1,5 saat devam edildi. Daha sonra organizasyon komitesi, salonun bütün katılımcılar için küçük geldiğini, bu nedenle bahçeye çıkılacağını ve kararların hep birlikte bahçede alınacağını duyurdu. Doğal olarak delegelerin büyük çoğunluğu bu karara itiraz ederek konferansın en önemli bölümünün böyle sağlıklı bir şekilde geçirilemeyeceğini dile getirmeye çalıştılar. Duruma itiraz edenler arasında Avusturya delegeleri de vardı. Avusturya delegesi arkadaş bu olumsuzluğa müdahale etmeye çalışarak; "Şimdi dışarıya festivale dönüşecek, bu tarzla konferans sonuç bildirgeleri çıkartılamaz!" dedi de; özellikle organizasyon komitesindeki Venezüella temsilcisi; "Hayır bu kararı tartışmayacağız!" diyerek itirazlara karşı çıkınca, katılımcılar ve delegeler bahçeye çıktılar.

Bu yeni durum artık bizim de sabrımızı taşırdı ve Avusturya delegeleri, KKH ve ATİK temsilcisi ve Türkiye delegelerinden YDK üyesi arkadaş protesto kararı alarak sonuçların alınacağı bahçeye çıkmak yerine standımıza gittik. Sadece sonuçların notlarını almak için bir arkadaşımız bahçeye gitti.

Bahçede öncelikle sonuçların oylama yöntemi ile değil, alkışlanarak çıkartılacağı söylendi. Ama sonuçta bu yöntem de uygulanmadı. Çünkü kararlar zaten çıkartılmıştı ve orada delegelere ve katılımcılara büyük bir şov eşliğinde, karnaval havasında önce ana konferansın, sonra da 12 çalışma grubunun kararları olarak sunuldu.

Bu nedenle konsensüs sağlanarak çıkartıldığı söylenen konferans kararlarını gerçekten konferans kararları olarak kabul edebilmemiz mümkün değildir. Zira Konferansın başından itibaren yaptığımız eleştirilerin merkezini oluşturan "anti-demokratikliğin" son sınırına dayanmış haliydi son gün yaşananlar. Bu anti-demokratik işleyiş, delegelerin kendini ifade edememesi üzerine kurulu organizasyon sorgulanmadan bu birlikteliğin kadınların sınıf mücadelesinde onları birleştiren sorunlar etrafında toparlayarak mücadeleyi ileri taşıyan bir konferans olduğunu da söylemek mümkün değildir.

KONFERANS'IN SONUÇ BİLDİRGELERİ;

Önce ana konferansın, sonra da 12 çalışma atölyesinin sonuçları açıklandı.

Bu sonuçlardan bazıları şöyleydi:

* Dünya kadın konferanslarının yeniilerinin örgütlenmesinde **hemfikiriz**. Bu konferanslar farklı kıtalardaki kadın kitle çalışmalarının doruk noktalarıdır. Bu nedenle ikinci konferans 5 yıl sonra yapılmalıdır. Bir yıl içinde, mevcut organizasyon komitesi toplanarak konferansın değerlendirmesini yapmalıdır.

* Mevcut koordinasyon komitesi görevlerine geçici olarak devam etmelidir.

* İki veya üç sene içinde bölgesel, ulusal, kıtasal konferanslar gerçekleştirilmelidir.

* Ulusal konferanslarda her ülke 2 asıl 2 yedek yönetici seçmelidir.

* İkinci konferans yeri netleştikten sonra, konferansın yapılacağı yerden iki kadın daha o ulusal yönetim kuruluna dâhil edilmelidir.

* Mevcut koordinasyon yatay çalışan demokratik bir kurumdur. Bir sonraki yıla kadar bu konferansın kabul ettiği kararlar doğrultusunda hareket edecektir.

* Bir yıl boyunca 8 Mart'ın tarihsel içeriğinin tekrar geri kazanılması için kampanya örgütlemeliyiz.

* 1 Mayıs işçi bayramı, kadınlar için de, eşit işe eşit ücret, kadınların üretimdeki sorunlarına yönelik çözüm önerilerinin ve taleplerin yükseltildiği, çocuk emeğinin sömürülmesine karşı çıktığı bir güne dönüştürülmeli.

* 25 Kasımlarda dünyanın her yerinde kampanyalar ve sokak eylemleri örgütlenerek, kadına yönelik her türden şiddete, emperyalist savaşlara karşı mücadele yükseltilmelidir.

* Mücadelemizi zenginleştirmek için, halkların mücadele deneyimlerinden yararlanmalıyız.

* Sosyal mücadeledeki kadınların devlet şiddetine maruz kalmalarını protesto ederek, bu kadınlarla dayanışma eylemleri örgütlemeliyiz.

Bu kararların sadece özet olduğu esas kararların yayımlanacak sonuç bildirgelerinde daha detaylı açıklanacağı söylendi.

Kadınların Kurtuluş Hareketi Yeni Demokrat Kadın

4 kıtadan kadınlarla aynı yolu yürümek...

Dünya Kadın Konferansı 8 Mart günü kıtadan binlerce kadının katıldığı bir yürüyüşle sona erdi. Plaza Venezuela'da toplanan kadınlar, Plaza Caracas'a kadar coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yöresel kıyafetleri, pankartları, sloganları ve kültürel özellikleriyle binlerce kadının yürüyüşü görülmeye

değerdi. Kürt delegeler de konferanstan çekilmiş olmalarına karşın 4 kıta, 39 ülkeden gelen katılımcılarla birlikte örgütlenen yürüyüşte yer aldılar.

Yakıcı güneş altında yaklaşık 4 saat süren yürüyüş sırasında zaman zaman durularak tüm ülkelerden kadınlar kitleye seslenerek hedeflerini, sosyalizme olan inançlarını,

emperyalist-kapitalist sisteme olan öfkelerini dile getirdiler. Plaza Caracas'a gelindiğinde yapılan konuşmaların ardından kadınlar Latin müziğiyle dans ederek vedalaştılar.

Pusula

Düzelme önceden kendimizden başlamalıyız!

Devrimci bir faaliyetin başarı ve başarısızlığını belirleyen o faaliyete yön veren, yol gösteren, ona nitelik kazandıran ideolojik-politik çizginin sınıfsal karakteri ve bu çizgiyi pratiğe uygulayan, sorumluluk sahibi kadro ve militanların sınıfsal niteliğidir. Bir faaliyet alanında başarılı ve nitelikli bir devrimci çalışma, örgütsel gelişim varsa orada mutlaka devrimin-partinin ideolojik-politik hattını pratiğe ustaca uygulayan proleter ideolojiye, savaş gerçekliğine hakimiyet, kitlelerle canlı politik bağlar vardır. Halka ve partiye bağlılık, devrime yüksek düzeyde inanç, devrimci alçakgönüllülük, samimiyet ve dürüstlük vardır.

Eğer bir faaliyette hata-zaaf, yetersizlik ve gerilik kısaca başarısızlık varsa bunun nedenlerini önderlik ve sorumlu düzeyde görev yapan kadro ve militanlarda ve onların sahip olduğu küçük burjuva ideolojisinde aramak gerekir. Sorunların nedenini başka yerde aramak, soruları yanıtsız bırakmak demektir. Bu tespiti katılmayıp, bu devrimci görüşü kabul etmeyen "kadro-militan" çıkabilir. Ve çıkacaktır. Ancak bu karşı çıkış "bir faaliyette tayin edici önderlik çizgisidir ve onu uygulayan kadro ve militanlardır" gerçekliğini doğrulamaktan öteye gitmeyecektir. Bundandır ki öncelikle kadro ve militanlar kendilerine çekidüzen vermelidir. Özeleştiriyeye, düzelme ve değişmeye öncelikle kendilerinden başlamalıdır. Kendi hata ve zaaflarına karşı herkesten ve her şeyden önce yüklenmeli ve onlara karşı tavizsiz mücadele etmelidir. Sınıf mücadelesinin almış olduğu boyut devrimci örgütlerin gelmiş olduğu düzey, ideolojik geriliklerden kaynaklı olarak kadro ve militanlar başarısızlığın nedenlerini öncelikle kendilerinde aramaları gerektiğini kolay kabul etmeyecek, bu hataları kolay görmeyecek, alçakgönüllü bir şekilde düzelme öncelikle kendilerinden başlamayacaktır. Bu zorluk ve engellerle dolu gerçeklik öngörülerek eleştiri-özeleştiriyeye, değişme-değiştirme, dönüşme-dönüştürme, düzelme-düzeltilme mücadelesine girilmelidir.

Elbette ki devrimci değişimi öncelikle kendinden başlatma anlayışına karşı direnç gösterenler, bu doğrultuda yeterli adım atmayanlar çıkacaktır. Bu durum karşısında geri adım atılmamalı, ideolojik mücadele, eleştirme, **değiştirme-değişim** ve **dönüştürme-dönüşüm** mücadelesinden vazgeçilmemelidir. Unutmamak gerekir ki alçakgönüllü, samimi devrimci bir tutum proleter devrimcilere özgü bir tutumdur. Küçük burjuva nitelikli bir sorumlu ve yetkili kendi sınıfsal karakterine, duruşuna uygun olarak hataları karşısındaki tutumunda; başarısızlığın ve geriliğin nedenlerini kendi dışındaki koşullarda ve kişilerde arar. Küçük burjuva anlayışa sahip olanlar kendilerinin yeterli ve yetkin olduğunu düşünür. Küçük burjuvalar gerçeklikle karşılaşmak-yüzleşmek, anlayıp-kavramak yerine yanılma ve yanılığın içinde düşünmeyi ve yaşamayı tercih eder. Çünkü gerçekler acıdır ve acıtır. Bir devrimci faaliyet geri olacak ancak önderlik ve sorumluluk düzeyinde görev yapan kadrolar "ileri" olacak(!) Bu bir çelişki değil midir? Hata ve zaafın esas kaynağının kendisinde olduğunu görmeyen, gösterilmek istendiğinde kabul etmeyen bir kadro ve militan başarısızlığın devamında ısrar edendir.

Önderlik belirleyici ve tayin edicidir. Eğer bir hareketin önderleri, kadro ve militanları kısaca söz, yetki, karar ve sorumluluk sahibi olanlar, dürüst ve samimi değilse halktan alttan gelen eleştiriye kapalıysa, her eleştiri karşısında anlamsız ve faydasız bir şekilde bir iç savunuya giriyor, hata ve zaafın kabul etmiyorsa, orada devrimci değişim, gelişim ve ilerleme sağlanamaz. Başarı ve zafer elde edilemez.

Kitlelerin, gerilla savaşının, parti ve devrimci ordunun örgütlenmesi gelişmiş bir proleter ideolojinin yön vermesiyle ve bu ideolojiye bütünleşmiş kadro ve militanlarla başarılıdır. Her alanda ve konuda kendini geliştirip, yeterli ve etkin bir düzeye getirme çabası içine girmeyen, kendi hata ve zaafıyla sürekli bir şekilde savaşmayan, eleştiri-özeleştiriyeye silahını, devrimin hedef ve amaçları için kullanmayan bir kadro-militan sürecin-anın zorlu görevlerini başaramaz, halkın ve partinin devrimci kadrosu olamaz.

Kavgada ölümsüzleşenler...

*Yine geceyi bir kurşun sesi vurdu;
kimse görmedi, kimse!
Fail de beraat, meçhul de.
Ölüm oyununda duraklardayız.
Şu yıkımlarda savrulan ömrümüzdür,
savruldukça küçülen,
çürüten ömrümüzdür;
biz küllü, kül de bizi tanımlar, ağlar...
Büyük sevgiler büyük ölümler.
Papatyalar, akarsular ölümler.
Kan sızrar, seherin göğsüne vurur:
masallar ölür, düşler ölümler!
Oysa kim bilir ki
yanağında
yangınlardan çok önce
o yârin bıraktığı öpüş izi var;*

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984 yılında, İzmir Buca Hapishanesi'ndeyken yakalandığı bir hastalık sonucu yaşamını yitirdi. Aslan, yaşamını yitirdiğinde Proletarya Partisi ileri sempatizandı.

Cihan Çetinkaya: İstanbul'un Zeytinburnu semtinde yaşayan Çetinkaya, Partizanlarla tanıştığında lümpen bir arkadaş çevresi vardı. Çetinkaya, bu tanışmanın ardından lümpen çevresinden uzaklaşmaya ve devrimci düşlere yakınlaşmaya başlamıştı. Ancak henüz bu çevreden kopamayan Çetinkaya, bu arkadaşları arasında meydana gelen bir kavga sonucu, Nisan 1997'de yaşamını yitirdi.

Hasan Ocak: "Ellerinde oğullarının- kızlarının çoğunluk yoksul bir fotoğrafçı dükkânında çekirtilmiş soluk vesikalıklarından büyütülmüş suretleriyle, binlerce yıl yaşlanmış analar, babalar, kardeşler, evlatlar oturuyor Galatasaray Meydanı'nda. Onlar, belki hâlâ rüyalarında, kayıp evlatlarının bir akşam vakti hiçbir şey olmamış gibi kapıyı çalverdiğini görüyor. Sevdiğinin ölümünün yasını bile tutmasına izin verilmemiş, kimseden hesap sormayacağını bilerek hayatta kalanlar. Öte yanda, bir yakını kaybolmadığı için şükrederken her geçen gün kaybettikleri artan insanların toplumu." (Yıldırım Türker, Radikal gazetesi, 26 Aralık 2010)

Onun adı gözaltında kaybedilenlerin, işkencede katledilip "faili meçhul" adı verilen

*yüreğimde oralardan kalan
bir düş izi var...*

*Kaç ömür eskittik şunca yaşamışlıkta.
Nerdesin? Nerdesin?*

Beni anlamazsan duyulmaz sesim...

Yılmaz Odabaşı

cinayetlerin simgesiydi. MLKP-K'nın kongre delegesi ve kurucu üyesi olan Ocak, küçük yaşlardan itibaren gönlünü devrimci mücadeleye kaptırmıştı. Ne zindanlar ne de düşmanın saldırıları ona geri adım atıramıyordu. Düşmanın halka azgınca saldırdığı ve onlarca insanı katlettiği Gazi direnişi boyunca da dövüşenler arasında ve en ön saflardaydı. 21 Mart 1995'te bir randevusuna giderken işkencecilerin eline düştü. 5 gün süren işkenceli sorgunun ardından düşman tarafından katledildi. Aylar süren onu bulma ve katillerinden hesap sorma kampanyası sonrasında 17 Mayıs 1995'te Kimsesizler Mezarlığı'nda bulundu.

Seyit Konuk: 12 Eylül AFC'si zulüm cenderesinde darağaçlarında katledilen TKEP'in yiğit devrimcilerinden Konuk, bu derin belleğin şanlı isimlerindedir. Konuk 13 Mart 1982'de, yoldaşları İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'la birlikte idam edildi. Seyit Konuk'u her andığımızda Tokat Topçam dağlarında, 1997 Kasım'ında şehit düşen TKP/ML TİKKO gerillası Dilek Konuk'un kavgasına da esin kaynağı oluşuyla yüreklerimiz daha bir gururlanacak.

Ömür Karamollağlu: 1955 yılında Malatya'da doğdu. 16 yaşında tanıştığı devrimci düşünceyle ve Ankara Sanat Tiyatrosu'nda oyuncu olarak çalıştığı süreçte kendini geliştirdi. 1975 yılının başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak

profesyonel devrimcilik yapmaya başladı. Karamollağlu, kısa sürede yetkinleşerek bölge yöneticiliğine atandı. 24 Mart 1977'de yaşanan bir bomba patlaması sonucu yaşamını yitirdi.

Cengiz Soydaş: DHKP-C tutsağı olan Soydaş, 21 Mart 2001 tarihinde Newroz ateşini ölümsüzlüğüyle birleştirerek ölüm orucu direnişinin 153. kendisinin 150. gününde şehit düştü. Soydaş'ın cenazesi ailesinin bulunduğu İstanbul'a getirildi. Polis önce cenazeyi kaçırdı, sonra da ailesini, avukatlarını gözaltına aldı ve cenazeyi zorla götürerek gömdü. Soydaş'ın cenaze töreni için giden yüzlerce insan ise gözaltına alındı.

Cengiz, alnına kırmızı bandı bağlayan yoldaşlarına şöyle demişti: "Ne mutlu faşizmin beyninde bomba olup patlamaya kilitlenmiş yoldaşlara sahip olan bizlere!"

Meryem Altun: 19-22 Aralık Hapishaneler Direnişi sırasında Ümraniye Hapishanesi'nde olan, katliamın ardından Kartal Özel Tıp Hapishanesi'ne sevkedilen, 3 Haziran 2001'de 5. Ölüm Orucu ekibinde yer alarak ölüm orucuna başlayan DHKP-C'li Altun, ölüm orucunun 301. gününde 31 Mart 2002'de şehit düştü. 19-22 Aralık sürecinin ardından gündeme gelen ölüm orucuna "Direniş sırasında her türlü görevi almaya hazır olduğumu ifade etmek istiyorum. Zaferi kazanacağız, bedel ödeyerek kazanacağız..." diyerek başlamıştı.

"Ben tarih karşısında kendimi sorumlu hissederek ifade vereceğim!"

MAZLUM DOĞAN

PKK Merkez Komite üyesi Mazlum Doğan'ın 17 Şubat 1981 tarihli mektubundan:

"Şikefte,

Son günlerde üzerimizdeki baskı alabildiğine yoğunlaştı. Son olarak Hayri'yi koğuştan aldılar. Nereye, niçin götürüldüğünü bilmiyoruz. (...) Duyduğumuza göre dayak yiyen arkadaşların çoğu koma halinde imişler. Arkadaşlarda ne kol, ne ayak, ne kafa, ne de ağız burun kalmış.

Şimdilik biz altı üstü iki koğuş kaldık. Fakat bizim de dayaksız günümüz yok. Hele ziyarete, avukata, savcılık ya da mahkemeye götürülenlerimiz çok feci dövülüyorlar. Arkadaşlar ağız-burun kan içinde, sürünerek koğuşa yetiştiriyorlar. Üzerimizdeki maddi ve manevi işkence arkadaşları çok sarsıyor. Koğuşlarda kalan kitleye tamamen

*Ey ateşin ve güneşin çocukları
Hani bilincin sesi yüreklerimizde
Gözlerimizde inancın sancakları
nerede*

*Bu gidişe dur demek gerekir
bilirim*

*Hücrede her saniyeyi
bir yıl eylerim*

*Bir ateş yaktık sönmeyin diye
hiçbir yerde*

*O ateş sönerse yaşamayı
neylerim*

*Bu yüzden üç kibrit ile
Newroz günü*

*Yüreğimi sizlere armağan
eylerim...*

koru, tedirginlik, kuşku egemen... (...)

Direnen son iki koğuşun hiçbir güvenceleri yok. Her gün, her saat alınıp dövülerek hücreye atılmayı bekliyorlar. Atılmasalar bile tamamen tecrit edilmiş durumdadırlar. (...) Yani ziyarete çıkarken, avukatla görüşürken, mahkemeye, savcıya giderken kol uzatıp hizaya giriyorlar. Komutla uygun adım yürüyorlar. Yemeklerde 'ordu-millet var olsun' biçiminde dua okuyorlar. İstiklal marşı okuyorlar. 'Ne mutlu Türküm diyene' diye slogan atıyorlar vb...

(...) İdarenin bize karşı güttüğü taktik çok ilginç ve basit. Bir kere bizi diğer siyasetlerden tecrit etmek, onların bizimle tavır almalarını önlemek için ne lazımsa yapıyor. (...) İkinci olarak bizi içten bölmek. (...) Üçüncüsü gözaltından yeni gelen ve gözleri korkmuş arkadaşlar aynı koğuşlara düşseler bile bir

araya gelip toparlanmamaları için sürekli dayak ve psikolojik işkence ile teslim alınıyorlar. (...)

İki aydır (açlık grevinin başından bu yana) bizim (DDKD dışındaki tüm koğuşların) radyo, TV, ısıtıcı vb şeyleri alınmış durumda. Satranç dama vb. eğlence araçları da dahil her türlü kültürel araçtan yoksunuz. (...) Eskiden günde iki kişiye verilen bir ekmek şimdi üç kişiye veriliyor. Kantinden hiçbir ihtiyacımız karşılanmadığı için ekmek de alamıyoruz. Arkadaşlar açlıktan kıvrılıp duruyorlar. Eskiden elbise gibi dışarıdan sigara da alabiliyorduk. Şimdi sigarasız da kaldık. İdarenin uygulamalarına boyun eğmemiz için yemek, ekmek, sigara, gazete havalandırma şantaj aracı olarak kullanılıyor. İki aydır çay, havalandırma, kantinden ihtiyaç temini, doktor vb. görmedik. İlaçlarımız da toplandığı için hasta arkadaşlar acıdan kıvrılıp duruyorlar.

(...) Bizim savunma hazırlıkları iki aydır durmuş. Eldeki metinleri de dağıtmıştık. Bir kesimini yaktık. (...) İddianameler elimize geçince, iddianameye cevap hazırlayacağız. Eğer fırsat bulursak (yani yazabilirsek) size de iletmeye çalışırız. Asıl savunma metnimizin ise ne olduğunu bilmiyoruz. Eğer elde kalmış ise tamamlarız. Daha doğrusu ne pahasına olursa olsun tamamlamaya ve size ulaştırmaya çalışırız. (...) Sabah akşam, gece gündüz gözaltındayız. Gece saat 11'den sonra ayakta görülen adam koğuştan alınıp götürülüyor, bir ton dayak ve işkenceden sonra hücreye atılıyor. Koğuşlar didik didik aranıyor. Öyle ki mektuplardaki pullar bile tek tek kaldırılıyor. Yani

yazmak ve saklamak imkansız gibi bir şey. İdare ve gardiyanlar her türlü yazı ve yazılı şeye düşmanlar.

(...) Dışarıdaki durumu bilmiyoruz. Bu nedenle herhangi bir öneride bulunamıyoruz. Fakat hissettiğimiz kadarıyla Cunta, Türkiye'yi ABD ve NATO'nun Ortadoğu'daki Truva atı haline getirme çabasıdadır. Politikası Reagan ABD'sinin emperyalist Ortadoğu politikası ile çakışıyor. Cunta bölge gericiliği ile tam içli-dışlı olmuş durumda. Gördüğümüz kadarıyla Irak ya da Irak'taki muhtemel değişikliğe hazırlanıyor. Kerkük ve Musul'u gasp etmek için sabırsızlanıyor.

Azgın gerici ve saldırgan Türk cuntası, Partimize ve Türkiye'deki devrimci güçlere karşı saldırısını sürdürmeye devam edecek. İnsan haklarını haysızca çiğnemeye ve halkımızı azgınca sömürmeye hız verecek. Çünkü Türk burjuvazisinin bunalımdan çıkış için baskı ve zulmü yoğunlaştırmaktan başka çaresi yoktur. Partimiz, cuntaya karşı hazırlığını, iç ve dış ittifaklarını bu durumu dikkate alarak geliştirmelidir. (...) Şu anda sol maceracı anlayış da tehlikelidir. Partimizi yıpratır, gücümüzü dağıtır. Hazırlık ve toparlanma taktiği doğrudur. Acelecilik ve gözü dönmüş atılganlıktan çekinmek gerekir. Bizce örgütlenme, propaganda ve askeri hazırlık bir iki yıl sürmelidir.

Selamlar"

21 Mart 1982 tarihinde, 12 Eylül AFC'sinin Diyarbakır Zindanı'nda zulüm cenderesinde teslimiyete bayrak olan Mazlum Doğan'ı, ölümünün 30. yılında saygıyla anıyoruz.

Kızıldere, her baharda kanımız karışıyor toprağına!

Ölümün üstüne yürüdü onlar tereddüt etmediler yok biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik diyerek türkülerle, marşlarla karşıladılar ölümü özgür ve eşit bir gelecek için canımızdan bir parça koparırçasına, en iyilerimizi verdik toprağına onlar yaratılan devrimci değerlerin onurun, erdemini, inancın simgeleri olarak yüreklerimizi dolduruyor, bilincimizi aydınlatıyor, bizi kopmaz bağlarla bağlıyor devrime...

Kızıldere, o güne kadar kendi halinde akan bir dereydi. Büyüyecekti. Bunu biliyorlardı. Kızıldere'ye kızıl denmesinin nedeni toprağının renginin kırmızı olmasıdır. Her baharda kar eriyip, sular yatağından taşıdığı bu kırmızı toprak çözülür, suları kızıla boyayarak akar ne-

hirlere doğru. Kızıldere o küçük köye vermiştir adını. Ve o gün adını büyük bir destana yazdıracağını bilmeden suluyordu toprakları.

Fırtınalı yılların yetiştirdiği devrimci önderlerden **Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan** için 12 Mart Cuntası kalem kırmış; bu üç gencecik fi-dan haklı davaları uğruna ölüme kafa tutmuşlardı. Bu idamı engellemek için Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephe (THKP-C) Mahir Çayan, Ertuğrul Kürkçü, Sinan Özüdoğru, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) militanlarından Cihan Alptekin ile Ömer Ayna ortak bir eylem düzenlediler. Ünye Radar Üssü'nden 3 İngiliz teknisyeni kaçırarak, Denizler idam edildiği takdirde 3 teknisyenin öldürüleceğini ilan ediyorlardı.

Mahirler bu eylemleri ile devrimci dayanışma ruhunu yüceltiyordu. Eşit ve özgür bir dünya için mücadele edenlerin

ortaklığı egemenlere korku salıyordu.

Faşist TC, binlerce asker ve teknolojik askeri teçhizatıyla 11 gencin sığındığı Kızıldere'deki küçük kerpiç evi kuşattı. 30 Mart 1972'yi gösteren takvim yaprakları kararmış, biraz sonra devrimcilerin kanyıyla sulanacak toprak acıya doymuş bir ana olgunluğunda titriyordu. TC, zulmüne başkaldıran "bir avuç gence" duyduğu kını gösterircesine Kızıldere'yi savaş alanına çevirmeye hazırlanıyordu. Bu devrimcileri, ne olursa olsun katletmeyi kafasına koymuştu!

"Teslim olun!" diye bağırdı düşman, korkudan çatallaşmış sesine kendine güvenen bir ton vermeye çalışarak...

"**Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik!**" diye haykırdı Mahir, kerpiç evin tepesinden. Her bir kelime bir kurşun, bir bomba olup düşüyordu düşmanın tepesine! "Bir avuç genç", ellerindeki 3-5 silahla ABD destekli orduya kafa tutuyordu. 10 genç insan, 10 devrimci alanlarda yaktıkları isyan ateşleri ile 6. Filo'ya yürüdükleri zamanki kadar

netlerdi, o kerpiç evde ölüme kafa tuttuklarında...

Onlar, binlerce düşman namlusunun kustuğu ölüm sağanağının arasında şehit düştüler. Ama ölümlerinde de biliyorlardı, bu bir veda değildi. Mahir, "bir direniş geleneği yaratmalıyız. Bu direnişte birçoğumuz, belki de hepimiz ölebiliriz. Ama gelecek kuşaklara bir direniş geleneği bırakırız" diyordu. Bu direniş geleneği omuzlardan omuzlara bugünlere taşındı...

Bir rantın kongresi

Emekçi semtlere

TOKİ saldırısı

Kongre günü 3. Köprü Yerine Yaşam Platformu öncülüğünde, onlarca kentsel dönüşüm mağduru da yaptığı eylemle "talanın kongresini protesto ediyoruz" dedi.

İstanbul: "Konutta Yeni Yaklaşım, Stratejiler, Eylemler ve Kentsel Dönüşüm" şiarı ile 4-5 Mart tarihlerinde İstanbul Kongre Merkezi'nde Kentsel Dönüşüm'ün baş aktörleri biraraya geldi. 81 ilde 500.000 konut hedefiyle başlayan kongrede yeni yıkım kararları alındı. Yeni rant alanlarının açılması için yürütülen çalışmalarda birçok yoksul insanın barınma hakkı zorla elinden alınacak. Amerika, Meksika, Kore, Japonya, Kudüs gibi ülkelerin de katıldığı kongrede rant alanlarının nasıl kolaylaştırulacağı üzerine konuşmalar yapıldı. Açıklanan projelerle deneyim aktarımı yapıldı.

Türkiye'ye dair TOKİ'nin 249 projesi bulunuyor. 188.261 konutluk gecekondu dönüşümünün yanı sıra 111 bölgede 57.459 konutluk uygulama başla-

tilmiş, bunlardan 30.745 konut tamamlanmış durumda. Kongrede TOKİ Başkanı Erdoğan Bayraktar "Kentlerimizde ruhsatsız konut alanları ve gecekondu oluşumu çok ciddi boyutlara varmış durumda. Sadece İstanbul'da bu oran toplam yapı stokunun yüzde 50'sini aştı. Ülkemizi, salaş ve plan dışı kaçak yapılardan kurtarmak hepimizin en önemli görevi olmalı" diyerek halkın barınma hakkına yönelik yapılacak olan saldırıların startını verdi.

Deprem bahaneleri ve güzellmeler arasında...

"Daha refah ve sağlıklı yaşam alanları, metropol kentlerin kötü görüntülerden arınması ve yoksul halka barınma hakkı" şeklinde açıklamalarla gerçekleştirilen kongrede konu başlık-

larından birisi de depremdi. Deprem bölgelerine öncelik verildiğine dair açıklamalarda halkın doğal afetlerden "kurtarıldığı/kurtarılacağı" iddia edildi. Evet, "Arızlı halkı da depremden kurtarılmıştı." Ondandır ki depreme dayanıklılığı tespit edilmiş olan Arızlı'da başlatılan yıkımlarda yüzlerce insan evsiz bırakıldı.

Kendi rızası ile TOKİ konutlarına yerleşen aileler ise ödeyemediği taksitlerden kaynaklı bir süre sonra evlerden atıldı. Bugün TOKİ'nin ve iştiraklerinin amacı bir sürgün daha yaşatmaktır. T. Kürdistanı'ndan zorla sürülen halkın İstanbul'da yaşamaları da TOKİ ile haram kılmıyor. **Amaç** "metropol sürgünlerini" arttırmak, rant kapılarını aralamak ve kârın acımasız cenderesinde yoksul halkı daha fazla sömürüye maruz bırakmaktır.

"Çorum Merkez Kentsel Yenileme Projesi" kapsamında gecekonduların yıkımına başlandı. Devane, Farabi ve Arasta bölgelerinde yapılacak olan dönüşüm çalışmalarında ilk yıkım Devane bölgesinde gerçekleştirildi. **4 bin yıl önce Anadolu'da hakimiyet kuran Hitit uygarlığının başkenti olan Çorum bölgesinde yapılan yıkımlar, kültürel yaşamı da yok edecek.** TOKİ ve Çorum Belediyesi işbirliği gerçekleştirilen yıkımlarda doğallığını kaybetmemiş, köy görüntüsü veren kerpiç, ahşap evler de yıkılıyor.

Başta İstanbul, Ankara, Bursa, Denizli, Adana, Erzincan, Eskişehir, İzmir, Gaziantep, Trabzon olmak üzere Türkiye genelinde 124 bölgede 53 bin 379 konutluk gecekondu dönüşümü başlatan TOKİ, ihale ve proje aşamalarında birlikte 188 bin 681 konutluk 241 projeyi hayata geçirmek istiyor.

"parazit" gibi ifadeler kullandığını belirten mahalle sakinleri "Yani siz vatandaşların barınma hakkını, ticaret yaşamını hiçe sayacaksınız, hakkını savunanları ise 'parazitlik', 'rantçılık' ile suçlayacaksınız. Buna tek kelimeyle pes denir. 'TC Polatlı belediyesi Yenimahalle kentsel dönüşüm projesi dönüşüm ve matematik paylaşım modeli önerisi ön raporu' adlı belgenizde 15 trilyon kâr beklediğinizi yazmaktasınız. 48 trilyon da müteahhitlerin kazanacağını yazmışsınız. Hani rant amacı gütmüyordunuz? Bakın rant ne demek biz size açıklayalım. Rant, başkalarının evi arsası mülkü üzerinden

TMMOB kongreye katılmadı

TMMOB'a bağlı meslek odaları, TOKİ'nin düzenlediği kurultaya zorunlu olarak adlarının yazılmasını protesto ederek etkinliğe katılmayacaklarını açıkladı. TMMOB MYK tarafından yapılan açıklamada "Meslek Odalarımızın Yönetim Kurulu Başkanlarına Kurultay'a Odalarını temsilen konuşmacı olarak katılmaları için 20 Şubat 2011 tarihine kadar yanıtlanması uyarısıyla TOKİ tarafından davetler gönderilmiştir. Fakat davet ekinde taslak program olarak belirtilen oturum şemasının 20 Şubat tarihinden çok önce Kurultay broşürlerine basıldığı ve dağıtımının etkin bir şekilde yapıldığı anlaşılmaktadır. Söz konusu program broşürü kişi ve kurumlara gönderilen davetiye zarflarında da yer almış ve Meslek Odalarımızın İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Başkanlarının bir kısmı, henüz davetlere cevap vermedikleri halde ilgili oturumda katılımcı olarak yer almışlardır" denildi. Açıklamada ayrıca Kentsel dönüşüm adıyla yürütülen yasadışı yıkımlar da protesto edildi.

Ağacıma, suyuma, kentime dokunma!

Kongre günü 3. Köprü Yerine Yaşam Platformu öncülüğünde, onlarca kentsel dönüşüm mağduru da yaptığı eylemle "talanın kongresini protesto ediyoruz" dedi. Elmadağ'da biraraya gelen onlarca kentsel dönüşüm mağduru, "Ferman sermayeninse kentler bizindir" ve "TOKİ, AKP, sermaye defol kentler bizindir" yazılı pankartları açarak Kongre Vadi'si'ne doğru yürüyüşe geçti. Kongre Vadi'si'ne kadar yaklaşan kitle, polis bariyeri ile karşı karşıya kaldı. Yoğun engellemeler nedeniyle yürüyüşe devam edemeyen kitle burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Platform adına açıklama yapan **Ömer Kiriş** AKP'nin kentsel dönüşüm adı altında mahallelere saldırdığını ifade etti.

"Bizim bu evlerde 60 yıllık emeğimiz var, ya senin?"

Ankara'nın Polatlı ilçesinde bulunan Yenimahalle sakinleri "kentsel dönüşüm" tehdidiyle karşı karşıya.

Polatlı Belediye Meclisi'nin 7 Temmuz 2008 tarihinde aldığı bir kararla kentsel dönüşüm alanı ilan edilen ve 9 Şubat 2011 tarihinde belediye meclisinde kabul edilen "Yenimahalle kentsel dönüşüm projesi uygulama esasları" ile mahallenin daha da yakından hissettiği bu tehlide tepki vermesi de gecikmedi. "Rant için değil, halk için kentsel dönüşüm" adıyla bir platform oluşturan mahalle sakinleri yaptıkları eylem ve toplantılarla evlerinin ellerinden alınmaması için mücadele ediyor.

6 Mart günü mahallelerinde yaptıkları bir açıklamayla seslerini duyurmaya çalışan Yenimahalleliler; "Mahallemizde düzgün ve hakkaniyetli vatandaşın barınma

hakkını, iş, ticaret yaşamını gözeten bilsimsel bir imar planı yapılmadığından gelişme, yenilenme sağlanamamıştır. Şimdilerde Polatlı'nın mahallemizin de bulunduğu güney yönüne genişleme zorunluluğu mahallemiz üzerinde rant hesaplarını artırmıştır. Polatlı'nın bu bölgeden başka sağlıklı olarak büyüyebileceği başka bir alan bulunmamaktadır. Mahallemizin de içinde bulunduğu bölge, kent rantı açısından kıymetli bir alandır. Belediye tarafından çıkarılan uygulama esasları insani ve vicdani bir gözle okunduğunda, rant hesabının nasıl vicdansızca halkın barınma hakkını ve ticaret yaşamını yok ettiği açıkça görülebilir" dediler.

Polatlı Belediye Başkanı Yakup Çelik'in evleri, arsaları, dükkanları, iş ve mesleklerini koruyan insanlara "rantçi",

"parazit" gibi ifadeler kullandığını belirten mahalle sakinleri "Yani siz vatandaşların barınma hakkını, ticaret yaşamını hiçe sayacaksınız, hakkını savunanları ise 'parazitlik', 'rantçılık' ile suçlayacaksınız. Buna tek kelimeyle pes denir. 'TC Polatlı belediyesi Yenimahalle kentsel dönüşüm projesi dönüşüm ve matematik paylaşım modeli önerisi ön raporu' adlı belgenizde 15 trilyon kâr beklediğinizi yazmaktasınız. 48 trilyon da müteahhitlerin kazanacağını yazmışsınız. Hani rant amacı gütmüyordunuz? Bakın rant ne demek biz size açıklayalım. Rant, başkalarının evi arsası mülkü üzerinden

kâr sağlamaya çalışmaktır. Rant, emek harcamadan kazanç elde etmeye çalışmaktır. Bizim bu evlerde, arsalarda 60 yıllık emeğimiz alınterimiz var. Senin neyin var?" diyerek olaya tepkilerini dile getirdi. (Ankara'dan bir DDSB'li)

“Casper’ı vezir de rezil de edecek olan bizleriz!”

İstanbul: Televizyon ekranlarında, reklamlarından geçilmeyen Casper, şu sıralar yine gündemde. Ama bu seferki biraz farklı... Casper, bu kez işçi düşmanı gerçek yüzü ile karşımızda. Casper patronu, sırtından bugünlere geldiği işçileri işten çıkardı. Kısa süre içinde büyük büyümeyle övünen Casper patronları, bunun gerçek mimarı işçilere ise son derece düşman. Casper patronları, daha iyi çalışma koşulları talebi ile sendikaya üye olan 7 işçiyi işten çıkararak sık sık kullandığı “sınırsız yaşam” sloganından ne anladığını da göstermiş oldu: **Patronlar için sınırsız bir büyüme, zenginleşme; işçiler içinse sınırsız bir sömürü!**

“Sınırlı” bir yaşam istemeyen işçilerin ise Casper’in Ümraniye’de bulunan plazası önündeki direnişi sürüyor. Özgür Gelecek gazetesi olarak işçilerle direniş hakkında sohbet ettik.

- Siz eski bir Casper çalışmıyorsunuz...

Bayram Arı: Ben 13-14 yıldır burada çalışıyorum. Mecidiyeköy’de ’97 yılında başladım işe. Merdiven altında üretim bölümünde başladım. Şirket 4 yıl önce Ümraniye Tepeüstü’nde kendine plaza kurdu, oraya taşındı. Biz oraya geçince birçok şey düzeler diye düşünmüştük ama öyle olmadı. Süreç bizim için daha kötü oldu. İmkanlarımız kısıtlandı. Mesaiye kalıyoruz, 5 ay sonra mesai paralarımızı alıyoruz. Zammı kafalarına göre yapıyorlar. Yemek saatlerimizi kısıtladılar. Kafalarına göre bölümlerimizi değiştirdiler. Boş oldukları zaman şoför arkadaşları bile yukarıda üretimde çalıştırıyorlar.

- Edindiğimiz bilgilere göre epey illegal çalışmışsınız. Patron sendikayı bakanlıktan gelen yetki belgesi ile öğrenmiş...

- Geçen sene 1 Mayıs’ta karar verdik sendikalaşmaya. 2 Mayıs’ta artık faaliyete başlamıştık. Aralık’tan itibaren tüm imzalarımızı topladık, yetki başvurusu yaptık. Patron bakanlıktan duydu. Çok dikkatli hareket ettik. Birçok bölümümüz var. Burada belli başlı arkadaşlarla çalıştık, yoğunlaştık, kim bu işi iyi anlatır diye düşündük. Çalışanların listesini aldık. Onun üzerinden çalıştık. Önce sendikanın ne olduğunu anlattık.

Yıllar önce düşünüyorduk ama aktif hale getiremedik. ’97’den beri çalışıyorduk.

- Patron duyunca epey şaşırmış olmalı. Öğrendikten sonra nasıl bir tepki verdi?

- Bakanlık sendikaya onay verdikten sonra şirkete yazı gönderdi. Şirket de böylece bizim sendikal olduğumuzu öğrendi. Sonra itiraz hakkını kullandı, ardından yavaş yavaş işçi çıkarmaya başladı. “Küçülmeye gidiyorum” gibi bahanelerle bizi işten çıkardı. Özürlü bir arkadaşımızı bile işten çıkardı. Ben 28 Şubat’ta işten çıkarıldım. Bizi çıkardıktan sonra da 30 yeni işçiyi işe aldı. Hem küçülmeye gidiyorsun hem işçi alıyorsun, ilginç bir olay!

- İşçiler çok coşkulu görünüyor. Direnişi nasıl sürdürüyorsunuz?

- Şimdiye kadar yedi işçi işten çıkarıldı. Her sabah işe geliyormuşuz gibi geliyoruz, kapının önüne çadırımızı açıyoruz. Pankartlarımızı asıyoruz. İşçi arkadaşlarımızı karşılıyoruz. İçerde de sağlam bir grubumuz var. Onlar da bize eşlik ediyorlar. Akşam da servise binmeden önce tekrar bizim yanımıza gelip servislerine biniyorlar. Biz de onlara el sallayıp uğurluyoruz.

- İşçiler Casper’e epey öfkeli...

Bayram Arı

Casper 91’de kurulmuş bir şirket. Bugüne kadar ekonomik daralma, küçülme lafı literatürde yok. Birkaç gün önce 3 milyon dolarlık yatırımdan bahsediliyordu. Ona rağmen böyle oyunlarla bizi yıldırırmaya çalışıyorlar.

- Aralık’ta Çalışma Bakanlığına başvuru yaptık. 26 Ocak’ta bakanlıktan sendikaya yetki kararı geldi. Hali hazırda yetki belgesi elimizde. Sözleşme sürecine girmemiz gerekiyor ama işverenin bir inadı var. Onu kırmaya çalışıyoruz. Biz uzlaşma yolunu da dendik.

Hiçbir şekilde yönetim yaklaşmıyınca biz de eyleme karar verdik. 2007 Kasım ayından beri Casper’da çalışıyorum, ekonomik nedenlerden işçi azaltımına girdiğimiz için iş akdine son verilmiştir deniyor. Casper, 91’de kurulmuş bir şirket. Bugüne kadar ekonomik daralma, küçülme lafı literatürde yok. Birkaç gün önce 3 milyon dolarlık yatırımdan bahsediliyordu. Ona rağmen böyle oyunlarla bizi yıldırırmaya çalışıyorlar.

Yaptığımız eylemler yılmayacağımızın göstergesi. Patronun sendika ile görüşmesini, TİS için masaya oturmasını, sendikal bir şekilde çalışma istiyoruz. Şu an 17. gündeyiz.

Bu direnişimiz sürececek. Atılan işçilerin işe sendikal olarak geri dönmelerini istiyoruz. Çok güzel bir birliğimiz var. İçerdeki birliği sürdürüleceğiz. Biz dışarıda direnmezsek içerdeki birlik kırılır. Patron da bunun farkına varmış durumda. İçerden çıkardığı adam dışarıda direnişe geçecek.

- Casper kısa sürede devasa boyutlara ulaşan bir şirket. Bu nasıl oldu?

- 91’de 40 metre karelik bir apartman dairesinde kurulan bir şirket. Bu dönemden olan arkadaşlar var. Bu arkadaşların özverisi ile 40 milyon doları aşkın bir plaza haline geldi. Biz kimse-nin servetini bize bağışlamasını istemiyoruz. Biz anayasal hakkımız olan sendikalaşmanın peşindeyiz. Örgütlediğimiz teknik servis ve üretim kısmı. Yaklaşık 180 kişi. Toplamda 400 civarında işçi çalışıyor. Casper’ı vezir de, rezil de edecek olan bizleriz. Şu vezir haline getirdiysek rezil etmesini de biliriz. Sendikayla görüşmek için çok uğraştık. Sessiz çığlığımızı duymuyorlar.

Gürkan Tuna

“Casper’de bundan böyle sendikalız!”

İstanbul: İşçiler, 12 Mart günü Taksim’de bir eylem yaparak “Türkiye’nin en prestijli” firmasını protesto etti. Saat:16.30’da Taksim Tramvay Durağından yürüyüşe geçen işçilerin coşkusu görülmeye değerdi. “Casper işçisi köle değildir”, “Atılan işçiler geri alınsın” sloganlarını haykıran işçiler, İstiklal Caddesi boyunca bildiri dağıttı. İşçiler, üye oldukları Birleşik Metal-İş sendikasının öncülüğünde sendikalaşmakta kararlı olduklarını cadde boyunca haykırdı.

Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyen işçilere yoldan geçenlerde alkışlarla destek verdi. Burada söz alan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri **Özkan Atar**, Türkiye’nin

tek yerli bilgisayar üreticisi Casper Bilgisayar’da işçilerin sendikalaşma hakkının engellendiğini dile getirdi. DİSK Genel Sekreteri

Tayfun Görgün ise hükümete seslenerek; “işçinin önüne polis barikati kurmaktan, gaz ve cop kullanmaktan vazgeçin, yasaları uygulayarak görevinizi yapın” çağrısında bulundu.

Düşleri gerçeğe dönüştürmek için...

İlk kez, kaldığım öğrenci evinde komşularım olan ÖDP'li arkadaşlardan öğrenmişim onların adını. O sıralar her eyleme gidiyor, bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum. Bir gün, ÖDP'de otururken biri girdi içeri, elindeki gazeteyi masaya bırakarak hızlıca uzaklaştı. İçimdeki merak ve iştahla hemen uzandım tabii. Üstünde "Özgür Gelecek" yazısı ve eli silahlı insan resmi vardı.

Güzel isim diye düşünmüştüm o zaman da. Yalnız eli silahlı insanları yadırgamadım değil hani. Sayfalarına gömüldüm zaman kaybetmeden. Köylülerden, işçilerden söz ediyordu. Bir de Nisan veya Mayıs ayı olmasından olacak, her vesile ile İbrahim Kaypak-kaya adı geçiyordu. Onun resminde başka bir şey vardı sanki... Özellikle kasketli görüntü, bana bizim oraların insanlarını hatırlatmıştı. Köyde doğan, pamuk ve buğday tarlalarında büyüyen bir insan için aslında normal sayılabilecek bir durumdu bu oysa. Tabii ben bunu şimdi söyleyebiliyorum. O zaman doğal bir yakınlıktı hissettiklerim. Sonra aynı silahlı insanların görüntülerini bir arkadaşın evinde bir kez daha gördüm, yine aynı gazetede. "Ya bunlar gerçek mi?" dediğimi hatırlıyorum o zamanlar. Aileden ve ortamdaki doğallığında CHP'li ve elbette solcu bir genç olarak daha önce hiç duymadığım, bilmediğim bir resimdi bu. '96-97'de televizyonda "Kanla yazılan tarih silinmez" yazısını birkaç saniyelik bir görüntüyle görmüştüm. O zamana dek CHP solcuğunun dışında devrimcilerle ilk temasımdı bu.

Arkadaşım bana bir yoldaşının şehit düştüğünü söylemişti. Üzülümşüm ama bir insan ölmüştü benim için sadece. Sonra şehit düşenin babasına yazdığı bir mektubu okudu bana. Şöyleydi başlığı; "Vur eskiye yıkılsın omuz yeniye yeşersin!"

Bugün bile hatırlayabiliyorum nasıl etkilendiğimi. Benim o sıralar babamla yaşadıklarım ne kadar da benziyordu. İlk o zaman duymuştum Hakan Karabulut'un adını. Sonra yaz tatili girdi araya. Bana "seni yazın arayacağız, göreceğiz" demişlerdi. Tüm yazı inşaatta çalışarak geçirmiş, "arkadaşlarla" işimiz için para biriktirmiştim. Ne yazık ki gelen olmadı ve tüm hayallerim suya düştü. Ama bu hüsrana bende bu eli silahlı insanlara olan merakı azaltmak yerine daha da artırmıştı. Sonra okullar açıldı ve ben hem resimdeki kim olduğunu hem de mektubun sahibi gibi onlarca insanın varlığını öğrenmişim. Sonra Özgür Kemal Karabulut girdi yaşamıma, ardından Mehmet Demirdağ. Devrimcileri tanımaya çalışan bir genç için heyecan verici duygularla gerçekten. Bir gün bir kitap kapağında eli silahlı gerilla kıyafeti ile Barbara'yı görünce yaşamın yeni bir boyutuyla tanışmanın heyecanı ile kitabı tüm gece okuyarak bitirdiğimi ve sonrasında Barbara'nın resmini dış macunu ile yatağımın üstüne yapıştırdığımı anımsıyorum.

Elbette, köprünün altından çok sular aktı. Zamanla benim için birer örnek olan Partizanların yaşamını daha yakından öğrenmeye, onların ayak izlerine daha yakından bakmaya başlamışım. Çünkü artık onların ayak izlerini takip ediyordum. Her biri bir özelliğini, olumluluklarını ve olumsuzluklarını katmıştı bu dünyaya. İnşa ettikleri dünyanın iklimini; sevinçleri, özlendiği, acıları, kaygıları ile ilmek ilmek örmüşlerdi. Partizan adına dile getirilen, var olan atmosferde, kültürde onların her birinin emeği vardı. Onlar ölse de aslında bu kattıkları ile yaşıyorlardı. Leyla'nın çocuklarını "tüm çocukların özgürlüğü için" bırakarak dağları mesken tutmasıydı bu kültürün bir parçası. Ayfer'in komu-

tanlaşmasıydı. Her biri yarattıkları değerlerle buzu kırmış, yolu açmış, arkadan geleceklere savaştıkları mevsimler hazırlamışlardı.

Onları, en çok tamircide çalışırken, gecenin bir yarısı ormandan buğday hasadı için mazot taşıırken düşünüyordum. Onlar; işçiler, emekçilerle aynı frekanstan konuşuyorlardı; İşçiler, emekçiler gibi tüm değerlerini binbir emekle yaratıyorlardı. Bir de zamanı geldiğinde canlarını usulca çıkarıp bırakıyorlardı. İnsan, onları ilk tanıdığı anda yarattıkları değerlerle düşlüyor ve tüm dünyası buna göre şekilleniyor. Aynı duyguyu bu kitabı okuduğumda bir kez daha hissettim yıllar sonra. Şehitlerle ilgili bulduğu her yazıyı, öyküyü, fıkrayı büyük bir iştahla okuyan biri olarak, son kitabımız onlarca yoldaşın yaşamından kesitleri bir arada vermesi ile bile yeterince anlamlı. Önceleri gerilla denildiğinde "insanüstü bir canlı", "yemeyen-içmeyen hep savaşan" insanlar aklıma gelirdi. Gerillaya katılmak benim için işin sonuydu. Bunun ötesi olamazdı. Daha ne olsundu? Eline silahı alıp dağa çıkıyorsun, gece gündüz savaşıyorsun!

Elbette zaman içinde bunun böyle olmadığını anladım. Kitap, bu açıdan gerillada yaşamın nasıl olduğuna, orada mücadelenin nasıl sürdüğüne ilişkin çok zengin deneyimler taşıyor. Bizim için çok anlamlı olan değerlerin; hangi çatışmaların sonucu olarak ortaya çıktığını, her birinin birer insan olarak nasıl süreçlerden geçtiğini, tüm bunları nasıl aştıklarını yakından görme fırsatı buldum. Bizim için tartışmasız olan ilkelerin, politikaların, yaklaşımların kan-can pahasına nasıl yaratıldığına bir kez daha tanık oldum. Sadece bu yanıla bile çok etkilendiğimi söyleyebilirim.

Kitap, yalnızca şehitlerimizin yaşamını, bilmediğimiz yönlerini, eksik ve

zaafı ile anlatmakla kalmıyor, aynı zamanda gerilla savaşına, Proletarya Partisi'nin önderliğine ilişkin çok zengin bir birikim de taşıyor. Tarihimize ilgili duyanlar için kitap, muazzam bir kaynak, adeta bir laboratuvar. Gelecek güzel günler için Karadeniz'in dağlarına tırmanan, ormanlarında gezen, güneşe ve yıldızlara yoldaşlık yapanlarla soluk soluğa bu serüvenleri yaşamak gerçekten çok güzel. Emeği, geleceğin dünyasını şekillendiren, ona hayat verenlerden öğrenecek çok şeyimiz olduğuna inanıyorum. Kitapta, beni en fazla etkileyen; yoldaşların hem birbirini hem de partiyi geliştirmek için harcadığı emek ve özveri oldu. Tabii partinin kazanma, değiştirip-dönüştürme çabası.

Şu günlerde böylesi değerlerin daha da önem kazandığını, özellikle de bu konuya daha fazla yoğunlaşmamız gerektiğini düşünüyorum. Açlık ve sefalet altında inleyen halkımızın bu karanlıktan bir an önce kurtulması için bunu yapmalıyız. Gerilla savaşının zalimlere daha büyük korkular salması için geçmişimiz bizim için dayanaktır. Geleceğe, daha güçlü adımlarla ve daha hızlı yürüyebilmek için. Savaşın yasalarını, doğasını, ilkelerini daha derinden kavramak için. Evet, tam da kitabın adı gibi düşleri gerçeğe dönüştürmek için... Çağrı hepimizdir!

(Bir ÖG okuru)

Zürich Dernek Şöleni'nde coşku doruktaydı!

İsviçre İşçiler Federasyonu'na (İTİF) bağlı **Zürich Gençlik Kültür Evi** tarafından **27 Şubat** günü düzenlenen 8. mücadele yılı şöleni coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi. Uzun süreli bir çalışmanın sonrasında yapılan şölen **Grup Şiar** ve **Pınar Sağ** sahne aldı.

Kendini halka adayın tüm sanat savaşçıları ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başlayan şölenin ilk bölümünde dernek bünyesinde yürütülen çalışmalar anlatıldı. Dernekte çalışma yapan Halk Oyunları

Ekibi, Çocuk Halk Oyunları ve Çocuk Korosu da sahne aldı. Yine dernek bünyesinde oluşturulan ve çalışmalarına devam eden Mavi Yol Şiir Grubu da katılımcılar tarafından ilgiyle dinlendi.

Şölenin ikinci bölümü Grup Şiar'ın sahne almasıyla başladı. Şölene katılanlardan büyük ilgi gören Şiar, söylediği türküler ve marşlarla katılımcıların coşkusunu artırdı.

Sonrasında ATİK Konseyi'nden bir temsilci bir konuşma yaptı. Temsilci konuşmasında dünyadaki duruma değinerek, örgütlü

mücadelenin önemine vurgu yaptı. Şölenin ayrıca İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu temsilcisi de bir konuşma yaptı.

Son olarak sahneye çıkan Pınar Sağ, söylediği türkülerin yanısıra yaptığı konuşma ile de kitlenin büyük ilgisini topladı. Sağ, İbrahim Kaypak-kaya'yı övdüğü gerekçesiyle aldığı mahkumiyet kararına değinerek asla geri adım atmayacağını söyledi.

Şölen çekilen halay ve atılan sloganlarla son buldu.

(Zürich ÖG okurları)

Belge Yayınlarından bir belge daha

Muhteris, çıkarıcı ve acımasız katiller tarafından gerçekleştirilen katliamları öyküleştirmek zordur. Ermeni halkına yönelik uygulanan Jenosid'in gerçekliğini anlamak için Belge Yayınlarından "Türkiye'den Kovulmak / Hacı Bey'in İzmir Günleri" adlı kitap çıktı. Kitap tarih boyunca soykırım cenderesinde kalan Ermeni ve diğer azınlıklara dair önemli bir belge niteliği taşıyor.

(Bir ÖG okuru)

32. Sayfadan devam...

Artan nüfus ekonomiyi zor duruma sokmakta, devletin verdiği sınırlı hizmetleri daha da kısıtlamakta, suç oranı yükselmekte, adada Kıbrıslılar ile Türkiyeliler arasındaki çelişki keskinleşmektedir. Bunu sistem de değerlendirmekte, emekçilerin birliği bozulmakta, Türkiyeli nüfus TC'nin yanında saf tutmaya teşvik edilmektedir. Buna karşılık Kıbrıs milliyetçiliği de son yıllarda gelişmekte, tüm bu akımlar ise esas sorumlu olarak adada emperyalist sömürgeleştirmeyi, askeri işgali gözlerden saklamaktadır.

Tayyip Erdoğan'ın vurguladığı "yardımlar" ise mitingde "işgal kirası" olarak adlandırılmıştır. TC Kuzey Kıbrıs yönetimine yılda yaklaşık 300 milyon dolar aktarmaktadır. Bu nedenle ülkemizde de geniş bir kesim, Türkiye halkı bu kadar yoksulken Kıbrıs'a bu kadar para aktarmasına tepki göstermekte, TC hükümetinin söylemlerine inanarak tepki oluşturmaktadır. Oysa ki Kuzey Kıbrıs'tan TC'ye aktarılan para yılda 1.5 milyar dolardır. Bu ise Türkiye halkınca bilinmemektedir ve KKTC hükümetince açıklanmaktadır. Kumarhanelerden ve aklanana kara paradan gelen gelir ve Kuzey Kıbrıs'ın tecrit edilmesi sebebiyle Türkiye'den gelen ürünleri alma zorunluluğu sebebiyle tüccarların belirlediği fahiş fiyatlar ile Türkiye yalnızca stratejik vb. açılardan değil ekonomik açıdan da kâra geçmektedir.

TC'nin bir diğer olumsuz yaklaşımı ise mevcut statükoyu destekleyerek Kuzey Kıbrıs halkının üzerinde keyfi yönetimini sürdürmekte, ancak Gümrük Birliği üyesi olduğundan Kuzey Kıbrıs'ta üretilenlerin Türkiye'de satılmasına izin vermemektedir. Bunun sonucunda Kuzey Kıbrıs'ta üretim oldukça düşmüştür. Kıbrıs halkı da şayet kamuda iş bulamadıysa güneye işçilik yapmaya gitmektedir.

Son yıllarda sınır kapılarının açılması ve KKTC vatandaşlarının da Kıbrıs Cumhuriyeti vatandaşlığına alarak AB içine dahil olması ile Kıbrıs halkının imkanları artabilmiştir. Bu durum aynı zamanda TC'nin istenmediğini bir kez daha göstermiştir. Birçok Kıbrıslı Kıbrıs Cumhuriyeti kimliği ve pasaportu ile diğer ülkelere gidebilmekte, çocuklarını Güneydeki okullara göndermekte ve alışverişini ürünlerin daha ucuz olduğu Güneyden satın almaktadır. Bu da kendilerine dayatılan statükoyu sorgulamayı artırmaktadır.

Mitingden İzlenimler

2 Mart sabahı Lefkoşa'da toplanan 70 bini aşkın kişi genel grev yaparak TC'nin Kuzey Kıbrıs üzerindeki keyfi hakimiyetini protesto etti. Tahminen 400 bin kişinin yaşadığı Kuzey Kıbrıs'ta bir mitingde 70 bin kişinin toplanması büyük bir olaydır ve Kıbrıs halkının ezici oranda mitingde yer al-

dığını, aynı zamanda Türkiyeli emekçilerin de bir kısmının yürüyüşe katıldığını göstermektedir.

Mitingde en çok atılan slogan "Ankara elini yakamızdan çek"ti. Ayrıca AKP'ye ve yapılan hakaretlere de bolca cevap içeren pankart ve dövizler taşınmıştır. "Kendimizi yönetebiliriz" sloganı ve barış talepleri de ön plandaydı. Emekçiler arasında öğretmenlerin katılımı oldukça yoğundu. Ayrıca gençlik de coşkulu şekilde eylemde yerini almıştı. Üniversite öğrencileri kortejler oluştururken internet üzerinden bağ kuran liseliler de kitlesel olarak ve radikal sloganlarla eylemde yer aldılar. "Stratejik olarak işgalcisin", "Sıralardan Sokaklara Mücadeleye" pankartlarının yanı sıra Mustafa Kemal'in "Geldikleri gibi giderler" sözünü de pankartlara taşıyarak TC ordusunun varlığına yönelik esprili bir göndermede bulunmuşlardır.

Mitingde açılan dövizlerde ayrıca "NATO'nun Libya'da ne işi var?" diyen Erdoğan'a "Kıbrıs'ta ne işin var?", yönelttiği küfürlerle karşı "Sen kimsin be adam" gibi tepkiler gösterilmiştir. "Besleme demiş padişah kullarına, biz kul değiliz, haddini bil be adam" gibi konuşmalar kürsüde yapılmış, Nazım Hikmet'ten şiirler okunmuş, Gündoğdu, Çav Bella vb. devrimci marşlar hep

Kıbrıs'ta mücadele sürüyor. Halk mevcut durumu değiştirmek istiyor. Artık Annan Planı ve AB'nin diğer emperyalist projeleri de ada halkına çözüm getirmemektedir.

birlikte söylenmiştir.

Alana girerken Kıbrıs Cumhuriyeti bayraklarını ve TC'nin "kurtardık" klişesiyle dalga geçen pankartı taşıyan Afrika Gazetesi okurları polislin saldırısına uğramış ve pankart ve bayraklara el konulmuştur. Polislin bu saldırısına etkin bir karşı koyuşun olmaması ise olumsuz olmuştur. Kıbrıs'ta eylemlere polislin genellikle saldırmaması sebebiyle olası saldırılara karşı yeterince tedbir alınmamasında, polis kortejlerin arasında rahatça dolaşabilmektedir.

Mitingde iki ana eğilim birbiriyle çarpışmaktaydı. Birinci eğilimi bir önceki dönem hükümette olan ve şimdi muhalefette yer alan Cumhuriyetçi Türk Partisinin kitlesel şekilde mitingde katılması ve CTP ile bazı sendikacıların mevcut tepkiyi TC'ye değil de AKP Hükümetine yöneltme çabasıydı. TC ve işgalle sorunlarının olmadığı, AKP'ye ve UBP'ye karşı çıktıkları mesajını vermeye çalışmaktalar. Mitingden hemen sonra Talat'ın AKP ile görüşmeye Ankara'ya gelmesi de bu hareketi kendi hükümetlerini kurmak için yönlendirmeye çalıştıklarını göstermektedir. Kürsüde mikrofon bu kesimin elinde olsa da kitlelerin sloganları 40 yıllık işgalin sonunda günlük yaşamlarında karşılaştıkları mafya ve çeteleri, artan yoksulluğu, aşağılamaları protesto ettiklerini göstermekteydi.

İkinci eğilim ise örgütsel gücü zayıf olsa da sol, sosyalist, demokrat grup ve örgütlenmelerin birliktelik oluşturarak işgale ve sömürgecilğe karşı mücadeleyi gündeme getirmeleridir. Bu kesim TC işgalini protesto etmiş, anti-emperyalist sloganlar atmış, mitingde coşku getirmiştir. Ayrıca Türkiye kökenli emekçilerle Kıbrıs halkı arasındaki dayanışmaya vurgu yaparak emekçilerin birliğine vurgu yapmışlardır. "Kıbrıslı-Türkiyeli kardeş, Ankara kalles" vb. pankartlar alanda açılmıştır. Kıbrıs Sosyalist Partisi, Barikat dergisi, Baraka Kültürevi, Yeni Kıbrıs Partisi, Birleşik Kıbrıs Partisi gibi örgütlenmeler bu ikinci eğilimi oluşturanlar arasındadır. Miting meydanında Barikat dergisinin açtığı "İşgalci TC Kıbrıs'tan Defol" pankartı kitle arasına karışan sivil polisler ve Genç Mücahitler gibi faşist örgütlenmelere mensup unsurların saldırısına uğrasa da bu saldırı kitlenin desteği ve devrimcilerin direnci ile boşa çıkarılmıştır.

Kıbrıs'ta mücadele sürüyor. Halk mevcut durumu değiştirmek istiyor. Artık Annan Planı ve AB'nin diğer emperyalist projeleri de ada halkına çözüm getirmemektedir. Ada halkı bu nedenle kendi gücüne dayanarak harekete geçmeye ve dünyanın diktatini çekmeye çalışmakta, TC'nin dayatmalarına direnç göstermektedir. Ancak hem sendikal önderlikte hem de sol-sosyalist kesimde AB'ye yönelik net bir karşı duruşun olmaması, askeri işgalden kurtulma adına taktik adına AB-BM çözümlerine onay verilmesi, halkın örgütsüzlüğü ve devrimci bağımsız muhalefetin zayıflığı hareketin yaşadığı zaafıların birkaçıdır. Ancak Ortadoğu'da isyan ve mücadelelerin geliştiği bu dönemde mevcut gidişata karşı ayağa kalkan, karşı çıkan Kıbrıs halkının kitlesel mücadelesi desteklenmeli, TC'yi ve ordusunu sorgulayan, reddeden tutumlarını güçlendirmek için anti-emperyalist, enternasyonalist dayanışma geliştirilmelidir.

(Bir ÖG Okuru)

İşgal altındaki kentten izlenimler

“Ankara elini yakamızdan çek!”

Kıbrıs denilince ülkemizdeki ilköğretim çocuklarının ezberine tek sesten söyleyecekleri söz “yavru vatan”dır. Biraz daha büyükleri Türkiye’nin Kıbrıs Türk halkını kurtardığını söyler, Rumlara yönelik ırkçı klişeleri tekrarlar, çok diplomalı uluslararası ilişkiler uzmanları ise Kıbrıs’ın Türkiye açısından taşıdığı stratejik önemden bahsederler. İşgalin mimarlarından Erbakan ise kendisini “Kıbrıs fatihi” olarak ilan eder. Kıbrıs halkı tepki göstermeye kalktığında Başbakan “besleme”, İçişleri Bakanı ise “nankör” diyerek hakaretlerde bulunur.

Yavru vatan da, besleme de, nankör de, kurtarıcılık ve fetihçilik de Türkiye Cumhuriyeti’nin Kıbrıs’a, Kıbrıs Türk halkına yönelik aşağılayıcı ve üstten bakan yaklaşımını ifade etmektedir. Bu sözlerde Kıbrıs halkının düşünceleri, duyguları yoktur, onlar nesneleştirilmiştir. Bir kez “kurtarılmıştır” ve ilelebet Türkiye’nin stratejik çıkarlarının kölesi olacaktır.

Kıbrıs 40 yıldır bölünmüştür. Güneydeki resmi Kıbrıs Cumhuriyeti 1960’da kurulan cumhuriyetin resmi temsilcisidir, dünya tarafından tanınmaktadır, AB üyesidir, yaşam standartları yüksektir. Kuzeyde ise TC dışında hiçbir ülkenin tanımadığı KKTC mevcuttur. KKTC bir devlet olma özelliğini yeterince taşımayan bir örgütlenmedir, Türkiye’nin bir ili gibidir, resmi olarak Mersin iline bağlıdır ama herhangi bir ilden daha keyfi yönetilmeye mahkum edilmiştir. Çünkü kuzey işgal altındadır. 40 bini aşkın TC askeri kuzeydeki devletvari oluşumun, tüm dünyadan izole edilmiş siyasi yönetimin ayakta kalmasının sebebidir.

Kıbrıs’ın bölünmüş başkenti Lefkoşa’da işgali her an görmek mümkündür. Bu yalnızca askerlerden kaynaklı değildir veya şehrin ortasından geçen tel örgüden ibaret değildir. Aynı zamanda TC Büyükelçiliğinin sahip olduğu muazzam siyasi güçten bellidir, bir telefonu istediği her kararın hayat bulmasını sağlayabilir ve bu gayet açıktan, pervasızca yapılmaktadır. Merkez Bankasının başı, ordunun başı Türkiye’den atanmaktadır. Her yerde Türk Lirası geçerlidir. Ancak yalnızca bunlar da değildir. Şehrin

her köşesindeki casinolar ve kumarhaneler, ortalıkta rahatça cirit atan mafya ve çeteler, adanın her köşesinde rahatlıkla faaliyet gösteren insan tacirleri dünyanın yok saydığı bir ülkede rahatlıkla ve açıktan faaliyet yürütmektedir. Türkiye’nin tüm pislikleri Kıbrıs’ta her köşeyi işgal etmiştir. Bu kadar çok gayrı-meşru faaliyet, bu kadar suç, bu kadar rant ancak bir askeri işgal ile “güvenlik” içinde, sorgusuz sualsiz hayat bulabilir.

Stratejik olmanın bedeli

Kıbrıs çok güzel ve gayet stratejik bir ada. Akdeniz’in en büyük üçüncü adası. Ortadoğu ve Kuzey Afrika başta olmak üzere dünyanın ekonomik ve siyasal açıdan en kritik bölgelerinin hemen yakınında konumlanmakta. Dolayısıyla TC’den çok emperyalistler açısından oldukça stratejik öneme haiz bir ada. Bu nedenle de ada halkının istemi dışında barış adaya bir türlü gelmiyor.

1878 yılında Osmanlı Devletinden yönetimi devralan İngiltere 1960’a kadar Kıbrıs’ı sömürgesi olarak kullandı. 1960 sonrasında ise İngiltere, Türkiye ve Yunanistan’ın garantörlüğünde sözde bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti kuruldu. Ancak emperyalistlerin icazeti ile kurulan ve iki yarı-sömürgecinin de söz hakkının olduğu adada yönetim ada halkına bırakılmadı, ada halkının kendi kaderini tayin hakkı gasp edildi. Emperyalist ve gericici kışkırtma ada halkının başını hiç rahat bırakmadı. Kışkırtmalar onlar için gerekiyordu çünkü ancak bu sayede

adada askeri üslerin varlığı meşrulaşabilirdi. Askeri üsler emperyalistler için tüm bölgeyi kontrol etmek için şarttı ve barış içinde olan bir adada askeri üsse de gerek olmazdı. Bu nedendir ki gerici, milliyetçi, ırkçı politik hareketler güçlendirildi, provokasyonlar tertip edildi ve Türkiye’nin askeri işgali için zemin hazırlandı. Bu sayede İngiltere ve ABD adada geniş bir askeri yığınağı “barış” adı altında konumlandırabildi.

Adadaki askeri yığınak, kuzey özgülünde dünyadan izole edilme durumu, çete-mafya-kumar vb. türlü pislüğün mevcudiyeti, derinleşen ekonomik kriz ve bunların üstüne de yönelen hakaret ve aşağılamalar Kıbrıs halkının sabrını taşırdı. Kıbrıs halkı son iki ayda tarihinin en büyük mitinglerini gerçekleştirerek TC’nin politikalarını protesto ettiler, onurlarına sahip çıktılar, kendi kendilerini yönetme haklarını savundular.

Mitingin Sebepleri

2 Mart günü Lefkoşa’da gerçekleştirilen miting-genel grev 28 Ocak’tan sonra gerçekleştirilen ikinci genel grev. Miting Sendikalar Platformu tarafından örgütlenmiştir. Mitingin görünürdeki sebebi AKP’nin dayatmasıyla KKTC Hükümeti UBK’nin izlediği ekonomik programdır. Buna göre TC’nin emriyle -verdiği “yardım”ların karşılığında-KKTC hükümeti de başta özelleştirme olmak

üzere çeşitli saldırı paketlerini gündeme getirmiştir. Ada halkının bu paketlere tepkisi büyük olmuştur. Öğretmenler başta olmak üzere birçok işkolunda grevler ilan edilmiş, özelleştirmeye karşı mücadele gelişmiştir. Genel grev de bu paketleri hedef almaktadır.

Ancak kamu emekçilerin bu mücadelesi sözkonusu paketlerin TC’nin emriyle gündeme gelmesi ve emekçilerin tepkisine AKP’nin pervasızca ve hakaretlerle yaklaşması ile tüm ada halkının desteğini almış ve mücadelesinin içeriği ekonomik paketlere karşı mücadeleden KKTC üzerinde TC’nin hakimiyeti ve adadaki işgal karşıtlığına doğru derinleşerek büyümüştür. Sendika temsilcileri konuşmalarında, emekçiler slogan ve pankartlarında hakaretlere karşı durmuşlar, kukla hükümeti reddetmişler, paketlere karşı çıkmışlar, ama aynı zamanda büyükelçiliğin keyfilikliğini, Türkiye’den getirilen kontrolsüz nüfusu, artan nüfusa karşın azalan üretim sebebiyle derinleşen yoksulluğu, artan suç oranını da protesto etmişlerdir. TC’nin 40 yıllık varlığı, ciddi bir sorgulamadan geçmektedir.

KKTC’nin nüfusu resmi olarak bilinmemektedir. Başbakan dahi tam nüfusu bilmediğini ifade etmektedir. Bilinçli olarak resmi sayım yapılmamaktadır. Bunun nedeni adaya kontrolsüz olarak Türkiye’den getirilen nüfustur. Örneğin Lefkoşa’daki Ermeni mahallesinde artık Hataylılar oturmaktadır. Adıyamanlılar, Karadenizliler oldukça fazladır. Türkiyeli nüfusun bir kısmı 1974 sonrasında gelmiş, bir kısmı ise son senelerde taşınmıştır. Türkiye’den adaya gitmenin çok rahat olması ve insan tacirleri sayesinde Türkiyeli kaçak işçi sayısı da oldukça fazladır ve inşaatlarda, tarlalarda çalışan kaçak işçilerin çoğunluğu Kürt’tür. Kuralın, yasanın geçer akçe olmadığı bir yerde kayıtdışı çalışan bu işçilerin ağır sömürü koşullarına karşı çıkması mümkün değildir.

(Devamı 31. sayfada)

